

நிமிர்வோம்

ஜூன் : 2019 | மூ.20

NIMIRVOOM TAMIL MONTHLY தமிழ் மாத இதழ்

மலர் : 3
VOL : 3

இதழ் : 07
ISSUE No : 07

ஜூன் : 2019
JUNE : 2019

விலை : 20
PRICE Rs : 20

இசை - நாடகத்துறையில்

ஸர்யாஹ் இயக்கம் உருவாக்கிய - கலகம்

- ☀ பிரிட்டிஷார் உருவாக்கிய இந்தியா - ஓர் வரலாற்றுப் பார்வை
- ☀ வரலாற்றில் நாடார் சமூகம் சந்தித்த ஒடுக்கு முறைகள்
- ☀ சங்க காலத்தில் ஜாதியம் இல்லையா ? - ஓர் விவாதம்
- ☀ புரோகிதரே அம்பலப்படுத்தும் - யாகங்களின் புரட்டு

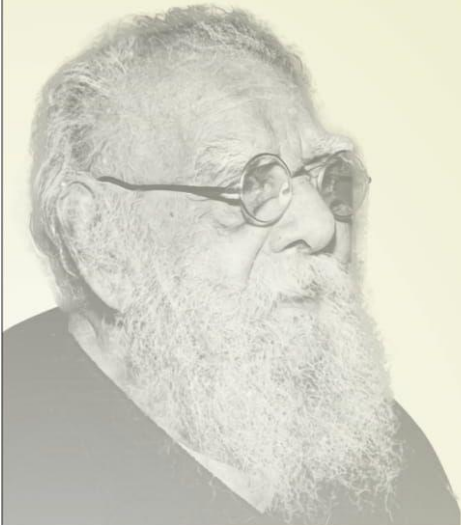
இந்தியோடு, வடநாட்டாரையும் சேர்த்து ஒழிக்க வேண்டும்!

தோழர்களே! தாய்மார்களே! இந்தியோடு, வடநாட்டாரையும் சேர்த்து ஒழிக்க வேண்டியதுதான்; அதற்கான அவசியம் ஏற்பட்டு விட்டது. திராவிடர்-ஆரியர் போராட்டம் அதுவும் பல ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக இடையறாது இருந்து வரும் இப்போராட்டம், இன்று ஒரு முடிவான கட்டத்திற்கு வந்துவிட்டது. இதை முடித்து வைப்பது நமக்குப் பெருமையுங்கூட. நமது பின் சந்ததியார் போற்றிப் புகழக் கூடிய ஒரு அரிய சந்தர்ப்பத்தில் நாம் இன்று இருக்கிறோம். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைச் சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளாவிட்டால் நாம் எதிர்காலத்தில் பின் சந்ததியாரால் எள்ளி நகையாடப்படுவோம் என்பதோடு, அவர்களின் துன்பத்திற்கும் அடிமைத்தனத்திற்கும் நாமே காரண பூதர்களாகவும் ஆகிவிடுவோம்.

'விடுதலை' 20.7.1948

இந்தி நுழைவு என்பது வடமொழி ஆதிக்கம் மட்டுமல்லாமல், சிறு பையன்களின் தூய மனத்தில் - பச்சை மரத்தில் ஆணி அடிப்பதுபோல, ஆரிய வருணாசிரமக் கலாச்சாரத்தைப் புகுத்துவதும் அநீதியேயாகும். எனவே நாம், மொழிப் பிரச்சினையோடு மாத்திரமின்றி நம் நாட்டுக் கலாச்சாரம், பண்பாடு ஆகியவைகளிலும் வடநாட்டு ஆதிக்கம் கை வைத்து அழிக்கும் சூழ்ச்சியென்பதை மறக்கக் கூடாது.

'விடுதலை' 22 .8.1948

திராவிடர் விடுதலைக் கழக மாத இதழ்
ஜூலை 2019 / ரூ.20
www.dvkperiyar.com
nimirvomdvk@gmail.com

ஆசிரியர் குழு

**கொளத்தூர் மணி
விடுதலை இராசேந்திரன்**

வினியோகப் பொறுப்பு
சூலூர் பன்னீர் செல்வம்

இதழ் வடிவமைப்பு
வெல்கின் கணினி

அட்டை வடிவமைப்பு
வ. அருண் குமார்

அலுவலக முகவரி
95, டாக்டர் நடேசன் சாலை
அம்பேத்கர் பாலம்
மயிலாப்பூர், சென்னை 600 004
தொலைபேசி எண்:
044-24980745

அனைத்துத் தொடர்புகளுக்கும்

இரா. உமாபதி
72992 30363

வெ. மனோஜ்
7373684049

தமிழர்கள் சோதனை எலிகளா?

2017 ஆம் ஆண்டு தமிழக சட்டமன்றம் ஒருமித்து நிறைவேற்றிய 'நீட்' விலக்கு கோரும் மசோதாவை தமிழ்நாடு அரசுக்குத் திருப்பி அனுப்பி விட்டதாக நடுவண் அரசின் உள்துறை சென்னை உயர்நீதிமன்றத்துக்கு தகவல் தெரிவித்திருக்கிறது. இரண்டாண்டுகள் தமிழக சட்டமன்றமும் தமிழக மக்களும் இது குறித்து இருட்டிலேயே வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். நடுவண் அரசின் இந்த துரோகத்துக்கு ஒரு வகையில் தமிழ்நாடு அரசும் பொறுப்பேற்க வேண்டும்.

இராஜீவ் கொலை வழக்கில் குற்றம்சாட்டப்பட்டு சிறையில் நீண்டகாலம் அடைக்கப்பட்டிருந்த ஏழு தமிழர்களை விடுதலை செய்யும் உரிமை தமிழக அரசுக்கு உண்டு என்று உச்சநீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்த அடுத்த சில நாட்களிலேயே அவர்கள் விடுதலையை தமிழக சட்டமன்றத்தில் அறிவித்த அன்றைய தமிழக முதல்வர் ஜெயலலிதா நடுவண் அரசுக்கு 3 நாள் கெடு விதித்தார் என்பது வரலாறு. அவரது வழியில் ஆட்சி நடத்துவதாக கூறிக் கொண்டிருக்கும் அ.இ.அ.தி.மு.க. ஆட்சி 'நீட்' மசோதாவை திருப்பி அனுப்பி 2 ஆண்டுகாலம் ஓடிய பிறகும் அதை வெளிப்படுத்தாமலே மவுனம் சாதித்திருக்கிறது.

தமிழ்நாட்டு மக்களின் உணர்வுகளை அவ்வப்போது சீண்டிக் கொண்டிருப்பதே நடுவண் பா.ஜ.க. ஆட்சியின் வழக்கமாகிவிட்டது. மோடி தலைமையிலான அமைச்சரவை பதவி ஏற்ற அடுத்த நாளே கல்விக்கான தேசிய கொள்கையை வெளியிட்டார்கள். தமிழ்நாட்டில் மும்மொழித் திட்டம் வழியாக இந்தி கட்டாயமாகும் என்ற ஆபத்தான அறிவிப்பும் இதில் இடம் பெற்றிருந்தது. தமிழகம் வெடித்துக் கிளம்பவே கல்விக் கொள்கையைத் திருத்தி தமிழ்நாட்டில் இந்தித் திணிப்பு இருக்காது என்று அறிவித்தார்கள். ஆனால் அந்த கல்விக் கொள்கையில் சமூகநீதியை ஒழித்து குலக்கல்வியைக் கொண்டு வரும் ஆபத்தான பரிந்துரைகள் அப்படியே இருக்கின்றன.

தொடர் வண்டித் துறையில் கட்டுப்பாட்டு நிலையத்தில் பணியாற்றும் அதிகாரிகள் தங்களுக்குள் கருத்துப் பரிமாற்றங்களுக்கு மாநில மொழிகளைப் பயன்படுத்தக் கூடாது என்று தென்னக தொடர் வண்டித் துறை தலைமை அதிகாரி அறிவித்தார். அறிவிப்பு வந்த உடனேயே தி.மு.க.வினர் முற்றுகைப் போராட்டம் நடத்திய பிறகு, அறிவிப்பு திரும்பப் பெறப்பட்டது.

அஞ்சலகத் துறையில் தபால்காரர் பன்முக பணியாளர். மெயில்காரர், தபால் உதவியாளர் மற்றும் தபால் பிரிக்கும் பணி உதவியாளர் வேலைகளுக்கான குரூப் 'டி' பிரிவுக்கான தேர்வு - இந்தி ஆங்கிலத்தில் மட்டுமே நடத்தப்படும் என்று திடீர் என தேர்வுக்கு இரு நாட்களுக்கு முன் அறிவிப்பு வந்தது. ஏற்கெனவே தமிழ் உள்ளிட்ட மாநில மொழிகளில் நடத்தப்பட்ட தேர்வுகள் இவை. சட்டமன்றத்திலும் நாடாளுமன்றத்திலும் கடும் எதிர்ப்புகள் வந்த பிறகு, நடுவண் ஆட்சி பின்வாங்கியது. நடத்தப்பட்ட தேர்வை இரத்து செய்து தமிழ் உள்ளிட்ட மாநில மொழிகளில் தேர்வு நடத்தப்படும் என்று மத்திய அமைச்சர் அறிவிக்கிறார்.

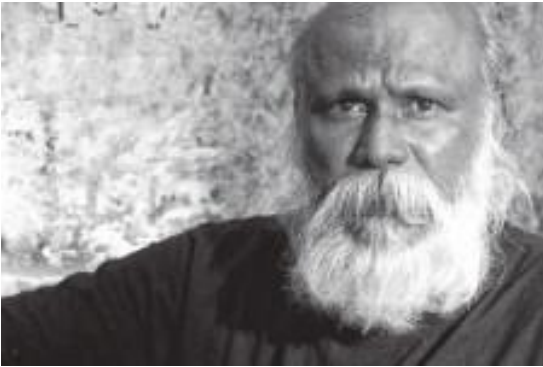
இப்படி 'திடீர்' அறிவிப்புகள் எங்கிருந்து திணிக்கப்படுகின்றன? அரசு எந்திரத்தை அரசுக்கு வெளியிலிருந்து ஆர்.எஸ்.எஸ். பார்ப்பன மூளைகள் இயக்கிக் கொண்டிருக்கின்றனவா? இவையெல்லாம் மர்மங்களாகவே இருக்கின்றன.

கடந்த நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் பா.ஜ.க.வின் பிற்போக்குக் கல்வி மதவாத பார்ப்பனியக் கொள்கைகளை தமிழர்கள் ஏற்க மாட்டார்கள் என்று திட்டவட்டமாக தேர்தல் முடிவுகள் வழியாக மக்கள் அறிவித்த பிறகும் ஏன் இந்தத் திணிப்புகள் தொடருகின்றன?

தமிழர்களை 'சோதனை எலிகளாகக் கருதுகிறார்களா? அல்லது தமிழ்நாடு இந்தியாவுக்குள் இருப்பதா, இல்லையா என்ற முடிவுக்கு தமிழர்கள் வந்தாக வேண்டிய சூழலை நடுவண் ஆட்சியே உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறதா?

இசை நாடகத் துறைகளில் பெரியார் இயக்கத்தின் கலகங்கள்

1930ஆம் ஆண்டுகளிலேயே
தலித் – பார்ப்பனர் காதலை
முன்வைத்து தீண்டாமை
எதிர்ப்பு நாடகங்களை
நடத்தியது சுயமரியாதை
இயக்கம்

முனைவர் வே. கிராமசாமி

வைதீகப் புராண இதிகாச
நாடகங்களுக்கு எதிராக
அறிவைப் பரப்பும் சமூக
சீர்திருத்த நாடகங்களுக்குத் தமிழ்
மண்ணில் மேடை அமைத்துக்
கொடுப்பதற்குத் திராவிட
இயக்கம் எழுப்பிய கலகக்
குரல்களின் வரைகோடுகள்தான்
திராவிட இயக்க நாடக வரலாறு
ஆகும்.

பண்பாட்டுப் பெருவெளியில் தன் செயல்
திட்டத்தை முன்மொழிந்திருந்த திராவிட
இயக்கம், மக்கள் இயக்கமாகப் பேச்சை, எழுத்தை,
இசையை, நாடகத்தை நகர்த்தும் வேலைத்
திட்டத்தைத் தன் இயக்க அமைப்புப் பணிகளில்
ஒன்றாகவே வடிவமைத்திருந்தது என்பது
முக்கியமானது. பேச்சையும் எழுத்தையும் பற்றிச்
சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஓவியக்கலை, சிற்பக்
கலைகளைப் பொருத்தவரை, “கோவில்களைக்
குற்றம் சொல்லி அதில் உள்ள விக்கிரகங்களின்
ஆபாசங்களை எடுத்துக் காட்டி, இம்மாதிரி
காட்டுமிராண்டித்தனமான உணர்ச்சியை
மக்களுக்கு வளர்க்கலாமா என்றும், இந்த
ஆபாசத்திற்காக இவ்வளவு பணச் செலவும் நேரச்
செலவும் செய்யலாமா என்றும் கேட்டால்,
ஓவியம் என்னும் நிழலில் புகுந்து கொண்டு
‘அவைகள் அவசியம் இருக்க வேண்டும்’ என்றும்,
‘அவைகள் அழிந்தால் இந்திய ஓவியக் கலை
அழிந்துவிடும்’ என்றும் ‘சாமி பக்திக்காக தாங்கள்
கோயில்களைக் காப்பாற்றுவதில்லை’ என்றும்
‘ஓவியக் கலை அறிவுக்காக கோயில்கள்
காப்பாற்றப்பட வேண்டும்’ என்றும் சொல்லு
கின்றார்கள்” என்பதாக 26.4.1931 ‘குடிஅரசு’
இதழில் பெரியார் எழுதியிருக்கிறார். (பெரியாரின்
எழுத்தும் பேச்சும், தொகுதி-12, பெரியார்
திராவிடர் கழகம், 2008; ப:257). கலை இலக்கியம்,
பண்பாட்டு வெளியில் புழங்கப்பட்டுக்
கொண்டிருக்கும் அனைத்தையும் ‘பார்ப்பனியம்’,
‘பகுத்தறிவுக்கு ஒவ்வாமை’ எனும் கருத்து நிழலில்
நின்றே பெரியார் உறுதியுடன் எதிர் கொள்கிறார்.
பகுத்தறிவுதான் - அறிவுதான், அதன் குணரீதியான
பயன்தான், கலையுணர்வூட்டும் அழகியலின்
நற்குணமாயும் அவருக்கு இன்பமூட்டுகிறது.

இசையைப் பொருத்தவரையில் பெரியார்,

19.02.1928இல் ‘குடி அரசு’ இதழில் ‘சங்கீதமும் பார்ப்பனியமும்’ எனும் தலைப்பில் ஒரு குறிப்பை எழுதியிருக்கிறார். அதில், “பார்ப்பனரல்லாத வித்துவான்களும் தங்கள் சுயமரியாதைப் பற்றி ஒரு சிறிதும் கவலையில்லாமல் பார்ப்பன வித்வான்கள் என்பவர்கள் எவ்வளவு குறைவு படுத்தினாலும் இலட்சியம் செய்யாமல் ‘சுவாமிகளே’ என்று வாயைப் பொத்தி முதுகை வளைத்துக் காட்டிக் கொண்டு அவர்கள் பின் தொடருகின்றார்களேயொழிய, மானத்துடன் வாழ ஒருப்படுவது அருமையாய் இருக்கின்றது. இவைகளை அனுசரித்தே ஒவ்வொரு ஊரிலும் ‘பார்ப்பனரல்லாத சங்கீத சமாஜம்’ ஏற்பட வேண்டுமென்றும் பல தடவைகள் சொல்லியும் எழுதியும் வந்திருக்கின்றோம். பெரும்பாலும் இதை உத்தேசித்து கோவையிலும் முதன்முதலாக ஒரு சங்கீத சபை ஏற்படுத்தியும் இருக்கின்றார்கள். மற்ற இடங்களிலும் இதைக் கவனித்து நடக்குமா?” என்று! பார்ப்பனரல்லாத சங்கீத வித்துவான்களின் அமைப்பை உருவாக்க, தொடர்ந்து பெரியார் குரல் கொடுத்து வந்திருப்பது தெரிகிறது. (பெரியார் களஞ்சியம் குடி அரசு தொகுதி 6 - 19.02.1928, பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரச்சார நிறுவன வெளியீடு, மார்ச் 30, 2010, பக்.77)

இதன் தொடர்ச்சியாக, 1930 ஏப்ரல் 20 நாளிட்ட தன் ‘குடி அரசு’ இதழில், வாய்ப்பாட்டு-36, புல்லாங்குழல்-10, பிடில்-19, மிருதங்கம்-36, கஞ்சிரா-10, ஜலதரங்கம்-4, ஜதை-15, கடம்-1, டோலக்-1, நாகசுரம்-16, கொன்னக்கால்-1, வீணை-3 என்று, ‘பிராமணரல்லாத சங்கீத வித்வான்களின் பெயர் விலாசங்களைப் பட்டியலிட்டிருப்பது ஆச்சரியந்தருகிறது (பக்.9, 12). அதற்குப் பெரியார் கூறும் காரணம்தான் முக்கியமானது. அதாவது, ‘சங்கீத மகாநாடு கூட்டும் விஷயத்தில் நமக்குள்ள ஆர்வமானது, சங்கீதம் என்னும் ஒரு கலையானது மிக்க மேன்மையானதென்றோ அல்லது இன்றைய நிலையில் மனித சமூகத்துக்கு அது மிக்க இன்றியமையாததென்றோ கருதியல்ல. உலகத்தில் மக்களுக்குள்ள அனேக விதமான உணர்ச்சித் தோற்றங்களில் இதுவும் ஒன்றே தவிர, இதற்கு எவ்விதத்திலும் ஒரு தனி முக்கியத்துவம் கிடையாதென்பதே நமதபிப்பிராயம். .... நம்மைப் பொருத்தவரை நாம் இம்மகாநாட்டில் கலந்து கொள்வதானது அக்கலையில் உள்ள மேன்மையை உணர்ந்தல்லவென்பதை முதலில் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். மற்றென்னவெனில் சங்கீதத் துறையிலும் நமது பார்ப்பனரல்லாத

1930 ஏப்ரல் 20 நாளிட்ட தன் ‘குடி அரசு’ இதழில், ‘பிராமணரல்லாத சங்கீத வித்வான்களின் பெயர் விலாசங்களைப் பட்டியலிட்டிருப்பது ஆச்சரியந்தருகிறது.

மக்களுக்குச் சுயமரியாதை உணர்ச்சி ஏற்பட வேண்டும் என்பதற்காகவேதான் சுயமரியாதை மகாநாட்டை அனுசரித்து இதை நடத்த வேண்டுமென்று கருதி நாம் அதில் கலந்து கொள்ள ஆசைப்பட்டதாகும். ....பார்ப்பனர் பார்ப்பனரல்லாதார் என்னும் உயர்வு தாழ்வு விஷம் சங்கீதத்திற்குள்ளும் புகுந்து அதன் மூலம் பார்ப்பனரல்லாதார் சுயமரியாதைக்கு விரோதமாயிருக்கும் கொடுமையை அழிப்பதற்கே ஒழிய வேறில்லை’ என்கிறார்.

ஈரோட்டில் 1930 மே 12இல் நடைபெற்ற இரண்டாவது மாகாண சுயமரியாதை மகாநாட்டில், பிற்பகல் இரண்டு மணிக்கு ‘முதலாவது தமிழ் மாகாண சங்கீத மகாநாடு’ ஆண்களும் பெண்களுமாய்க் கூடியிருந்த 4000 மக்கள் முன், பல்வேறு முக்கிய வித்வான்கள் - காஞ்சிபுரம் திரு. நயினா பிள்ளை, சிதம்பரம் திரு.கே. பொன்னையா பிள்ளை, கீவளூர் திரு. மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை, சிதம்பரம் திரு. செல்வரெத்தினம் பிள்ளை, திருவீழிமிழலை திரு. சுவாமிநாதபிள்ளை, சேலம் திரு. ரங்கதாஸ், கும்பகோணம் திரு. வடிவேல்பிள்ளை, சேலம் திரு. பழனிச்சாமி செட்டியார், சென்னை திரு. சுப்பிரமணிய பிள்ளை, திருச்சி திரு. நடேச பிள்ளை, சேலம் திரு. காளியப்பபிள்ளை, சென்னை திரு. நாதமுனி பண்டிதர், திருத்துறைப் பூண்டி திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி, திருவல்லிக்கேணி திரு. வேலுநாயக்கர், பழனி திரு சுப்பிரமணிய பிள்ளை, திருக்கோகர்ணம் ஸ்ரீமதி ரெங்கநாயகி சுப்புலட்சுமி... பங்கேற்க, சிதம்பரம் ஏ.கே. பொன்னையா பிள்ளை தலைமையில் நடைபெற்றிருக்கிறது. அதைத் தொடங்கி வைத்துப் பேசிய ஈ.வெ.ரா., “சங்கீதக் கலையிலும் நம்மவர்களுக்குச் சுயமரியாதை உணர்ச்சி ஏற்பட வேண்டுமென்று அந்தக் கலைகளையுடைய நம்மவர்கள் எந்தக் காரணத்தினாலும் தங்களுடைய சுயமரியாதையை இழக்கக் கூடாதென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்” என்று

உரை நிகழ்த்தி இருக்கிறார். (குடிஅரசு, 25.05.1930, பக்.8) இங்கு அவர் குறிப்பிடும் 'நம்மவர்கள்' என்பது பார்ப்பனர்ல்லாதாரை! இதன் தொடர்ச்சியாக, 10.08.1930 நாளிட்ட 'குடிஅரசு' இதழில் பக்.17இல், 'ஈரோடு சங்கீத மகாநாட்டில் நடந்த நாதசுர கச்சேரி - நாதசுரம் வி. முத்துக் குமாரசுவாமி பிரதர்ஸ், திருக்குவளை போஸ்ட்டு, தஞ்சை ஜில்லா' என்று விளம்பரம் செய்திருப்பது முக்கியமானது. இதைத் தொடர்ந்து, விருதுநகரில் நடைபெறவுள்ள மூன்றாவது மாகாண சுயமரியாதை மகாநாட்டிற்கான அறிவிப்புகளை வெளியிட்டுள்ள 1931 மே 10ஆம் நாள் குடிஅரசு இதழில், 'தென்னாட்டுச் சங்கீதமும் பார்ப்பனர் ரல்லாத வித்வான்களும்' என்ற கட்டுரை ஒன்று குடந்தை டி.ஆர்.வரதன் என்பவரால் பக்.17இல் எழுதப்பட்டுள்ளது தும் குறிப்பிட வேண்டியது. சங்கீதத்தைத் திராவிட இயக்கம் தன் இனத்துக்கான அடையாளமாய் ஆக்கப் பார்த்த முயற்சி இது! ஆனால், அப்பொழுது நாடகத்திற்கு இதைப்போல் எந்த முயற்சியும் கைகூடி வந்ததாகத் தெரியவில்லை.

இரண்டாவது மாகாண சுயமரியாதை மகாநாடு பற்றிய முதல் அறிவிப்பை வெளியிட்டிருக்கிற 1930 பிப்ரவரி 16ஆம் நாளிட்ட 'குடிஅரசு' இதழில் (பக்.9-10), 'செங்கல்பட்டில் சிலர் ஏற்றுக் கொண்டபடி, மகாநாடு இவ்வருஷம் மார்ச்சு அல்லது ஏப்ரலில் நடத்த வேண்டியது அவசியமானது... சென்ற மகாநாடு ரூ.10,000/- வரை செலவு செய்து இரண்டு நாளில் முடிந்துவிட்ட தானது, பலருக்கு ஏமாற்றமாயும் பொசுக்கென்றும் போயிருக்கும். அதனால் ஈரோட்டில் ஒரு வாரமாவது மகாநாடு நடத்த வேண்டும் என்று கருதுகிறோம். ஏனெனில் ஒவ்வொரு தினமும் இயக்க சம்பந்தமான வேறு மாநாடுகளும், தனித்தனி உபன்னியாசங்களும், கண்காட்சிகளும், நாடகங்களும் நடத்திக் காட்ட வேண்டுமென்று சில நண்பர்கள் ஆசைப்படுகின்றனர்...' என்று அறிவித்திருந்தும் நாடகம் தொடர்பான பதிவுகள் எதுவும் மகாநாட்டு நிகழ்வுகளில் இடம் பெற்றிருக்கவில்லை. இயக்க சம்பந்தமான வேறு மாநாடுகளாக, பெண்கள் மாநாடு, மதுவிலக்கு மாநாடு, சங்கீத மாநாடு, வாலிபர் மாநாடு ஆகியவை இரண்டாம் மாகாண சுயமரியாதை மகாநாட்டில் நடந்தபோதும் (குடிஅரசு, 03.5.1931, பக்.21), நாடகத்திற்கு அங்கு இயக்க அமைப்பு சார்ந்து, இடமேதும் இல்லாமலேதான் இருந்திருக்கிறது. சங்கீத மகாநாட்டிற்குப் பெரியார்

கொடுக்கும் முக்கியத்துவம், பார்ப்பனர் பார்ப்பனர்ல்லாதார் ஏற்றத் தாழ்வைப் பேணிக் காப்பதைக் கருவாய்க் கொண்டு இயங்குவதை எதிர்க்கும் கோயில் கருவறை நுழைவுப் போராட்டத்திற்கு இணையானது; பார்ப்பனியத்திற்கு எதிரானது.

ஆனால் நாடகத்தின் கதை வேறானதாயிருக்கிறது. நாடகக் கம்பெனிகள், பெரும்பாலும் பார்ப்பனர் அல்லாதார் கையிலிருந்தபோதும், அவர்கள், பல சமூகத்தவர்களைக் கூட்டி, அவர்களைக் கொண்டு, பார்ப்பனர் உருவாக்கிய புராண இதிகாசக் கதைகளையே நாடகமாக்க முயன்று கொண்டிருப்பதிலிருந்தே அவர்களுக்கும் மீட்க வேண்டிய அவசியம் அவருக்கு இருந்திருந்தது. அதற்காக அவர் முன்மொழிந்தது புராண இதிகாசத்திற்கு எதிரான சமூக சீர்திருத்த நாடகமாகும். வைதீகப் புராண இதிகாச நாடகங்களுக்கு எதிராக அறிவைப் பரப்பும் சமூக சீர்திருத்த நாடகங்களுக்குத் தமிழ் மண்ணில் மேடை அமைத்துக் கொடுப்பதற்குத் திராவிட இயக்கம் எழுப்பிய கலகக் குரல்களின் வரையோடுகளுடன் திராவிட இயக்க நாடக வரலாறு ஆகும்.

முப்பதுகளின் பிற்பகுதியிலிருந்து, திராவிட நாடு பேசிய முதல் வரிசைத் தலைவர்களில் பலரும், நாடகத்தைத் தங்கள் கருத்துகளுக்கான கைவளாய்க் கொண்டு, கருத்தாயுதமாய் அதை உயர்த்திச் சுழட்டிக் கொண்டிருந்தனர்; அதற்குள் திளைத்திருந்தனர். 'திராவிட நடிகர் கழகம்', 'திராவிட மறுமலர்ச்சி நாடக சபை', 'காஞ்சி திராவிட ஆநந்த நாடக சபை', 'சீர்திருத்த நாடகச்

சங்கம்’, ‘சுயமரியாதை நாடக சபா’, ‘முத்தமிழ் நாடகச் சங்கம்’, ‘தமிழ் நாடக நிலையம்’ என்பதாய்ப் பல நாடக அமைப்புகள் இயக்கத்தின் கிளைகளாய் உருவாகியிருந்தன. இதுபோக, ‘திராவிட ஆராய்ச்சிக் கழகம்’, ‘திராவிட உடற்பயிற்சிக் கழகம்’, ‘திராவிட சொற்பயிற்சிக் கழகம்’ என்று பண்பாட்டுத் தளத்தின் அனைத்துத் துறைகளிலும் தங்களை முன்னிறுத்தி யிருந்தனர். திராவிடர் இயக்கக் கட்சி மாநாடு களில், நாடகங்கள் தவிர்க்க முடியாத மிக முக்கிய இடத்தைப் பெற்றிருந்தன. கலைஞர்கள் என்பதாய் வாழும் காலத்திலேயே நாடகியர்கள் மதிக்கப் பட்டனர். மக்கள் இயக்கமாக அவர்களின் படைப்புகளை ஊர் ஊராய்த் தூக்கிக் கொண்டு சென்று மேடை அமைத்துக் கொடுத்து, இயக்கக் கருத்துகளை மக்கள் மனங்களில் பீடம் அமைத்துக் கொள்ள வழி சொல்லிக் கொடுத்தது திராவிட இயக்கம்!

.....

‘பேச்சில் வசியம், கூத்தாடிப் பொழைப்பு’ என்பதாய் மற்றவர்களால் திராவிடர் இயக்கத்தவர் வசைக்கு ஆளான போதும், பேச்சு, எழுத்து, பத்திரிகை, சுவரெழுத்து, சுவரொட்டி, இசை, நாடகம், திரைப்படம் என்று தகவல் தொடர்பியலின் அனைத்து அசுர சக்திகளையும் பண்பாட்டுத் தளத்தில் தாங்கள் பெற்ற அனுபவ ஒளியில் மிகச் சரியாகவே திராவிட இயக்கம் அளவிட்டிருந்தது; திராவிட இயக்கத்தவர் அதைச் சரியாகவே உணர்ந்திருந்தனர் என்பதும், எல்லா நிலைகளிலும் அவற்றின் கைபிடித்தே மக்கள் மனங்களில் தன்னை - தங்களை - கொலு வமைத்திருந்தது என்பதும் பண்பாட்டியல் வரலாற்றில் மறுக்க முடியாத உண்மையாகும்.

தேசிய இயக்க நாடகம் என்பதே, பொதுவில், நாடகத்தின் இடையில் பாடப்படும் தேசியப் பாடல்களைக் கொண்ட, புராண, இதிகாச நாடகமரபாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. நாடகப் படைப்புகள் தவிர்ந்து, தேசிய இயக்கம் தமிழ்மண்ணில் வீறு கொண்டிருந்த முப்பதுகளில், நாடகம் தொடர்பாய் வெளி வந்த மிக முக்கியமான நூல், 1933 ஏப்ரலில் மன்னார்குடியிலிருந்து வெளி வந்த ‘தமிழ் நாடக மேடைச் சீர்திருத்தம்’ ஆகும். அதை எழுதியவர் ஸ்ரீமான் எஸ்.கே.பார்த்தசாரதி அய்யங்கார். இந்த நூல் ‘தமிழ் நாடக மேடைச் சீர்திருத்த சங்கம்’ மூலம் வெளியிடப்பட்டு உள்ளது. சீர்திருத்த

வேண்டிய நிலையில்தான், தமிழ் நாடகத்தின் நிலை இருந்திருக்க வேண்டும் என்று, என்று தோன்றுகிறது. நாடகச் சீர்திருத்தம் தொடர்பாய் அதில் அயம்பது யோசனைகளைக் கூறுகிறார் அவர்! ஆயின் அந்தச் சீர்திருத்தங்கள் எல்லாம் நாடகம் நிகழ்த்துதல் தொடர்பாய் மட்டுமே இருக்கின்றன. ஆயின் எந்தவொரு யோசனையும், நாடகத்தில் அக்காலக்கட்டப் பிரச்சினையான தேசிய இயக்கக் கருத்துப் பொதிவுக்குத் துணை செய்ய உதவுவதாய் அமையவில்லை. இவரும், பம்மல் சம்பந்தனாரைப் போல ‘மாஜிஸ்திரேட்’ பணிபுரிந்தவர் என்பதால், அவ்விதம் நிகழாமல் போயிருக்க வாய்ப்பிருந்திருக்கிறது. 1929லேயே இவரெழுதிய ஸ்ரீ சங்கராச்சாரியார் சரித்திர நாடகம் அச்சாகியுள்ளது. அதுவும் தேசியப் பிரச்சினை பற்றிய நாடகமில்லை. பக்தி மார்க்கத்தை வலியுறுத்துவது அது! இந்தப் பின்னணியில், இவற்றுக்கு எதிர்நிலையில், ‘திராவிட இயக்க நாடகங்கள்’ அல்லது ‘சமூக சீர்திருத்த நாடகங்கள்’ என்பதாய் நாடக வரலாற்றைப் பார்க்க வேண்டியது இருக்கிறது. இதற்கான பெரும் பதிவாயிருப்பது 1924இல் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு, 02.05.1925இலிருந்து வெளி வந்த ‘குடி அரசு’ இதழ்களாகும்! அதன் வாசிப்பே திராவிட இயக்க நாடக வரலாற்றை மீட்டெடுக்கும் இம் முயற்சியாகும்!

‘சந்திர-கமலா அல்லது சுயமரியாதையின் வெற்றி’ என்கிற நாடக நிகழ்த்தல் பதிவுதான், ‘குடி அரசு’ இதழின் மூலம், திராவிட இயக்க நாடகத்தின் முதல் பதிவாய் அமைந்திருக்கிறது. ‘திராவிடன், குடி அரசு துணையாசிரியர் திரிசிரபுரம் ஆ. நடராஜன் அவர்கள் இயற்றிய இச்சமூக சீர்திருத்த நாடகத்தைத் திருச்சி முருகானந்த சபையார் மதுரையில் மேலமாசி வீதி ‘நர்த்தனகான சாலா’ கொட்டகையில், 28.12.1929 சனிக்கிழமை அன்றிரவு 9.30 மணிக்கு அதிவிமரிசையாய் நடத்துவார்கள். இந்நாடகம் இராமநாதபுரம் ஜில்லா போர்டு தலைவர் உயர்திருவாளர் செளந்திர பாண்டியன், எம்.எல்.சி., அவர்கள் ஆதரவில் நடைபெறும் என்று ஒருவிளம்பரம் 22.12.1929 நாளிட்ட ‘குடி அரசு’ இதழில் பக்.7இல், முருகானந்த சபையின் கௌரவக் காரியதரிசியின் டி.பி.மாணிக்கவாசகம், ஆர். நடராஜன் ஆகியோர் பெயரில் வெளி வந்துள்ளது. இதன் நாடக அரங்கேற்றம் எப்பொழுது, எங்கே யார் முன்னிலையில் நிகழ்ந்துள்ளது என்பதும் தெரியவில்லை. நிச்சயம்

1928-29களில் அல்லது அதற்கு முன் இந்நாடகம் அரங்கேறி இருக்கக்கூடும். ஆயின் முன் நிகழ்வுகள் பற்றிய பதிவுகளைக் கொண்ட 'குடி அரசு' இதழ்கள் என் பார்வையிலிருந்து தப்பி இருக்கவும் கூடும். 'சந்திர-கமலா அல்லது சுயமரியாதையின் வெற்றி' என்ற நாடகம் 28.12.1929இல் நடைபெற்றதாய்ப் பதிவு இருந்த போதும், 1930-31களில் நிகழ்ந்த இயக்க மாநாட்டு நிகழ்வுகளில்கூட, இந்நாடகம் இடம் பெறாததன் காரணம் தெரியவில்லை. ஆயின் நம் கையில் கிடைத்திருக்கிற 'குடி அரசு' நூல்களிலிருந்து அறிந்தால், திராவிட இயக்கச் சிந்தனையைக் கொண்ட முதல் நாடக நிகழ்த்தல் பதிவு இதுவாய்த்தான் இருக்கிறது. இதற்கு முன் இந்நாடகத்தைப் பற்றியோ, வேறு நாடகங்கள் பற்றியோ நாடக விளம்பரங்கள், அறிவிப்புகள் எதுவும் 'குடி அரசு' இதழில் வந்ததாகத் தெரியவில்லை. தேசிய இயக்கத்தின் 'சுதரின் வெற்றி' போல், இது 'சுயமரியாதையின் வெற்றி'! திராவிட இயக்க நாடகக் கலகத்திற்கான முதல் வித்து இங்குதான் விழுந்திருக்கிறது.

21.09.1930 நாளிட்ட 'குடி அரசு' இதழ் பக்.13இல் கிடைக்குமிடம்: குடி அரசு புஸ்தகாலயம், ஈரோடு என்று முகவரியிட்டு, 'பங்கஜம் அல்லது பார்ப்பனக் கொடுமை' எனும் நாடக நூல் ஒன்று வெளி வந்திருப்பது தெரிகிறது. அதை எழுதியிருப்பவர், அய்யங்கார் குளம் திரு. இலக்ஷ்மணனார், இதற்கு முகவுரை எழுதியிருப்பவர், 'திராவிடன்' பத்திராபதிபர் திரு. ஜே.எஸ். கண்ணப்பர். 'இதில் பார்ப்பனர்கள் புரோகிதத்தின் பேராலும், சடங்கின் பேராலும், தானத்தின் பேராலும், உத்தியோகத்தின் பேராலும், உபாத்தியாயர் தொழிலின் பேராலும், அதிகாரத்தின் பேராலும் பார்ப்பனர் அல்லாதார்களை ஏய்ப்பதைப் பற்றியும், பார்ப்பனரல்லாதார்க்கு இழைக்கும் அநீதிகளையும் கொடுமைகளையும் பற்றியும், பார்ப்பனரல்லாதவர்களை வாழ்க்கையில் நடத்தும் இழிவுகளைப் பற்றியும் விவரமாய் 12 களங்களாக நாடகப் பாத்திரங்களுடன், பாத்திரங்களுக்கு ஏற்ற பாஷை நடையில் அனுபவ நடப்பை அப்படியே எடுத்துக்காட்டுவதுபோல் மிக்க நகைச்சுவையுடனும், சாஸ்திர புராண மத விஷயங்களில் எவ்வளவு பித்தம் பிடித்த அழுக்கு மூட்டையாயிருந்தாலும் அவர்களுக்கு இடித்து, புத்தி கற்பிப்பதுபோல், மனதில் நன்றாய்ப் பதியும்படியும் எழுதப்பட்ட நாடக ரூபமான ஒரு

புஸ்தகமாகும்' என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால், இது நிகழ்த்தப்பட்ட விவரம் எதுவும் எங்கும் இல்லை.

இதைப்போலவே 21.09.1930 நாளிட்ட 'குடி அரசு' இதழில், பக்.17இல், 'தீண்டாமை விலக்கு' என்னும் கருத்துக் கொண்டு ஒரு பார்ப்பனப் பெண் ஆதி திராவிட வாலிபரைக் காதலித்து, எவ்வளவோ இடையூறுக்கும் ஆபத்துக்கும் ஆளாகித் தப்பித்துக் கடைசியில் மணம் முடித்துக் கொண்டதாகப் புனையப்பட்ட கதையான இந்நாடகத்தை வாசிப்பதற்கு ரசமாயிருக்கின்றது என்று மதிப்புரை செய்யப்பட்டிருக்கிறதும், உயர்திருவாளர்கள் வேள். என். துரைக்கண்ணன், இரா. சுந்தரமூர்த்தி, வை.மு. பரமானந்தம் ஆகியோர் ஆக்கியுள்ளதுமான 'வசீகர மனோகரி அல்லது தீண்டாதார் யார்?' நாடகத்திற்கும் நிகழ்த்தப்பட்ட விவரங்கள் முப்பதுகளின் முற்பகுதியில் எதுவுமில்லை. ஆயின், 31.10.1937 நாளிட்ட 'குடி அரசு' இதழில் பக்.13இல் 'தீண்டாதார் யார்? - தேதியை எதிர்பாருங்கள்' - என்றொரு விளம்பரம் வந்துள்ளது. ஆயின் 21.11.1937 நாளிட்ட 'குடி அரசு' இதழில் பக்.17இல் தோழர் ஈ.வெ.ரா. தலைமையில் 'தீண்டாதார் யார்?' என்னும் நாடகம் ஆம்பூர் இரயில்வே ஸ்டேஷன் எதிரிலுள்ள ஸ்டார் தியேட்டரில் கோலார் தங்கவயல் சமூக சீர்திருத்த நாடக சபையோரால் 28.11.1937இல் நடத்தப்படவுள்ளதாக அதன் காரியதரிசிகள் ஜே.எம்.சாமி, எல்.எம். இராஜன் ஆகியோரால் விளம்பரம் செய்யப்பட்டுள்ளது. ஒரு வேளை 'வசீகர மனோகரி அல்லது தீண்டாதார் யார்?' நாடக நூலானது மேடையேறும்போது, 'வசீகர மனோகரி'யை இழந்து 'தீண்டாதார் யார்?' என்பதாய்ப் பெயர் சூட்டப்பட்டு இருக்கக்கூடும்.

இதை உறுதிசெய்யும்படி, 12.12.1937 'குடி அரசு' இதழில் 'தீண்டாதார் யார்? - ஒரு விமரிசனம்' என்றொருசெய்தி வெளியாகி உள்ளது. அது, '22.11.1937 அன்று ஆம்பூரில் நடைபெற்ற வட ஆற்காடு ஜில்லா சுயமரியாதை மகாநாட்டை ஒட்டி, அன்றிரவு கோலார் தங்கவயல் சமூக சீர்திருத்த சங்கத்தாரால் தோழர் ஈ.வெ.ரா.மசாமி தலைமையில் 'தீண்டாதார் யார்?' என்ற நாடகம் நடைபெற்றது. சுயமரியாதை இயக்கத்திலே ஈடுபட்ட ஆண், பெண் நடிகர்கள், இந்த சீர்திருத்த நாடகத்தை மிகத் திறமையாக நடத்துக் காட்டினார்கள். புரோகித

மனப்பான்மையின் கொடுமை, போலி சீர்திருத்த தேசியவாதியின் போக்கு, உண்மை சுயமரியாதை உணர்ச்சியின் மாண்பு முதலிய சீரிய கருத்துகள் இந்நாடகத்தில் புகுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. காதலர்கள் முதலிலே ஜாதிக் கொடுமை காரணமாக, பலவிதக் கஷ்டங்களை அடைகின்றனர். ஆனால் சீர்திருத்தத்தில் நம்பிக்கைக் கொண்டு வாழுகின்றனர். முடிவில் அவர்களே வெற்றி பெறுகின்றனர். இடையில் ஏற்படும் கஷ்டங்களால் அவர்கள் உறுதியை விட்டுவிடவில்லை. கடைசியில் அவர்களுக்குச் சுயமரியாதைத் திருமணம் நடைபெறுகிறது. காதலன் ஆதிதிராவிட வகுப்பினர். கதாநாயகி பிராமண வகுப்பு! நமது இயக்கத்தின் முக்கிய இலட்சியத்தையே உள்ளடக்கிய நாடகமாதலால் இடையிடையே பாடப்படும் பாடல்கள், இயக்கக் கொள்கைகளை விளக்குவனவாக இருக்கின்றன. நடிப்புகள் இயற்கையாகவும், இரம்மியமான முறையிலும் நடித்தனர். கதாநாயகியாக நடித்த தோழர் சிவமணிக்கு சோபிதமான நடிப்பும் இனிய குரலும் இருக்கின்றது. நாடகக் கலையிலே நடிப்புகளுக்கு ஆர்வம் இருப்பதைப் பார்க்கும் பொழுது இச்சபையினர் முன்னேற்றமடைந்து கலைக்கும், சீர்திருத்த உலகிற்கும் தொண்டாற்று வார்கள் என்று தெரிகிறது. சபையினருக்கு நமது மகிழ்ச்சி கலந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்' என்று உள்ளது. பெரியார் பேசிய கருத்துகளின் அடிப்படையில் இது எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று கருதலாம். 21.11.1937 'குடி அரசு' இதழ் விமரிசனத்தைக் கொண்டு பார்க்கையில், 28ஆம் தேதி அன்றும் ஆம்பூரிலுள்ள ஸ்டார் தியேட்டரில் இந்நாடகம் நடைபெற்றிருக்கிறது கூடவும், 'வசீகர மனோகரி அல்லது தீண்டாதார் யார்?' நாடகப் பிரதிதான் 'தீண்டாதார் யார்?' நாடகமாகியிருக்கிறது என்பதும் இதன் மூலம் நிரூபணமாகி இருக்கிறது.

இதேபோல், '11.03.1938ஆம் தேதி வெள்ளிக் கிழமை இரவு 9.30 மணிக்கு பசுமாதூர் ஆதி திராவிட சங்கத்தாரால் மேற்படி சங்க பிரசிடெண்ட் தோழர் பி.ஏ. லிங்கமுத்து அவர்கள் தலைமையின் கீழ் இராவ்பகதூர் பி. சம்பந்த முதலியார், பி.ஏ., பி.எல்., அவர்களால் இயற்றமிழ் நடையில் எழுதப் பெற்ற 'பிராமணனும் சூத்திரனும்' என்ற நாடகத்தை, மேற்படி சங்கக் காரியதரிசி பி.வி. பொன்னுசாமி அவர்களால் (இசைத் தமிழ்) நாடகத் தமிழாக இயற்றிக் கற்பித்து அதிவிமரிசையாக நடத்திக்

'சந்திர-கமலா அல்லது சுயமரியாதையின் வெற்றி' என்கிற நாடக நிகழ்த்தல் பதிவுதான், 'குடி அரசு' இதழின் மூலம், திராவிட இயக்க நாடகத்தின் முதல் பதிவாய் அமைந்திருக்கிறது.

காண்பிக்கப்பட்டது. நாடகத்திற்கு ஏராளமான ஆண்களும் பெண்களும் விஜயம் செய்திருந்தனர்' என்றொரு குறிப்பு 03.04.1938 நாளிட்ட 'குடி அரசு' இதழில் பக்.13இல் 'பிராமணனும் சூத்திரனும் அல்லது கலப்பு மணம் நாடகம்' எனும் தலைப்பில் வெளியாகியுள்ளது. பம்மல் சம்பந்தனார் இயற்றமிழில் எழுதியுள்ள ஒரு சம்பவம், நாடகத் தமிழாக இன்னொருவரால் மாற்றம் செய்யப் பெற்ற முயற்சியின் பதிவு இது! தொடர் நிகழ்த்துதல்கள் பற்றி வேறெந்தப் பதிவும் காணப்படவில்லை...

22.12.1929இல் மதுரையில் நிகழ்த்தப்பட்ட தாய்ப் பதிவாகியிருக்கிற (அரங்கேற்றம் எப்பொழுது ஆனதென்று தெரியவில்லை) திரிசிரபுரம் ஆ.நடராஜன் அவர்களின் 'சந்திர-கமலா அல்லது சுயமரியாதையின் வெற்றி'க்குப் பிறகு, 09.09.1934 அன்று 'சீர்திருத்த நாடக சங்க'த்தாரால், சென்னையிலுள்ள விக்டோரியா பப்ளிக் ஹாலில் மாலை 5.30 மணிக்குப் பெரியார் தலைமையில் நிகழ்ந்த, புதுவை பாரதிதாசன் (பாவேந்தர்) இயற்றிய 'இரணியன்' (பிற்பாடு தான் அது, 'இரணியன் அல்லது இணையற்ற வீரன்' என்றாகி இருக்கிறது) நாடகம்தான், ஆரிய-திராவிடர் இனப் பிரச்சினையை முன் வைத்து, பழைய புராணத்தைப் புரட்டிப் போட்டு, திராவிட இயக்கச் சிந்தனைகளை முன்வைத்து நிகழ்ந்த மிகப் பெரும் நாடகமாகத் தெரிகிறது. திராவிடர் இனவுணர்வைத் தமிழ் மண்ணில் ஊட்டி, திராவிட இயக்கச் சிந்தனையைப் பரப்பு வதற்காக நிகழ்த்தப்பட்ட இந்நாடகத்திற்கான நுழைவுக் கட்டணம், 1934இல் ஆண்களுக்கு ரூ.10, 2, 1 அணா 8, 4 என்பதாயும், பெண்களுக்கு ரூ.1 அணா 8, 4 என்பதாயும் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்தது. 'இன்றைய செய்தி நாளைய வரலாறு' என்பதில் அழுத்தமான நம்பிக்கைக் கொண்ட திராவிட இயக்கம், நாடகத்தில் தலைமையுரை நிகழ்த்திய தோழர் ஈ.வெ.ரா.வின் சொற்பொழிவைத் தன் இயக்க இகழ்களில்லாமல் பதிவாக்கி இருக்கிறது. (தொடரும்)

திராவிட இயக்கமும் கலைத் துறையும் நூலிலிருந்து...

ஜாதி எதிர்ப்புக்கு தொலைநோக்குத் திட்டம் தேவை

பெரியார் கலைத்துப் போட்ட ஜாதி அமைப்பை – ஜாதிய சக்திகள், மறுகட்டுமானம் செய்து வரும் நிலையில், நாமோ, உடனடி எதிர்வினையோடு நிறுத்திக் கொள்கிறோமே தவிர, நம்மிடம் தொலைநோக்குத் திட்டம் இல்லை எனும் ஆழமான சிந்தனையை கவலையோடு முன் வைக்கிறார், சூழலியல் எழுத்தாளர் நக்கீரன். அவரது பேட்டி:

நக்கீரன், யிக அரிதாகச் சூட்டப்படுகிற பெயர் அல்லவா?

“ஆமாம். இதைப் புனைபெயர் என்றே பலரும் நினைக்கிறார்கள். எங்கள் குடும்பத்தில் அனைவருக்கும் அழகான தமிழ்ப் பெயர்களோடு பௌத்த, சமண, மார்க்சிய ஆளுமைகளின் பெயர்களும் சூட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இதில் எனக்கு உட்பட பலருக்கும் பெயர் சூட்டியவர் பெரியார். என் பெற்றோரின் திருமணமே அவருடைய தலைமையில்தான் நடந்தது. எழுத்துலகுக்கு வந்தபோது ‘நக்கீரன் கோபால்’ பிரபலமாக இருந்ததால், பலரும் பெயரை மாற்றாமாறு வற்புறுத்தினர். ஆனாலும் நான் மறுத்துவிட்டேன்”.

“எழுத்துலகுக்குள் வந்து சேர்ந்த கதையைச் சொல்லுங்கள்...”

“அய்ந்தாம் வகுப்பில் ‘கல்கண்டு’ பத்திரிகையின் ‘தமிழ்வாணன் கேள்வி பதில்’ பகுதிக்கு தபால் கார்டில் கேள்விகள் எழுதி அனுப்பியதே முதல் எழுத்து முயற்சி. ஆறாம் வகுப்பில் நாடகம் எழுதத் தொடங்கி, ஒரு நாடகக்குழு அமைத்து, எட்டாம், வகுப்பு வரை பத்து நாடகங்களுக்கும் மேல் அரங்கேற்றினேன். ஒன்பதாம் வகுப்பிலிருந்து இதழ்களுக்குக் கதைகள் அனுப்பினேன். 12 ஆம் வகுப்பு முடிந்ததும், ‘ராகம்’ என்ற கையெழுத்துப் பத்திரிகையை நடத்தினேன். என்னுடைய 19 ஆம் வயதில், 1983 ஜூன் மாதத்தில் ‘சாவி’ இதழில்

‘மிஸ்டர் நம்பிக்கைத் துரோகம்’ என்ற முதல் சிறுகதை அச்சேறியது. அக்காலகட்டத்தில், அந்த வயதில் அச்சில் எழுத்தைக் காண்பது பெருமையாக இருந்தது. பின்னர் மலேசியாவுக்கு வேலைக்குச் சென்றதும் அங்கு வெளியான ‘தமிழ்நேசன்’, ‘தினமணி’, ‘மலேசிய நண்பன்’ நாளிதழ்களில் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளும் கூடவே கவிதைகளும் எழுதினேன். போர்னியோவின் சண்டகான் நகரில் வசித்தபோது, அங்கிருந்த தமிழர்களுக்காக ‘பாலம்’ என்ற ஜெராக்ஸ் இதழை நடத்தினேன். அதுதான் போர்னியோவின் முதலும் கடைசியுமான ஒரே தமிழ் இதழாக இருக்கும். பின்னர், பெரிய இடைவெளிக்குப் பிறகு 2007 ஆம் ஆண்டில்தான் முழுமையாக எழுத்துலகில் நுழைந்தேன். அப்போது 40 வயதைக் கடந்திருந்தேன். தற்போது கிடைத்துள்ள பெயரைக் கருத்தில் கொண்டு அண்மையில் ஓர் எழுத்தாளர் என்னிடம்கேட்டார். ‘எப்படி நீங்கள் ஓவர் ரைட்டுக்குள் புகழடைந்தீர்கள்?’ இதன் பின்னுள்ள 40 ஆண்டுக்காலக் கடும் வாசிப்பு அனுபவத்தை அவர் அறியவில்லை.”

“முழுநேர எழுத்தாளராக இயங்குவது என்று எப்போது எந்த ‘தைரியத்தில்’ தீர்மானம் செய்தீர்கள்?”

“வேறன்ன, மனைவிக்கு நிரந்தர அரசுப் பணி கிடைத்த தைரியத்தில்தான். என்னுடைய கனவுகளை அவர் அறிவார். அவருக்கு 2007 ஆம்

ஆண்டில் பணி கிடைத்ததும், ‘இத்தனை நாள் நீங்கள் சுமந்த பொருளாதாரச் சூழலையே இனி நாள் சுமக்கிறேன், நீங்கள் விரும்பிய வாழ்க்கையை வாழத் தொடங்குங்கள்’ என்று அனுப்பி வைத்தார். தமிழில் முழுநேர எழுத்தாளர் என்பது வருமானமற்ற வெற்றுப் பகட்டு பணி என்பது அவருக்குத் தெரியாதா என்ன? சூழலியல் எழுத்துப் பணி என்பது ஒரு சமூகப் பணி என்பதை முழுமையாக உணர்ந்தே அவர் அதைத் தீர்மானித்தார்.”

“உங்கள் குடும்பம் பற்றிச் சொல்லுங்கள்...”

“பொதுவாக நான் மிக அமைதியானவன். ஆனால், உள்ளுக்குள் ஒரு போராட்ட குணம் இருக்கும். அது என் தாத்தா, அப்பாவிடமிருந்து வந்தது. நான் அறிந்த தந்தை மிக அமைதியானவர். அவர் ஒரு முன்னாள் தொழிற்சங்கவாதி என்பது அவருடைய இறப்புக்குப் பின்னால்தான் அறிந்தேன். முன்பு சிங்கப்பூரில் கீழ்நிலை அரசு ஊழியர்களுக்கு நாள் சம்பளமே வழங்கப்பட்டது. இதனால், 1961இல் நாள் சம்பளத் தொழிலாளர்கள் சங்கக் கூட்டமைப்பு சார்பாக, அங்கு மிகப் பெரிய போராட்டம் முன்னெடுக்கப்பட்டது. துப்புரவுப் பணியாளர்கள் உள்ளிட்ட பல சங்கத்தினர் இணைந்திருந்த அப்போராட்டம் பல நாட்கள் தொடர்ந்ததால், சுத்தமான சிங்கப்பூர் நகரம் கழிவுகளால் திணறியது. பொதுப் போக்கு வரத்தும் முடங்கியது. இறுதியில், லீ குவான் இயூ தலைமையிலான அரசாங்கம் இறங்கி வந்து மாதச் சம்பளமும் இதரச் சலுகைகளும் வழங்க முன் வந்தது. வெற்றிகரமாகக் கூட்டமைப்பு பொதுச் செயலாளராக இருந்து இப்போராட்டத்தை முன்னெடுத்தவர் என் தந்தை டி.வீரையன். 30 வயதில் என் தந்தை செய்த சாதனை, என் தாத்தா செய்த சாதனை ஆகியவற்றோடு ஒப்பிடும்போது, நான் ஒன்றுமே செய்யவில்லை என்று தான் தோன்றுகிறது. தற்போது அரசுப் பள்ளி ஆசிரியரான என் மனைவி மீனாவுடன் திருவாரூர் மாவட்டம் நன்னிலத்தில் வசித்து வருகிறேன். ஒரே மகள் ஓவியா, திருவனந்தபுரத்தில் எம்.பி.ஏ (டூரிசம் அண்ட் டிராவல்ஸ்) படித்து வருகிறார்.”

“ஒரு சில கட்டுரைகளுக்காக மிரட்டப் பட்டீர்கள். ஓர் எழுத்தாளராகப் பாதுகாப்பற்றிருப்பதாக நினைக்கிறீர்களா?”

“மீன் வளர்ப்பு முறைகேடுகளைப் பற்றி

எழுதியபோது, ‘உன் வீடு எங்களுக்குத் தெரியும்’ என்று மிரட்டினார்கள். ‘வீட்டில் இப்போது தனியாகத்தான் இருக்கிறேன். வாருங்கள்’ என்று அழைப்பு விடுத்தேன். கார்ப்பரேட் நிறுவனத் தயாரிப்பு ஒன்றினால் குழந்தைகளுக்கு ஏற்பட்ட பாதிப்பு குறித்துப் பேசியபோது, என் உடல்நலத்தைக் கவனித்துக்கொள்ளச் சொல்லி அன்பாகக் கட்டளையிட்டனர். அது உடல்நலம் குறித்தல்ல உயிர்நலம் குறித்து என்பதும் புரிந்தது. ‘புட்டிநீர்’ குறித்து ‘பால் அரசியல்’ குறித்துப் பேசியபோது இதுபோலவே தொலைபேசி மிரட்டல்கள் வந்தன. தடுப்பூசி விவகாரத்தில் நேரிலும்கூட நடந்தது. ஆனால், இதுவரை இது குறித்து நான் பொதுவெளியில் புகார் தெரிவித்த தில்லை. அதுவொரு விளம்பரத் தேடலாக அமைந்துவிடுமோ என்கிற கூச்சமும் ஒரு காரணம். இரண்டாவது, அந்தளவுக்கு ஒரு மதிப்புமிகு நபராக என்னை நான் கருதுவதில்லை. ஆனால் ஒன்று, மிரட்டியவர்கள் எவரும் தம் மாற்றுக் கருத்துகளைப் பொதுவெளியில் வைக்க முடிய வில்லை. அதுவே என் எழுத்தின் நம்பகத்தன்மைக்கு அடையாளம்.”

“காடோடி நாவலுக்குக் கிடைத்த அங்கீகாரம், வரவேற்பு குறித்துச் சொல்லுங்கள். சீனியர் எழுத்தாளர்களிடமிருந்து என்ன மாதிரியான எதிர்வினை வந்தது?”

‘காடோடி’க்கு முன்னர் வெளியான எனது ஏழு நூல்களுக்கும் எந்தவோர் இதழிலும் மதிப்புரை வந்தது கிடையாது. லாபி அரசியலை வெறுப்பவன் நான். அதனால் மதிப்புரைகள் வருவதற்கு எந்த முயற்சியும் எடுப்பதில்லை. ஆனாலும் அந்நூல்கள் சென்னைப் புத்தகத் திருவிழாவில் விற்பனையின் ‘டாப் டென்’ பட்டியலில் தொடர்ந்து இடம்பெற்றிருக்கின்றன. ‘காடோடி’ நாவலை ஏனோ இதழ்கள் தாமாகவே முன்வந்து பாராட்டின. இலக்கிய எழுத்தாளர் களில், கோணங்கி, ‘கல்குதிரை’யில் மதிப்புரையும், ஆதவன் தீட்சண்யா ‘மணல்வீடு’ விருதுக்காக ஒரு கட்டுரையும் எழுதினார். எஸ்.ரா. பத்தாயிரத் துக்குப் பிறகான சிறந்த நாவல்கள் பட்டியலில் இடம் தந்திருந்தார். தேவகி என்ற வாசகர் முழுநாவலையும் தன் குரலில் பதிவு செய்து ஆடியோவாக இணையத்தில் வெளியிட்டார். என் மின்னஞ்சல் முகவரி, அலைபேசி எண் ஆகியவை நூலில் இருந்தும் அவ்வாசகர் இன்றுவரை என்னோடு தொடர்பு கொண்டதில்லை. இந்த ஒரு

நாவலுக்காக மட்டுமே ஏறக்குறைய நாற்பது கூட்டங்கள் நடந்துள்ளன. இதைவிட வேறென்ன ஓர் எழுத்தாளருக்குத் தேவை.”

“ஒரு புறம், சாதியும் மதமும் மிகவும் கூர்மையடைவதாகக்கப்படுகிறது. மற்றொரு புறம், அதற்கு எதிராக முற்போக்குக் கருத்தாளர்கள் ஒன்றுதிரள்வதையும் பார்க்க முடிகிறது. உங்கள் பார்வையில், இந்தப் போக்குகளில் எது அதிக வலிமை கொண்டிருக்கிறது என்று கருதுகிறீர்கள்,”

“உறுதியாக சாதிய மதச் சக்திகள்தாம் வலிமையாக உள்ளன. நெடுங்காலமாக நாம் புத்தர், மார்க்ஸ், அம்பேத்கர், பெரியார் போன்றவர்களின் கருத்துக்கள் போதும் என்று சும்மா இருந்துவிட்டோம். ஆனால், அவர்கள் தொடர் தோல்விகளிலிருந்து பாடம் கற்று, தொலை நோக்குத் திட்டங்களோடு செயலாற்றி வந்துள்ளனர். இன்றைய அவர்களது செயற் திட்டம் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே திட்டமிடப் பட்டது. எனவேதான் பெரியார் கலைத்துப் போட்ட சாதி அமைப்பை அவர்களால் மறுகட்டு மானம் செய்ய முடிந்துள்ளது. அவர்களிடம் அடுத்த முப்பதாண்டுகளுக்குத் தேவையான திட்டங்கள்கூட கைவசம் இருக்கலாம். ஆனால் நாமோ, ஒரு ‘உடனடி’ எதிர்வினையை ஆற்றி விட்டு அந்த வெற்றிக்களிப்பில் அடுத்த வேலையைப் பார்க்கப் போய்விடுகிறோம். இனி அவ்வாறு இயங்க முடியாது. நாமும் தொலை நோக்கோடு செயல்பட வேண்டிய கட்டாயத்தில் உள்ளோம்.”

“உங்கள் சாதி மறுப்புக் கருத்து எங்கிருந்து உருவானது? அதைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்...”

“நான் என் குடும்பத்தில் சாதி மறுப்பு திருமணம் செய்துகொண்ட மூன்றாவது தலை முறை. என் ஒரே மகனுக்கும் அதையே அறிவுறுத்தியுள்ளேன். ஒரு முறை கொளத்தூர் மணி அவர்கள் தனது ‘ஆனந்த விகடன்’ பேட்டியில், ‘தமிழ்நாட்டில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களைச் சாவுக்குப் பறையடிக்கும் இழிவிலிருந்து முதன் முதலில் தடுத்து நிறுத்திய வரலாற்று நிகழ்வு, குத்தாலம் அருகேயுள்ள மாதிரிமங்கலம், காளி ஆகிய இரண்டு கிராமங்களில்தான் நடந்தது. ஆனால் அது குறித்த முறையான வரலாற்றுப் பதிவு இல்லை’ என வருத்தப்பட்டிருந்தார். இக்கிராமங்களில் மாதிரிமங்கலத்தில் தான் முதன்முதலில் சாவுக்குப் பறையடிக்கும் அவலம் நிறுத்தப்பட்டது. இதற்குக் காரணமாக

இருந்தவர் என்.டி.சாமி எனும் பெரியாரின் தொண்டர். அது மட்டுமல்ல ஊருக்கு வெளியே இருந்த சேரியைக் கடும் எதிர்ப்புகளுக்கிடையே அக்காலத்திலேயே ஊருக்கு நடுவே குடியமர்த்தியவர் அவர். வேறு எங்கும் காண முடியாதபடிக்கு இன்றும் அது ஊருக்கு நடுவேதான் அமைந்துள்ளது. நின்று கொண்டே தனிக் குவளையில் தேநீர் பருகும் கொடுமையைத் தடுக்க, சொந்தமாக தேநீர்க்கடை தொடங்கி தலித் மக்களை பெஞ்சில் அமரச் செய்து பொதுக் குவளையில் தேநீர் வழங்கினார். திராவிடர் கழகத்தினரும் தலித்து களும் மட்டுமே தேநீர் அருந்தியதால் நடத்தில் இயங்கினாலும், ஊர்மக்கள் அனைவரும் சமமாக அமர்ந்து தேநீர் அருந்தும் காலம் வரும் வரை அக்கடையைத் தொடர்ந்து நடத்தினார். இவரைப் பற்றிய விவரங்களை அறிந்திருக்கக் காரணம் அவர் என் தாய்வழி தாத்தா என்பதால்தான். அவரிடமிருந்தே சாதி மறுப்பு கருத்துக்கள் என்னுள் உருவாகின.”

“உங்களை மிகச் சுருக்கமாக எப்படி வரையறுக்கலாம்?”

“இயற்கையின் காதலன், சாதி மதம் வெறுக்கும் பொருள் முதல்வாதி.”

“தற்போது என்ன எழுதிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்? எதிர்காலத் திட்டம் என்ன?”

தற்போது ‘நீர் எழுத்து’ எனும் நூலை எழுதி முடித்துள்ளேன். சங்ககாலம் தொடங்கி தற்காலம் வரை அனைத்துக் கோணங்களிலும் நீர் குறித்த ஆய்வு செய்துள்ளேன். இது தமிழகத்தின் ஈராயிரம் ஆண்டுக்கால தண்ணீர் வரலாற்றின் ஆவணமாக விளங்கும். இதய அறுவைச் சிகிச்சைக்குப் பிறகு நிறைய வாசிக்கவும் யோசிக்கவும் ஓய்வு கிடைத்தது. மருத்துவமனையில் அன்பு பாராட்டிக் குவிந்த ஏராளமான வாசகர்களுக்கும் தோழர்களுக்கும் என் எழுத்தைத் தவிர வேறென்ன செய்துவிட்டேன்? இவர்களுக்காக மேலும் சிறப்பான எழுத்தைத் தருவதன் மூலம்தான் என் நன்றியைச் செலுத்த முடியும். இலக்கியம், சூழலியல் எழுத்துகளோடு இனி ‘பண்பாட்டுச் சூழலியல், ‘வரலாற்று நிலவியல்’ போன்ற புதிய துறைகளிலும் ஈடுபடலாம் என்றிருக்கிறேன். கல்விப் புலங்களில் உறங்கும் இவற்றைப் பொதுவெளிக்கு அறிமுகம் செய்ய வேண்டும்.

‘நக்கீரன்’ - சுற்றுச் சூழல் ஆய்வாளர் ‘தடம்’ இதழுக்கு அவர் அளித்த பேட்டி

வரலாற்றில் நாடார் சமூகம் சந்தித்த ஒடுக்குமுறைகள்

● ம. கி. எட்வின் பிரபாகரன் ●

‘நாடார் வரலாறு கருப்பா? காவியா?’ என்ற நூலை சமூக வரலாற்றுச் சான்றுகளுடன் எழுதியிருக்கிறார் வழக்கறிஞர் லஜபதிராய். தடைகள் எதிர்ப்புகளைக் கடந்து நீதிமன்ற அனுமதி பெற்று வந்திருக்கும் இந்த நூல் நாடார் உள்ளிட்ட ஒடுக்கப்பட்ட சமூகங்களின் சமூக வரலாறுகளை விவரிக்கிறது.

இந்திய நிலப்பரப்பில் ஒடுக்கப்பட்டோர் அனுபவித்த கொடுமைகள் ஏராளம். இடுப்பில் குடம் வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது; நகைகள் அணியக்கூடாது; ஆதிக்கவாதிகள் புதிதாக கோயில் கட்டினால், அதில் ஒடுக்கப்பட்டோர் குழந்தைகள் நரபலி கொடுக்கப்பட வேண்டும்; தலைப்பாகை அணியக்கூடாது; மீசை வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது; ஒட்டு வீடுகளை கட்ட தடை; கோயிலுக்குள் நுழைய தடை; மார்பை மறைக்கத் தடை என்று இன்னும் எவ்வளவோ கொடுமைகளை ஒடுக்கப்பட்டோர் சந்தித்துள்ளனர். “ஆதிக்கவாதிகள், ஒடுக்கப்பட்டோர்” போன்ற பதங்கள் துல்லியமில்லாதவை. ஒடுக்கப்பட்டோருள் ஆதிக்கவாதிகளும் உண்டு; ஆதிக்கவாதிகளுள் ஒடுக்கப்பட்டோரும் உண்டு. நாடார்களும் மேலே கண்ட ஒடுக்குமுறைகளுக்கு ஆளாகினர்; பிறரை ஒடுக்கவும் செய்தனர். 1931இல் திருவிதாங்கூர் சமஸ்தான ஒடுக்கப்பட்டோர் (Depressed Classes) பட்டியலில் “நாடார்” பெயர் உள்ளது. ஆனால், 1936இல் வெளியிடப்பட்ட பட்டியல் ஜாதியினர் (Scheduled Castes) பட்டியலில் பெயரில்லை. ஹிந்துத்துவமும், சனாதனதர்மமும், ராம ராஜ்ஜியமும் நாடார்களை அடிமைகளாக்கின. ஆனால், இன்றைய நிலை என்ன? எந்த கொள்கைகள் தங்களை அடிமைகளாக்கியதோ, அதே கொள்கைகளை முன்னிறுத்தும் இயக்கங்களில், கட்சிகளில், கணிசமான எண்ணிக்கையில் நாடார்கள் பலர் உள்ளனர்.

இந்த சூழலில் தான், நாடார்களை காவி பார்ப்பனியப் பிடியில் இருந்து மீட்டெடுக்க வேண்டிய பொறுப்புணர்வோடு, “நாடார் வரலாறு கறுப்பா? காவியா?” என்ற நூலை பல தடைகளைக் கடந்து, வழக்கறிஞர் லஜபதிராய் கொண்டு வந்துள்ளார். மதுரை தமிழ்ச் சங்க அரங்கில், வெளியீட்டு விழா நடைபெறவிருந்த நிலையில், பாஜகவின் தூண்டுதலால், கடைசி நேரத்தில் அரங்கம் மறுக்கப்பட்டது. நீதிமன்றத்தில் தடையை

உடைத்து, அதே அரங்கில் வெளியீட்டு விழாவை நடத்திக் காட்டினார் லஜபதி ராய். இத்தகைய நூல்களை நாடார்கள் கணிசமாக வாழும் தென் தமிழ்நாட்டுப் பகுதிகளில் பரப்ப வேண்டியது நம் கடமை.

“இஸ்லாமிய கிறிஸ்தவ சமூகத்தினருடனும், பட்டியல் இன விளிம்புநிலை மக்களுடனும் நிற்க வேண்டிய நாடார்களின் எண்ண ஒட்டத்தில், இந்து வலதுசாரி சிந்தனை மிகுதியாக இருப்பதை சமீப காலமாக முகநூலிலும், பிற சமூக ஊடகங்களிலும் காண முடிகிறது. இந்நிலையில் கடந்த இருநூறு ஆண்டு கால வரலாற்றைத் திரும்பிப் பார்ப்பது மிகவும் அவசியமாகிறது” - என்று இந்நூலை எழுதியதன் நோக்கம் குறித்து லஜபதிராய் தெளிவாக குறிப்பிட்டுள்ளார். நாடார்கள் சந்தித்த ஒடுக்குமுறைகளைப் பற்றி விளக்கும் இந்நூலைப் பற்றியும், நூலில் எடுத்தாளப்பட்டிருக்கும் பொருளைப் பற்றியும் ஆராய்வோம்.

யார் இந்த முத்துக்குட்டி?

எத்தனையோ ஒடுக்குமுறைகளை நாடார்கள் சந்தித்திருந்தாலும், மிகவும் வியப்புக்குள்ளாக்குவது மொழி சார்ந்த ஒடுக்குமுறைகளே! ஆதிக்கவாதிகள் “சாப்பாடு சாப்பிட்டேன்” என்று பேசலாம். ஆனால், ஒடுக்கப்பட்டோர், “கஞ்சி குடித்தேன்” என்று தான் கூற வேண்டும். அதே போன்று, பெயர் வைப்பதிலும், பல்வேறு கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டன. ஹிந்து கடவுளர் பெயர்களை வைக்க அனுமதி மறுக்கப்பட்டது. அதனால் தான் அய்யா வைகுண்டரின் பெற்றோரால், தாங்கள் விரும்பிய பெயரை அவருக்கு வைக்க முடியவில்லை. பெருமாள் “முத்துக்குட்டி” ஆனார். ஜாதிய ஏற்றத் தாழ்வுகளை எதிர்த்த அய்யா வைகுண்டர், “கோயிலுக்கு காணிக்கை செலுத்தாதீர், காவடி எடுக்காதீர், ஊட்டுப்புரை தராதீர், குருபூஜை நடத்தாதீர், விலங்குகளை நரபலியிடாதீர், உருவங்களை வழிபடாதீர், மாட்டைக் கும்பிடாதீர்” என்று ஒரு பகுத்தறிவாளரைப் போல பிரச்சாரம் செய்தார் அந்த ஆன்மீகவாதி! இதனால் கிறிஸ்தவ போதகர்களின் எதிர்ப்பையும், சனாதனவாதிகளின் எதிர்ப்பையும் சந்தித்தார். அவரைப் பின்பற்றுவோர் அய்யா வழியினர் எனப்பட்டனர். ஆனால், இன்றைய நிலை என்ன? எந்த வைகுண்டர் ஹிந்துத்துவத்தை எதிர்த்தாரோ,

அவரை கடவுளின் அவதாரமாக அய்யா வழியினர் பார்க்கின்றனரேயன்றி, ஒரு சனாதன எதிர்ப்பாளராக பார்ப்பதில்லை. இதன் விளைவு, அய்யா வழியினரிலும், வலதுசாரி ஆதரவாளர்கள் உருவாகிவிட்டனர். இது வைகுண்டருக்கு செய்யும் துரோகமாகும். வைகுண்டரை அவதாரமாக பார்க்காமல், மத சீர்திருத்தவாதியாகப் பார்க்கும் பக்குவத்தை அய்யாவழியினர் அடைய வேண்டும்.

தோள் சீலை கலகம்

தோழர் லஜபதிராய், வரலாற்றில் பதிவான பல போராட்டங்களைப் பற்றிய குறிப்புகளை வழங்கியுள்ளார். அவற்றுள் முக்கியமானது தோள் சீலை கலகம் (1812 மற்றும் 1859 ஆண்டுகளில்). தெற்கு கேரளமும் (எர்ணாகுளம் மாவட்டத்தில் இருந்து திருவனந்தபுரம் வரை), கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தின் பெரும்பகுதியும் இணைந்தது திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானமாகும். நாடார், ஈழவர், பறையர், புலையர், குழுவர், சாம்பவர், வள்ளுவர் சமூக பெண்கள், தங்கள் மார்பகங்களை மறைக்க அனுமதிக்காத கொடூரம் திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானத்தில் நடந்தது. பார்ப்பனர்களுக்கும் வெள்ளாளர்களுக்கும் மட்டுமே மார்பை மறைக்கும் உரிமை வழங்கப் பட்டிருந்தது. நாடார்களில் பெரும்பான்மையானோருக்கு இந்த உரிமை வழங்கப்படவில்லை. எனினும், குமரி மாவட்ட அகஸ்தீஸ்வரம் பகுதியில் வாழ்ந்த சில நாடார் குடும்பங்களுக்கு மட்டும் மார்பை மறைக்கும் உரிமை வழங்கப் பட்டிருந்தது. இவர்கள் மற்ற நாடார்களுக்கு இவ்வுரிமையை பெற்றுத்தர போராடவில்லை. மாறாக, இவ்வுரிமை தங்களுக்கும், பார்ப்பனர்களுக்கும், வெள்ளாளர்களுக்கும் மட்டுமே இருக்க ஆதரவளித்தனர்; வரலாற்று துரோகமிழைத்தனர்.

தோள் சீலை அணிய உரிமை கேட்டு நடைபெற்ற எண்ணற்ற போராட்டங்கள் பலனில்லாமல் போயின. வெள்ளைக்காரர் - பார்ப்பனர் கூட்டு நிர்வாகம், ராம ராஜ்ஜியமாகவே இருந்தது. இதன் விளைவாக பல நாடார்கள் கிறிஸ்தவ மதத்துக்கு மாறினர். போராட்டங்கள் தொடர்ந்தன. 1812இல் கிறிஸ்தவ நாடார் பெண்களுக்கு மட்டும் மார்பை மறைக்க கேணல் மன்றோ அனுமதி வழங்கினார். ஆனால், முரட்டுத் துணியாலான தோள் சீலை அணிய அனுமதி வழங்கப்படவில்லை. இதனைத் தொடர்ந்து 1814இல் திருவிதாங்கூர் மன்னரும் சாதாரண துணியாலான தோள் சீலை அணிய

அனுமதி வழங்கினார். கிறிஸ்தவ நாடார்களுக்கு அரைகுறை அனுமதி வழங்கியதையடுத்து, ஹிந்து நாடார்களும் உரிமைக்கேட்டு போராடினர். பலர் பத்தாண்டுகள் போராடியதன் விளைவாக, 1855இல் சாதாரண தோள் சீலை அணிய அனுமதி வழங்கப்பட்டது. இதன் விளைவாக, 1858இல் மிகப் பெரிய கலவரத்தை ஆதிக்கவாதிகள் நடத்தினர். அதன் பின், தொடர் போராட்டங்களின் விளைவாக, 1859இல் முரட்டுத் துணியால் தோள் சீலை செய்துகொள்ள முக்குவர்களும், அவர்களைத் தொடர்ந்து நாடார்களும் அனுமதிக்கப்பட்டனர். ஈழவர்களுக்கு 1864-இலும், அவர்களைத் தொடர்ந்து பறையர்களுக்கும், புலையர்களுக்கும் அனுமதி வழங்கப்பட்டது. நாடார்கள் மிகுதியாக வாழும் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் 55% பேர் கிறிஸ்தவர்களாக இருப்பதற்கு இத்தகைய அடக்குமுறைகள் தான் காரணம். ரொட்டி துண்டுக்காக எந்த பாவாடையும் மதம் மாறவில்லை. நாடார் பெண்கள் மேலாடை அணியக் காரணமே இந்த பாவாடைகள் தான்.

கமுகுமலை கலவரம்

1855இல் எட்டையபுரத்துத் தெருக்களில், நாடார்கள் ஊர்வலம் நடத்த அனுமதி மறுத்து, நீதிமன்றமே உத்தரவிட்டது. இதன் விளைவாக எண்ணற்றோர் மதம் மாறினர். அவ்வூரில் நடந்த தேர் திருவிழாவில், ஜாதி கலவரம் ஏற்பட்டு, 7 நாடார்கள் கொல்லப்பட்டனர். இதற்கு எதிர்வினையாக, எட்டைய புரத்து ஜமீனின் பார்ப்பன மேலாளரும், அவரது இரு அடியாட்களும் கொல்லப்பட்டனர். 1884இல் மூக்கன் என்பவர் மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோயிலுக்குள் நுழைந்தார். ஆலய ஊழியர்கள் அவரை அடித்து வெளியேற்றினர். ஊழியர்களின் செயலை எதிர்த்து வழக்கு தொடர்ந்த மூக்கனுக்கு தோல்வியே மிஞ்சியது. ஹிந்துமத சனாதன தர்மத்தின்படி, நாடார்கள் கோயிலுக்குள் நுழைய உரிமையில்லை என்று மதுரை இரண்டாம் வகுப்பு நடுவர் நீதிமன்றம் தீர்ப்பு வழங்கியது. 160 ஆண்டுகளுக்கு முன், வெள்ளைக்காரன் நீதியும் மனுநீதியாகவே இருந்தது.

கமுதி ஆலய நுழைவு

ராமநாதபுரம் மாவட்டம், கமுதியில் உள்ள மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் கோயிலுக்குள், நாடார்கள் நுழைய நீண்ட காலமாக அனுமதி

மறுக்கப்பட்டிருந்தது. 1855இல் திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானத்தில் தோள் சீலை உரிமையைப் பெற்றிருந்த அதே வேளையில், கமுதி கோயிலுக்குள் நுழையும் உரிமையை நாடார்கள் கோரினர். கோயில் அறங்காவலரான மன்னர் பாஸ்கர சேதுபதி, அனுமதிக்க மறுத்துவிட்டார். இதே பாஸ்கர சேதுபதி தான், 1893இல் விவேகானந்தர் பார்ப்பன மதப் பெருமைகளைப் பேச, சிகாகோ செல்லும்போது, அவருக்கு நிதி உதவி அளித்தார். எந்த மத பெருமைகளை அமெரிக்காவில் விவேகானந்தர் பேசிகொண்டு இருந்தாரோ, அதே மதத்தால், பெரும்பான்மை மக்கள் இங்கே அடிமைகளாக ஆக்கப்பட்டிருந்தனர். 1897இல் நாடார்கள் கோயில் நுழைவுப் போரட்டத்தை நடத்தினர். ஆத்திரமடைந்த பாஸ்கர சேதுபதி வழக்கு தொடர்ந்தார். 20.07.1899இல் வழக்கின் தீர்ப்பு வந்தது. நாடார்கள் கோயிலுக்குள் நுழைய நீதிபதி வரதராவ் தடை விதித்தார். தீர்ப்பில் தெளிவாக, ஹிந்துமதம் ஏற்றத்தாழ்வுகளை ஆதரிக்கிறது என்று நீதிபதியே சொல்லும் அளவுக்கு, ஆங்கிலேயர் ஆட்சி, ராம ராஜ்ஜியத்துக்கு அனுசரணையாக இருந்தது. பல மத அறிஞர்கள் சாட்சி கூற அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். அவர்களுள் ஒரு முக்கியமான நபரின் சாட்சி தான், இந்தத் தீர்ப்பை வழங்க தூண்டு கோலாக இருந்ததாக நீதிபதி குறிப்பிட்டுள்ளார். அந்த நபர் உ.வே. சாமிநாதையர். இன்னா ரெல்லாம் கோயிலுக்குள் நுழையலாம்; இன்னா ரெல்லாம் கோயிலுக்குள் நுழையக்கூடாது என்று சாட்சி சொன்னவர் தமிழ் தாத்தாவாம். கோயிலுக்குள் நுழைய தடை விதித்ததோடு மட்டுமல்லாமல், சம்ப்ரோக்ஷணம் என்னும்

தீட்டு கழிக்கும் சடங்குகளையும் செய்ய 500 ரூபாய் வழங்குமாறும் வரதராவ் உத்தரவிட்டார். அதன்பின், பாஸ்கர சேதுபதியுடன், நாடார் சமூகத்தினர் பேச்சுவார்த்தை நடத்தினர். 30,000 பணம் கொடுப்பதாகவும், முன்பணமாக 5,000 கொடுப்பதாகவும், நாடார்கள் ஒப்புக் கொண்டதையடுத்து, கோயிலில் நுழைய அனுமதித்து ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டார் பாஸ்கர சேதுபதி. ஆனால், கலவரங்கள் ஏற்படலாம் என்ற மாவட்ட ஆட்சியரின் எச்சரிக்கையைடுத்து, ஒப்பந்தத்தை இரத்து செய்தார் சேதுபதி. தீர்ப்பை எதிர்த்து, இலண்டன் தலைமை நீதிமன்றத்தில் (London Privy Council) நாடார்கள் 45,000 ரூபாய் செலவு செய்து வழக்கை நடத்தினர். அப்போதும் தீர்ப்பு, சனாதனவாதிகளுக்கு சாதகமாகவே வந்தது.

ஒரு பவுன் தங்கம் 18 ரூபாயாக இருந்த காலகட்டத்தில், 45,000 ரூபாய் என்பது மிகப் பெரிய தொகையாகும். (இன்றைய மதிப்பில் பல கோடிகள்). இவ்வளவு பணம் செலவு செய்தும், கோயிலுக்குள் நுழைய விடவில்லை. எனவே, ஜாதியம் என்பது வர்க்க பிரச்சனையல்ல என்பது தெளிவாகிறது. அனைத்து சிக்கல்களுக்கும் வர்க்க போராட்டமே தீர்வு என்னும் பொதுவுடைமை இயக்கத் தோழர்களின் வாதமும் தவிடு பொடியாகிறது. பிறகு, 1936இல் தான், அனைவரையும் கோயிலுக்குள் அனுமதிக்கும் “ஆலயப் பிரவேச உரிமை” சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. சட்டம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட பின், 1939இல் அரசு ஆதரவோடு வைத்தியநாத அய்யர் நடத்திய ஆலய நுழைவுப் போராட்டத்தைத்தான், முக்கிய போராட்டமாக சங் பரிவாரங்கள் போலியாக சித்தரிக்கின்றனர். சட்டம் வருவதற்கு முன்பே நடந்த பல வீரம் செறிந்த போராட்டங்கள் திட்டமிட்டு மறைக்கப்படுகின்றன. இன்றும் கமுதி கோயிலில், நாடார்கள் நுழைந்த மேற்கு வாசல் மூடப்பட்டு தான் இருக்கிறது. இந்த இழிவைப்பற்றி சிந்திக்காமல், பல இளைஞர்கள் ஹிந்துத்துவ கொள்கைகளுக்கு உடன்படுவது வெட்கக்கேடு.

சிவகாசி தாக்குதல்கள்

சிவகாசி காசி விஸ்வநாதர் கோயிலில் நுழையவே உரிமை வழங்கப்படாத நிலையில், 1895 இல் கோயில் அறங்காவலர் பதவியை கேட்டு, நாடார்கள் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டனர். இதனால்

ஒடுக்கப்பட்டோர் (நாடார், கள்ளர், தாழ்த்தப்பட்டோர்) மீது ஆத்திரம் கொண்ட ஆதிக்கவாதிகள் (வெள்ளாளர், நாயக்கர், செட்டியார், மறவர்), 1899இல் நாடார்கள் வசிக்கும் பகுதியில் மிகப் பெரிய தாக்குதலை நடத்தினர். 700 வீடுகள் தீக்கிரையாக்கி சேதப்படுத்தப்பட்டன. ஆதிக்கவாதிகள் தரப்பில் நூற்றுக்கணக்கானோர் மரணமடைந்தனர். நாடார்கள் தரப்பில் 27 பேர் மரணமடைந்தனர். ஆதிக்கவாதிகள் தரப்பில் உயிர்ச்சேதம் அதிகமானதால், தாக்குதலை நிறுத்திவிட்டு பின்வாங்கினர். இந்த தாக்குதல் ஹிந்து நாடார்கள் மீது தான் நடந்ததேயன்றி, கிறிஸ்தவர்களும், இஸ்லாமியர்களும் தாக்கப்படவில்லை. பல ஹிந்துக்களுக்கு, தாக்குதலின் போது பாதுகாப்பு கொடுத்து காபாற்றியதே மாற்று மதத்தினர் தான். இதனால், கலவரத்துக்குப் பின் பெருமளவில் ஒடுக்கப்பட்டோர் மதம் மாறினர். கலவரத்தில் ஈடுபட்ட 2000 ஆதிக்கவாதிகள் கைது செய்யப்பட்டனர். 7 பேருக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. தாக்குதலில் ஈடுபட்ட மறவர் சமூகத்தை சேர்ந்த ஒருவர், பத்திரிக்கையாளரிடம் கொடுத்த பேட்டியில், “நாடார்களை கோயிலுக்குள் அனுமதித்தால், பள்ளர் மற்றும் கள்ளர் சமூகத்தினரும் கோயில் நுழைவு உரிமையை கேட்பார்கள்” என்று சொன்னது 17.09.1899 Madras Mail இதழில் பதிவாகியுள்ளது. இன்று தேவர் சமூகம் என்றும், நாங்களெல்லாம் ஒன்று தானென்றும் கூறிக்கொள்பவர்களும், தங்களுக்குள் ஏற்றத்தாழ்வுகளை கற்பித்துக் கொண்ட வரலாற்றை இந்த செய்திக்குறிப்பில் அறிய முடிகிறது. கலவரத்தை தலைமையேற்று நடத்திய வெள்ளையத்தேவரை, இரு அருந்ததியர் இளைஞர்கள் கொலை செய்ததாக ஒரு நாட்டுப்புறப்பாடல் கூறுகிறது. நா. வானமலை தொகுத்த “தமிழ்நாட்டுப் பாடல்கள்” நூலில் இந்த பாடல் இடம்பெற்றுள்ளது. சிவகாசி ஒடுக்கப்பட்டோரின் கோயில் நுழைவுக்குப் பின், ஆதிக்கவாதிகள் நகரை விட்டே வெளியேறினர்.

சுயமரியாதை இயக்கத்தின் எழுச்சி

கன்னியாகுமரி மாவட்டம் சுசீந்திரத்தில் உள்ள தானுமாலைய பெருமாள் கோயிலுக்குள், நாடார், ஈழவர், பறையர், புலையர், குறவர் ஆகியோர் நுழையக்கூடாது என்று தகவல் பலகை வைக்கப்பட்டிருந்தது. 1916இல் திருவிதாங்கூர் மன்னரின் அரசவையில், மலையாளக் கவிஞர் குமாரன் ஆசான், அனைவரையும் கோயிலுக்குள்

நுழைய அனுமதிக்குமாறு விடுத்த வேண்டுகோள் நிராகரிக்கப்பட்டது. இதன் விளைவாக மக்கள் போராட ஆரம்பித்தனர். 31.01.1926 குடி அரசு இதழில், சுசீந்திரம் சத்தியாகிரகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டதன் நோக்கம் சமத்துவத்தை நிலை நாட்டுவது தான் என்றும், பொதுமக்களின் சமத்துவத்துக்கும் சுயமரியாதைக்கும் இடைச்சலாக இருப்பவர்கள், அங்குள்ள நம்பூதிரி பார்ப்பனர்களைவிட அங்குள்ள கோயில் சோற்றைச் சாப்பிடவும், பிழைக்கவும் சென்றுள்ள தமிழ்நாட்டுப் பார்ப்பனர்கள் தான் என்றும் பெரியார் எழுதினார். சுயமரியாதை இயக்கத்தைச் சேர்ந்த எம்.ஈ. நாயுடு, கோவிந்த ராஜன் ஆகியோர் முன்னின்று மிகப் பெரிய மக்கள் திரள் போராட்டங்களை நடத்தினர். கடுமையானப் போராட்டங்களின் விளைவாக கோயில் தெருக்களில் நடக்கும் உரிமையை திருவிதாங்கூர் மன்னர் வழங்கினார்.

சுயமரியாதை இயக்கம் அதோடு நிற்கவில்லை. கோயிலுக்குள்ளும் நுழைய 50,222 பேரிடம் கையெழுத்து / கைநாட்டு வாங்கி, அதை திவான் சி. பி. ராமசாமி அய்யரிடம் கொடுத்தார் எம்.ஈ. நாயுடு. தொடர்ச்சியான எதிர்ப்புகளை சமாளிக்க முடியாத திருவிதாங்கூர் அரசு பணிந்தது. அதன் விளைவு தான் ஆலய பிரவேச சட்டம் (1936). 1933இல் கோயில் நுழைவை எதிர்த்த அதே திவான் சி. பி. ராமசாமி அய்யர் தான், 1936இல் ஆலய பிரவேச உரிமை சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார். ஒட்டுமொத்த திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானத்திலும் அனைத்து கோயில்களிலும் அனைவரும் நுழையலாம் என்ற உத்தரவை பிறப்பிக்க முக்கிய காரணமாக இருந்தவை சுயமரியாதை இயக்கம் போன்ற இயக்கங்களும், மதமாற்றங்களும், அரசியல் சமூகச் சூழலுமேயாகும். இவ்வாறாக, போராட்டங்களினூடாக, ஒடுக்கப்பட்டோர் அனைவரும் வளர்ந்தனர். எந்த ஆதிக்கவாதிகள் (வெள்ளாளர், பிள்ளை, பார்ப்பனர், நாயர்) அமைப்பும், ஹிந்து மத அமைப்பும் கோயில் நுழைவுக்காக போராடவில்லை. மாறாக, எதிர்க்கத்தான் செய்தனர். இறுதிவரை ஒடுக்கப்பட்டோருக்கு பக்கபலமாக இருந்தது பெரியாரின் சுயமரியாதை இயக்கமே!

வைக்கம் போராட்டம்

கேரள வைக்கம் கோயில் தெருக்களில்

நடக்க ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் (நாடார் உட்பட) அனுமதிக்கப்படவில்லை. இதனை எதிர்த்து 30.03.1924 முதல், பல போராட்டங்களை மக்கள் நடத்தினர். கடுமையான ஒடுக்குமுறைகளை போராட்டக்காரர்கள் சந்தித்தனர். 6 மாதம் முதல் 19 மாதங்கள் வரை பலரும் சிறை தண்டனை பெற்றனர். போராட்டத்தை வழிநடத்த, பெரியாரை திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானத்துக்கு போராட்டத் தலைவர்கள் அழைத்தனர். கேசவ மேனன், ஜார்ஜ் ஜோசப், குரு நீலகண்டன் நம்பூதிரி ஆகியோர் பெரியாருக்கு அழைப்பு விடுத்து கடிதங்கள் எழுதினர். பெரியார் தலைமை தாங்கி போராளிகளை வழிநடத்தி சென்றார்.

“வைக்கம் தெருக்களில் பன்றியும் நாயும், பூனையும், எலியும் நடக்கலாம். ஆனால், ஒரு ஹிந்துவை இன்னொரு ஹிந்து, ‘வீதியில் நடக்காதே’ என்று சொல்வதைப் பார்த்துக் கொண்டு மனித உடல் தரித்திருக்கும் ஒரு ஜீவன் எப்படி சகித்துக்கொள்ள இயலும்?” என்று கொதித்தெழுந்தார். ஓராண்டு தொடர் போராட்டங்கள் நடந்தன. பெரியார் கைது செய்யப்பட்டார். சிறையில் பெரியார் சந்தித்த கொடுமைகள் ஏராளம்.

“கால்களில் விலங்குச்சங்கிலி, தலையிலே கைதிகள் அணியும் ஒரு குல்லாய், முழங்காலுக்குக் கீழே தொங்குகின்ற ஒரு வேட்டி, கழுத்தில் கைதி எண் குறிக்கப்பட்ட ஒரு மரப்பட்டை, இவற்றோடு ஈ.வெ.ராமசாமி கொலைகாரர்களோடும், கொள்ளைக்காரர்களோடும் வேலை செய்து கொண்டிருக்கின்றார். தண்டனை அடைந்த ஒரு சாதாரணக் கைதி எவ்வளவு ஒரு நாளைக்கு வேலை செய்வானோ, அது போல் இருமடங்கு வேலை செய்கிறார்.” என்று கேசவ மேனன் பதிவு செய்துள்ளார். பெரியார் சாக வேண்டி, சத்ரு சம்ஹார யாகத்தை நம்பூதிரிகள் நடத்தினர். ஆனால், பெரியாருக்குப் பதிலாக திருவிதாங்கூர் மன்னர் இறந்து போனார். அவருக்கு பின் ஆட்சிக்கு வந்த மருமகள் லக்ஷ்மி பாய், சிறைக் கைதிகளை விடுதலை செய்ததோடு, வைக்கம் தெருக்களில் அனைவரும் நுழைய அனுமதி யளித்து உத்தரவிட்டார். பெரியார் தலைமையில் 29.11.1925இல் வைக்கம் வெற்றிவிழா கொண்டாடப்பட்டது.

ஒடுக்கப்பட்டோர் (நாடார் உட்பட) பக்கம் நின்றது யார்? ஹிந்துத்துவவாதிகளா? பெரியாரா?

இதை ஹிந்து முன்னணியில் இருக்கும் தாழ்த்தப்பட்ட பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள், சமத்துவத்தை விரும்புவோர் சிந்திக்க வேண்டாமா? பெரியார் இருந்தவரை குமரி மாவட்டத்தில், எந்த மதக் கலவரங்களும் நடக்கவில்லை. 1978க்கு முன்புவரை அகஸ்தீஸ்வரம் பகுதியில், கிறிஸ்தவ கலைக் குழுக்கள் ஹிந்து வீடுகளுக்கு சென்று அன்பளிப்புகளை வாங்கி வந்தனர். மதவொற்றுமை தழைத்தோங்கியது. ஆனால், ஒற்றுமை நீண்ட காலத்துக்கு நீடிக்கவில்லை. ஆர்.எஸ்.எஸ் மேற்கொண்ட வெறுப்பு பிரசாரங்களின் விளைவாக, 7.11.1978 அன்று, குமரி மாவட்டத்தின் முதல் மதக்கலவரம் அகஸ்தீஸ்வரத்தில் நடந்தது. கிறிஸ்தவ கோயிலும், அய்யாவழி கோயிலும் தாக்குதலுக்கு உள்ளாயின. கடலோர கிராமங்களில் கத்தோலிக்க மீனவர்களும், நாடார்களும் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்து வந்தனர். ஜாதிக்கலப்பு, மதக்கலப்பு திருமணங்கள் சர்வசாதாரணமாக நடந்து வந்தன. இங்கும் ஆர்.எஸ்.எஸ். வெறுப்பு பிரசாரங்களின் விளைவாக கலவரம் மூண்டது. 22-3-1981 முதல் 22-3-1982 வரை நீடித்த இந்த தொடர் மோதல்கள் “மண்டைக்காடு கலவரங்கள்” என்று அறியப்படுகிறது. “ஹிந்து ஒட்டு ஹிந்துவுக்கே” என்ற முழக்கம் வலுப்பெற்று, பாஜக வளர்ந்ததற்கும், பாஜகவின் ஆதரவாளர் கூட்டமாக நாடார்கள் சிலர் மாறியதற்கும் இத்தகைய தொடர் கலவரங்கள் முக்கிய காரணமாகும். கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் தோள் சீலை கலகம் பற்றியோ, கோயில் நுழைவுப் போராட்டங்கள் பற்றியோ எந்த ஒரு புரிதலும் இவர்களுக்கு இல்லை.

நீதிபதி வேணுகோபால் ஆணையத்தின் அறிக்கை

அடித்தட்டு மக்களாக இருக்கும் உழைக்கும் நாடார்களை, மேல்தட்டு நிலவுடைமை நாடார்கள் சிந்திக்க விடுவதில்லை. நிலவுடைமை நாடார்கள் தான் தோள் சீலை கலகத்தின்போது துரோகமிழைத்தவர்கள். நம் முன்னோர் நடத்திய தோள் சீலை கலகத்தை எதிர்த்த துரோகிகளின் வாரிசுகள் அல்லவா இவர்கள்!” என்ற வரலாற்றறிவு எளிய மக்களுக்கு இல்லாததால், மிக சலபமாக காவியமமாகிவிட்டனர். 17.08.1982இல் மெட்ராஸ் உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி வேணுகோபால், மண்டைக்காடு கலவரம் தொடர்பான ஒரு விரிவான அறிக்கையை அளித்தார். அந்த அறிக்கையில் இருந்து சில குறிப்புகள்.

1. கிறிஸ்தவர்களுக்கும் இஸ்லாமியருக்கும் எதிராக ஏற்படும் வெறுப்பு சர்வதேச விளைவுகளை ஏற்படுத்தும். அது வெளிநாடுகளில் பணிபுரியும் இந்தியர்களை, இந்தியாவுக்குள் அகதிகளாக கொண்டு வரும்
2. புதிய இந்தியாவை உருவாக்க கிறிஸ்தவ இறைபணியாளர்களின் பங்களிப்பை நாம் புறந்தள்ள இயலாது. அவர்களுடைய பணம், தொண்டு ஆகியவை எண்ணற்ற கல்வி மற்றும் மருத்துவ நிறுவனங்களை இந்நாட்டிற்கு அளித்துள்ளன.
3. கத்தோலிக்க தேவாலயங்களில் மெழுகு வர்த்திக்கு பதில் எண்ணெய் விளக்குகளை பயன்படுத்துகின்றனர். இந்திய கிறிஸ்தவர்கள் கிட்டதட்ட, இந்து சமூக கிறிஸ்தவர்களாகவே வாழ்கின்றனர்.
4. ஆர்.எஸ்.எஸ் அமைப்பின் ஹிந்து மறுமலர்ச்சி சித்தாந்தம், இந்நாட்டை மாட்டு சாண காலகட்டத்திற்கு பின்னோக்கி தள்ளிவிடும். நகர் வளர்ச்சியும், தொழில் வளர்ச்சியும் புதிய எண்ணங்களுக்கு வழிவகுக்கும். ஆனால், ஆர்.எஸ்.எஸ். கொள்கை மனிதநேயத்தையோ, அறிவியல் சார்ந்த எண்ணங்களையோ, ஆராய்ச்சி மனப்பாங்கையோ ஏற்படுத்தாது.

நீதியரசர் வேணுகோபாலின் ஆய்வு முடிவுகள் மிகவும் துல்லியமாக மதவாதத்தையும், அதற்கான தீர்வுகளையும் முன்வைக்கின்றன. இவ்வாறாக எண்ணற்ற தகவல்களின் தொகுப்பாக வந்திருக்கும் “நாடார் வரலாறு கறுப்பா? காவியா?” என்ற இந்த நூலை படித்து, ஜாதிய எண்ணங்கொண்டோர் மத்தியில் பரப்புவது நம் கடமையாகும். இது நாடார் வரலாறு மட்டுமல்ல; தமிழ்நாட்டின் அனைத்து ஒடுக்கப்பட்ட தாழ்த்தப்பட்டவர்களின், பிற்படுத்தப்பட்டவர்களின் உண்மை வரலாறு இது தான். ஆண்ட பரம்பரை வரலாறுகள் அனைத்தும் ஆதாரமற்ற கட்டுக்கதைகளின் தொகுப்புகள். ஜாதி ஒழிப்புக்கான ஒரு வலிமையான காகித ஆயுதத்தை தயாரித்து தந்த தோழர் லஜபதி ராய் அவர்களை எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தகும். இன்று ஒடுக்கப்பட்டோர் பெருமளவில் வளர்ந்துள்ளனர். அந்த வளர்ச்சி பொருளாதாரத் துறையிலும், அதிகாரத்திலும், கணிசமாக இருந்தாலும், அறிவுத்தளத்தில் விழுந்த

குழியிலேயே மீண்டும் விழும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. எந்த மதம் தங்களை ஒடுக்கியதோ அதையே பின்பற்றுகின்றனர். பக்தி மூட நம்பிக்கைகளில் ஆழ்ந்து போயுள்ளனர். தங்களை ஒதுக்கி வைத்த பார்ப்பனர்களை வைத்து புரோகிதம் செய்கின்றனர். பார்ப்பனர்களை வைத்து திருமணத்தை நடத்துவதென்பது, பார்ப்பனர்களைத் தங்களை விட உயர்வானவர்களாக பார்க்கும் அடிமை மனநிலையே ஆகும். ஒரு ஒடுக்கப்பட்டவர் தமிழில் திருமணம் நடத்தி வைத்தால், அந்த திருமணம் விளங்காதா என்ன? திருமணம் நடத்தி வைக்கும் தகுதி பார்ப்பனரைத் தவிர யாருக்கும் இல்லையா? இந்திய துணைக்கண்டத்துக்குள் நுழைந்த ஆரியர்களின் ஒவ்வொரு பெரிய குடும்பமும் ஒரு மாட்டுக் கொட்டிலோடு (கோத்திரம்) தொடர்புபடுத்தப்பட்டு பெயரிடப்பட்டது. அதை அப்படியே பின்பற்றி ஒடுக்கப்பட்டோரும் தங்களுக்குள் கோத்திரங்களை உருவாக்கிக்கொண்டு, தானும் உயர்ந்த ஜாதி தான் என்று காட்டிக் கொள்கின்றனர். தன்னை உயர்ந்தவன் என்று காட்டிக் கொள்ள கேவலம் மாட்டுக்கொட்டிலின் பெயர் தான் கிடைத்ததா? இதில் என்ன பெருமை இருக்கிறது?

தங்களை ஒடுக்கிய சனாதன தர்மத்தை எதிர்த்த, பாரம்பரியத்தில் வந்தவர்களுக்கு இழிவான கூடித்திரிய பட்டம் எதற்கு? ராமராஜ்ஜியம் நடத்திய சேர சோழ பாண்டியனின் வாரிசு நான் தான் என்று ஆண்ட பரம்பரை பெருமை பேசுவதில் என்ன சிறப்பு இருக்கிறது? மன்னர் காலத்தில் விமானம் உண்டா? பேருந்து வசதிகள் உண்டா? செயற்கைக் கோள் உண்டா? இவை எதுவுமே இல்லாத காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த ஒருவனுடைய வாரிசாக ஒருவன் இருந்தாலென்ன? இல்லாவிட்டாலென்ன? இதனால் இன்றைய மக்களுக்குள்ளேயும் பயனுண்டா? தற்காலத்தில் பெருமையான வாழ்வை வாழாதவர்களுக்கு தானே பழம்பெருமை தேவைப்படும். எவனோ ஒரு காட்டுமிராண்டி மன்னனுடைய வாரிசு நான் தான் என்று கணிப்பொறியில் எழுதும் படித்த முட்டாள்கள் இதை சிந்திக்க வேண்டாமா? நம்முடைய முன்னோருக்கு கணிப்பொறி என்றால், என்னவென்றாவது தெரியுமா? சேர மன்னனின் வாரிசுகள் இன்றும் கேரளத்தில் இருக்கும்போது, தமிழ்நாட்டில் இருக்கும் நாம் சேரனின் வாரிசு என்று கூறிக் கொள்வது

சிறுபிள்ளைத்தனமாக இல்லையா! சபரிமலை கோயிலை நிர்வகிக்கும் பந்தளம் மன்னர்கள் பாண்டிய வம்சத்தினராக தங்களைக் கூறிக் கொள்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டில் நாங்கள் பாண்டிய வம்சம் என்று சில ஜாதியினர் உரிமை கோருகிறார்கள். இந்த இரண்டு வகை ஜாதிப் பிரிவினரும் பாண்டிய வம்சம் என்ற உணர்வோடு திருமண உறவை வைத்துக் கொள்வார்களா? அப்படி இல்லையென்றால் இங்கிருப்பவர்கள் எப்படி பாண்டியர்கள்? இங்கிருப்பவர்கள் பெண்கேட்டால், பந்தளம் பாண்டிய மன்னன் கொடுத்து விடுவானா? குலோத்துங்க சோழனின் மகளை தெலுங்கு சாளுக்கிய மன்னன் மணம்முடித்த வரலாறு உங்களுக்கு தெரியுமா? தெலுங்கனுக்கும் தமிழ்ச்சிக்கும் பிறந்தவர்களே பிற்கால சோழர்களாக இருக்கும்போது, சோழனின் வாரிசு என்று இன்று கூறிக்கொள்பவர்கள், தங்களை ஜாதிக் கலப்பினத்தவர் என்று ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாரா? குலோத்துங்கனைப் போலவே, ஜாதிக் கலப்பு திருமணங்களை முன்னின்று நடத்தி வைக்கத் தயாரா? ஆணவப் படுகொலைகள் சமூகத்தின் அவமான சின்னங்கள் இல்லையா?

தூய்மையான ரத்தம் என்று ஒன்று உண்டா? O Negative இரத்த வகையை சேர்ந்த ஒருவரின் உயிரைக் காப்பாற்ற, அதே ஜாதியை சேர்ந்த பிற இரத்த வகையினரால் முடியுமா? ஆனால், வேறு ஒரு ஜாதியைச் சேர்ந்த O Negative இரத்த வகையினரால், அந்த உயிரை காக்க முடியுமே! ஒரு உயிரைக் காப்பதற்குக்கூட இரத்த வகையே போதுமானதாக இருக்கும்போது, ஜாதி எதற்கு? தூய்மையான இரத்தம் எங்கே இருக்கிறது? கடவுளைப் போல ஜாதியும் கற்பனையே! கடவுள் உண்டு என்று எப்படி நிரூபிக்க முடியாதோ, அதே போல ஜாதி என்று ஒன்று உண்டு என்பதையும் நிரூபிக்க முடியாது.

ஒடுக்கப்பட்டதால், அந்த ஒடுக்குமுறையால் ஏற்பட்ட பாதிப்பை சரிகட்டி, இடஒதுக்கீட்டை நிலைநாட்டுவதற்கு மட்டுமே ஜாதி சான்றிதழ் தேவைப்படுகிறது. இட ஒதுக்கீடு என்பதைத் தாண்டி, ஜாதிச் சான்றிதழில் அச்சிடப்பட்டிருக்கும் பெயருக்கும் தனக்கும் எந்த சம்மந்தமும் இல்லை என்பதை உணர்ந்து, சுயஜாதியை மறுத்த இளைஞர்களால் மட்டுமே இந்த மண்ணில் ஜாதி ஒழிப்பு சாத்தியப்படும்.

(‘நிமிர்வோம்’ வாசகர் வட்டத்தில் நிகழ்த்திய நூல் மதிப்பீடு உரை) கட்டுரையாளர் - பெரியாரிஸ்ட்

21ஆம் நூற்றாண்டு இந்தியாவிற்கான துடிப்பான அறிவுச் சமூகத்தை உருவாக்க உதவும் வகையில் இந்தியாவை மையப்படுத்திய கல்விக் கொள்கையை வகுப்பதைத் தனது வழிகாட்டு நெறியாகக் குறிப்பிடுகிறது. ஆனால், சாதிய அடிப்படையில் பெரும்பான்மையான மக்களுக்கு கல்வி மறுத்திட்ட பண்டைய இந்தியக் கல்வி முறையை சிறந்த பாரம்பரியம் கொண்டிருந்ததாக அறிக்கை சிலாக்கிகிறது. வேத காலத்திலேயே, இந்தியர்கள் ஆயுசலைகள் அனைத்திலும் சிறந்திருந்ததாகவும், கணிதம், வானவியல், உலோகவியல், மருத்துவம் உள்ளிட்ட துறைகளில் உலகிற்கே வழிகாட்டுபவர்களாக இருந்ததாகக் கூறுகிறது. எண் கணிதத்தில் இலட்சம், கோடிக்கு அடுத்ததாக பல அளவீடுகள் இருந்ததாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. மத ரீதியான புரோகிதத்திற்கு மட்டுமே பயன்படுத்தப்படும் சமஸ்கிருத மொழி யினையும் அதன் மூலம் சமஸ்கிருத இலக்கியங்களைப் படித்து இந்தியக் கலாச்சாரத்தினையும் பண்பாடு மற்றும் மதிப்பீடுகளை இந்திய இளைஞர்கள் பெற வேண்டுமென அறிக்கை கூறுகிறது. இத்தகைய பரிந்துரை மாணவ – மாணவியர் மத்தியில் அறிவியல் கண்ணோட்டத்தினை ஏற்படுத்த உதவாது. மாறாக பிற்போக்கான மனோநிலைக்குத்தான் இளைஞர்களைத் தள்ளும்.

இனி, குழந்தைகள் பள்ளிக்கல்வியில் நான்கு கட்டத்தேர்வுகளை எழுத வேண்டும். 8ஆம் வகுப்பு முடிந்த மாணவ/ மாணவியர் தான் விரும்பும் ஏதாவது ஒரு தொழிற்கல்வியைத் தேர்வு செய்துபடிக்கலாம் எனவும் பரிந்துரைக்கப்பட்ட

ள்ளது. இதனால், பெரும்பான்மையான ஏழை, எளிய மாணவ/மாணவியர் பொதுக்கல்வி பெறும் வாய்ப்பினை இழக்க நேரிடும்.

திருவாளர் மோடி தலைமையிலான தேசிய ஜனநாயகக் கூட்டணி அரசு இரண்டாம்

முறையாக பதவியேற்ற 30.05.2019 அன்று மத்திய அரசின் மனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சகம், புதிய கல்விக் கொள்கை தொடர்பான கஸ்தூரி ரங்கன் குழுவின் வரைவறிக்கையினை வெளியிட்டு அதன் மீது கருத்து சொல்வதற்கு ஒரு மாதம் கால அவகாசம் அளித்துள்ளது. கஸ்தூரி ரங்கன் குழு தனது அறிக்கையினைக் கடந்த ஆண்டு இறுதியில் (15.12.2018) மத்திய அரசிற்கு அளித்திட்ட போதிலும், அதனை உடனே வெளியிட்டு கருத்துக் கேட்பதற்குப் பதிலாக மத்திய அரசு ஆறு மாதங்கள் ஏன் தாமதப்படுத்தியது என்பது விளங்கவில்லை. 478 பக்கங்கள் கொண்ட அந்த வரைவு அறிக்கை பள்ளிக்கல்வி, உயர்கல்வி, கூடுதல் முக்கியத்துவம் உடைய பகுதிகள் மற்றும் கல்வி முறையில் மாற்றம் என நான்கு பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது. ஆங்கிலம் மற்றும் ஹிந்தியில் மட்டும் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

இந்தியா போன்ற பல மொழி பேசும் மக்கள் உள்ள நாட்டில், தேசிய முக்கியத்துவம் உடைய கல்விக் கொள்கை உருவாக்கும் போது, அனைத்துப் பகுதி மக்களின் கருத்தும் பங்கேற்பும் அவசியம். இந்த அறிக்கை மீது நாடு முழுவதும் ஒரு பரந்த விவாதம் நடத்தப்பட வேண்டும். அதற்கு இந்த அறிக்கையை அனைத்து மாநில மொழிகளிலும் மொழி மாற்றம் செய்து வெளியிட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால், அறிக்கை ஆங்கிலம் மற்றும் ஹிந்தியில் மட்டும் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. அனைத்து மாநில மொழிகளிலும் இதனை மொழி பெயர்த்து வெளியிடுவதோடு, அதன் மீது விவாதிக்க போதுமான கால அவகாசம் அளித்திட வேண்டுமென கல்வியாளர்கள் மத்தியில் கோரிக்கை எழுந்துள்ளது. அவ்வாறு செய்வதன் மூலம் மட்டுமே இந்தக் கல்விக் கொள்கை மீது அனைத்துத் தரப்பு மக்களின் கருத்துக்களை கேட்டறிந்து வரைவறிக்கையினை செழுமைப்படுத்திட முடியும்.

புதிய கல்விக் கொள்கை தொடர்பான இவ்வறிக்கை கொள்கை அறிக்கையாக இல்லாமல் ஒரு 'பிரச்சார முழக்கம்' போல் இருப்பதாக பல கல்வியாளர்கள் விமர்சித்துள்ளனர். இவ்வறிக்கையில், சுதந்திரத்திற்கு முன்பும் பின்பும் நாட்டின் கல்வி வளர்ச்சிக்காக எடுத்திட்ட முயற்சிகள் பற்றிய பரிசீலனை ஏதும் இல்லை. இதற்கு முன்னர் வந்த கல்வி தொடர்பான அனைத்துக் குழு

அறிக்கைகளிலும், பிரபலமான கல்விக் குழுக்களான பேரா. இராதாகிருஷ்ணன் குழு மற்றும் கோத்தாரி குழுக்கள் பரிந்துரைத்த பல விசயங்கள் (கல்விக்கு 6% நிதி ஒதுக்கீடு; தாய்மொழி வழிக்கல்வி / பொது நிதியில் கல்வி/ அருகமைப்பள்ளி) இடம்பெற்றுள்ளன. ஆனால், இந்த அறிக்கையில் இவை ஏதும் இடம் பெறவில்லை. பண்டைய இந்தியக் கல்வி முறையையும் பாஸ்கரா, சுஷ்ருதா, ஆரியபட்டா போன்ற அறிஞர்களைப் பற்றி சிலாகித்துப் பேசும் இவ்வறிக்கை, அதிலிருந்து நேரடியாக கல்வி நவீன தாராளமயம் அமலாகத் துவங்கிய 1990 கால கட்டத்திற்குத் தாவி விடுகிறது. 1947-1970 கால கட்டத்தில், இந்தியாவில் கல்வி வளர்ச்சி எண்ணிக்கை அடிப்படையிலும் தரத்தின் அடிப்படையிலும் குறிப்பிடத் தகுந்த வளர்ச்சியைப் பெற்றது. அதற்கு அடிப்படைக் காரணம் அரசு நிதியில் வழங்கப்பட்ட பொதுக்கல்வியாக இருந்தது. 1970களுக்குப் பிறகு கல்வி பெறுவோர் அதிகரித்த நிலையில், கல்விக்கு கூடுதல் நிதி ஒதுக்குவதற்குப் பதிலாக தொடர்ந்து வந்த அரசுகள் தனியார்மயத்தினை ஊக்குவித்தது. அது இன்று முழுமையாக வணிகமயமாகி யுள்ளது. இந்த வளர்ச்சிப் போக்கினை இந்த வரைவறிக்கை முற்றிலுமாக தவிர்த்துவிட்டது. இந்தியக் கல்வியை கார்ப்பரேட் மயமாக்கிடப் பரிந்துரைக்கும் இந்த வரைவறிக்கையில், அரசு நிதியில் கல்வியைப் பரிந்துரைத்த இராதாகிருஷ்ணன் மற்றும் கோத்தாரி குழு அறிக்கைகள் பற்றி குறிப்பிடுவது பொருத்தமாக இருக்காது என்று விட்டுவிட்டார்கள் போல.

பள்ளிக்கல்வியும் தொழிற்கல்வியும்

பள்ளிக்கல்வி தொடர்பான இந்த அறிக்கை, கோத்தாரி குழு பரிந்துரைத்து கடந்த 50 ஆண்டுகளாக நடைமுறையில் உள்ள 10+2 கல்வி முறையை 5+3+3+4 என மாற்றி அமைத்துள்ளது. கல்வி பெறும் வயது ஐந்திலிருந்து மூன்றாகக் குறைக்கப்பட்டு முன்பருவப் பள்ளி மூன்று வயதில் துவங்குகிறது. எல்.கே.ஜி/யு.கே.ஜி எனும் பாலர் பள்ளிகள் நடைமுறையில் இருந்தாலும், குழந்தைக்கல்வி தொடர்பான ஆய்வாளர்கள் அதனை எதிர்த்தே வருகிறார்கள். கல்வியில் சிறந்து விளங்குகின்ற பின்லாந்து, ஸ்வீடன், டென்மார்க் போன்ற நாடுகளில், குழந்தை

களுக்கான கல்வி 6 வயதில் தான் துவங்குகிறது என குறிப்பிடுகிறார்கள். இந்தியாவில் முன்பருவப் பள்ளி என்பது அதிகம் வணிக மயமாகியுள்ள நிலையில், முன்பருவப் பள்ளிக்கல்வியின் தேவை குறித்த விவாதம் அவசியமாகிறது. இனி, குழந்தைகள் பள்ளிக்கல்வியில் நான்கு கட்டத் தேர்வுகளை எழுத வேண்டும். 8ஆம் வகுப்பு முடிந்த மாணவ/ மாணவியர் தான் விரும்பும் ஏதாவது ஒரு தொழிற்கல்வியைத் தேர்வு செய்து படிக்கலாம் எனவும் பரிந்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. இதனால், பெரும்பான்மையான ஏழை, எளிய மாணவ/மாணவியர் பொதுக்கல்வி பெறும் வாய்ப்பினை இழக்க நேரிடும். தொழிற்கல்வி தொடர்பாக அரசின் முந்தைய முன்னெடுப்புக்கள் (தொழிற்பயிற்சி மையங்கள் மற்றும் சமுதாயக் கல்லூரிகள்) என்னவாயின என்பதையும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. பள்ளிக்கல்வி அனைவருக்கும் கட்டாயமாக்கப்பட வேண்டுமென்ற கோரிக்கையும் எழுந்துள்ளது.

பள்ளி வளாகங்கள்

ஒரு ஊர்/கிராமம்/சிறு நகரம் என ஒரு பகுதியில் உள்ள அனைத்துப் பள்ளிகளையும் உள்ளடக்கிய பள்ளி வளாகம் உருவாக்கப்படும் என அறிக்கை கூறுகிறது. அப்பள்ளி வளாகம் கட்டிடம், நூலகம், கழிப்பறை, குடிநீர் வசதி, ஆய்வுக்கூடம், தனித்திறன் உள்ளிட்ட அனைத்துப் பாடங்களையும் பயிற்றுவிக்கும் ஆசிரியர்கள் என அனைத்து வசதிகளையும் கொண்டதாக இருக்கும். இதன் மூலம் ஆசிரியர்களையும் பள்ளிக்கட்டமைப்பு வசதிகளையும் அதிகபட்சம் பகிர்ந்து பயன்படுத்தலாம் என அறிக்கை கூறுகிறது. இந்தியா முழுவதிலும் உள்ள அரசு மற்றும் அரசு உதவி பெறும் பள்ளிகளில் கணிசமான ஆசிரியர் பணியிடங்கள் காலியாக உள்ளன. தனியார் பள்ளிகளில் ஆசிரியர்கள் இருந்தாலும் அவர்கள் தகுதியுடையவர்களாக இல்லை. அனைத்துப் பள்ளிகளுக்கும் தகுதியுடைய ஆசிரியர்கள் மற்றும் கட்டமைப்பு வசதிகளைக் கேட்டால், பள்ளிகளை ஒருங்கிணைக்கும் பள்ளி வளாகம் யோசனையை வரைவறிக்கை முன் வைக்கிறது. மேலும் இதற்கான நிதி ஒதுக்கீடு பற்றி அறிக்கையில் ஏதும் இல்லை. அந்தப் பகுதியில் உள்ள பள்ளி வளாக நிர்வாகக் குழு இதற்கான நிதியினை திரட்டும் என அறிக்கை

சாதிய அடிப்படையில் பெரும்பான்மையான மக்களுக்கு கல்வி மறுத்திட்ட பண்டைய இந்தியக் கல்வி முறையை சிறந்த பரம்பரியம் கொண்டிருந்ததாக அறிக்கை சிலாக்கிறது. வேத காலத்திலேயே, இந்தியர்கள் ஆயகலைகள் அனைத்திலும் சிறந்திருந்ததாகவும், கணிதம், வானவியல், உலோகவியல், மருத்துவம் உள்ளிட்ட துறைகளில் உலகிற்கே வழிகாட்டுபவர்களாக இருந்ததாகக் கூறுகிறது.

கூறுகிறது. இது நடைமுறை சாத்தியமற்றது. பெற்றோர் ஆசிரியர் அமைப்புகள் என்ற பெயரில் உள்ளூர் அரசியல்வாதி பள்ளி நிர்வாகத்தில் தலையிடுவதையும், பள்ளி வளர்ச்சி நிதி என்ற பெயரில் பெற்றோரிடம் (கட்டாய) கட்டண வசூல் செய்வதையும் நடைமுறையில் பார்க்கிறோம். அனைத்துப் பள்ளிகளிலும் தகுதியான ஆசிரியர்களை நியமிப்பதோடு, பள்ளிகளின் அடிப்படைக் கட்டமைப்பினை மேம்படுத்திட மத்திய மாநில அரசுகள் நிதி ஒதுக்கீடு செய்வதே இதற்குத் தீர்வு. அதன் மூலம் மட்டுமே தரமான கல்வியை உத்தரவாதப்படுத்த முடியும்.

தாய்மொழி வழிக் கல்வி

இந்த அறிக்கை எட்டு வயதிற்குள்ளான குழந்தைகளுக்கு தாய் மொழி தவிர மூன்று மொழிகளைக் கற்றுத் தரப் பரிந்துரைக்கிறது. குழந்தைகள் தாய் மொழியுடன் ஆங்கிலம் கற்கவே சிரமப்படும் நிலையில், கூடுதலாக மூன்று மொழிகள் ஏக காலத்தில் கற்றுக் கொடுப்பதென்பது கடினமானதும் நடைமுறை சாத்தியமில்லாததாகும். பல நாடுகளில், பள்ளிக்கல்வி முழுவதும் தாய் மொழி மட்டுமே. மேலும், அனைத்துப் பாடங்களும் தாய்மொழி வழியே பயிற்றுவிக்கப்படுகிறது. அது அறிவியல் பூர்வமானதும் கூட. நம் நாட்டில் தான் இனியும் பயிற்றுமொழி ஆங்கிலமா? தமிழா? என்ற விவாதம் நடைபெறுகிறது. கோத்தாரி குழு உள்ளிட்ட பல்வேறு கல்விக் குழுக்கள் தாய்மொழி வழிக் கல்வியை வலியுறுத்தியுள்ளன. ஆச்சர்யம் என்னவென்றால், இந்த வரைவறிக்கையில் பயிற்றுமொழி பற்றி ஏதும் குறிப்பிடப்படவில்லை.

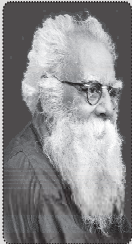
உயர்கல்வியில் தலை கீழ் மாற்றம்

இந்த வரைவறிக்ை உயர்கல்வித்துறையில் பெரும் விளைவை ஏற்படுத்தும் மாற்றங்களை முன் மொழிந்துள்ளது. உயர்கல்வியில் பல பிரிவுகளாக உள்ள பொதுக் கல்வி, மருத்துவம், சட்டம், பொறியியல் மற்றும் தொழில் நுட்பம், கல்வியியல் உள்ளிட்ட அனைத்துப் பிரிவுகளும் இனி ஒருங்கிணைக்கப்படவுள்ளது. ஏற்கனவே இதனை நிர்வகித்து வந்த மருத்துவக் கவுன்சில், பார் கவுன்சில், யு.ஜி.சி போன்றவை இனி அந்தந்த துறைகளில் கல்வித் தரத்தினை உத்தரவாதப் படுத்தும் வேலையை மட்டும் செய்யும். உயர்கல்வி முழுமையையும் பிரதம மந்திரி தலை மையில் ராஷ்டிரிய ஷிக்ஷா ஆயோக் என்ற 20 பேர் கொண்ட அமைப்பு நிர்வகிக்கும். உயர்கல்வி முழுவதையும் ஒரு குடையின் கீழ் மையப்படுத்தும் முயற்சியாகும் இது. மேலும், இனி எந்த ஒரு உயர்கல்விப் படிப்பில் சேர்வதற்கும் நுழைவுத் தேர்வு கட்டாயமாக்கப்பட்டுள்ளது. மத்திய அரசு ஏற்படுத்தவுள்ள தேசிய தேர்வு முகமை இந்த நுழைவுத் தேர்வுகளை நடத்தும். அனைத்துக் கல்லூரி களுக்கும் தன்னாட்சி வழங்கப்படும். பல்கலைக்கழக இணைவு முறை இனி கிடையாது. அந்தந்தக் கல்லூரிகளே பட்டங்களை வழங்கலாம். கல்லூரிகள் கல்விக் கட்டணங்களை தாங்களே நிர்ணயித்துக் கொள்ளலாம். ஒரே கல்வி நிறுவன வளாகத்தில் அனைத்துப்பிரிவு உயர் கல்வி படிப்புகளையும் வழங்கலாம். இத்தகைய பரிந்துரைகள் மூலம், உயர்கல்வியை முழுவதுமாக கார்ப்பரேட் மயமாக்கிட ஏதுவாகும். அடுத்ததாக, இந்திய உயர்கல்வியை சர்வதேச உயர்கல்விச் சந்தை யோடு இணைத்திடும் பரிந்துரை

ஒன்றையும் இந்த வரை வறிக்ை கூறியுள்ளது. இனி அனைத்து இளநிலைப் பட்டப்படிப்புகளும் ஒரே மாதிரி நான்கு ஆண்டுகள் கொண்டதாக இருக்கும். மேலை நாடுகளில், இளநிலை பட்டப்படிப்பு என்பது 4 ஆண்டுகள். இந்திய உயர்கல்வியை உயர்கல்வி உலகச்சந்தையுடன் இணைப்பதற்கான பரிந்துரை இது. இந்திய மாணவர்கள் பட்டப்படிப்பினை முடிக்க கூடுதல் ஒரு ஆண்டு படிக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு இரட்டைப்பட்டம் வழங்கப்படும்.

மாநில அரசுகளின் உரிமைப் பறிப்பு

இந்திய அரசியல் சாசனப் பிரிவுகளின் படி, கல்வி மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகள் பரஸ்பரம் இணைந்து செயலாற்ற வேண்டிய துறையாகும். ஆனால் இந்த அறிக்கை யில் உள்ள பல அம்சங்கள் கல்வியை மையப்படுத்தும் போக்கிலேயே உள்ளது. இந்த அறிக்கையை எழுதியவர்கள் அதனை கருத்துக் கேட்பதற்காக பிராந்திய மொழிகளில் வெளியிட வேண்டுமென்று கூட யோசிக்கவில்லை. ஹிந்தி பேசாத மாநிலங்களில் நடைமுறையிலுள்ள இருமொழிக் கொள்கையை மாற்றி மும்மொழிக் கொள்கையை திணித்திட முயற்சி நடக்கிறது. தமிழகத்திலுள்ள பெரும்பாலான உயர்கல்வி நிறுவனங்களை தமிழக அரசு நிறுவி நடத்தி வருகிறது. உயர்கல்வி தொடர்பாக முடிவுகளை மத்திய அரசு தன்னிச்சையாக எடுக்கிறது. இதற்கு சமீபத்திய உதாரணம் நீட் தேர்வு. கல்வியை மாநிலப் பட்டியலில் கொண்டு வர வேண்டுமென்ற கோரிக்கை எழுந்துள்ள நிலையில், இந்த வரைவறிக்ை மையப்படுத்துதல் என்ற எதிர்த்திசையில் பயணிக்கிறது.

புரட்சிப்

பெரியார் முழக்கம்

கிராவிடர் விடுதலைக் கழக வார ஏடு

www.dvperiyar.org

ஆண்டுக் கட்டணம் ரூ.200

தொடர்புக்கு: ஆசிரியர், 29, பத்திரிகையாளர் குடியிருப்பு, திருவள்ளூர் நகர், திருவான்மியூர், சென்னை-41.

© 7373684049 - periyarmuzhakkam@gmail.com

காலாவதியாகும் சமூக நீதிக் கோட்பாடு

இந்த வரைவறிக்கையில், மாணவர் சேர்க்கை மற்றும் ஆசிரியர் நியமனம் போன்றவற்றில் சமூக நீதியைக் காத்திடும் வகையில் வழங்கப்பட்டு வரும் இட ஒதுக்கீடுபற்றி ஏதும் குறிப்பிடப்படவில்லை. இட ஒதுக்கீடு இல்லை யென்றால், பிற்படுத்தப்பட்ட / தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்கள் உயர்கல்வி நிறுவனங்களில் இடம் பிடிப்பது இயலாததாகிவிடும். மேலும் உயர்கல்வி மாணவர் சேர்க்கைக்கு நுழைவுத் தேர்வு மதிப்பெண்கள் கட்டாயமாதலால், பிற்படுத்தப்பட்ட / தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்கள் உயர்கல்வியில் சேர்வது மேலும் பாதிக்கும். அரசு மற்றும் அரசு நிறுவனங்கள் தனியார் உயர் கல்வி நிறுவனங்களின் கல்விக் கட்டண நிர்ணயத்தில் தலையிடாது. இதன் காரணமாகவும் பலர் தரமான உயர்கல்வி படிப்பினைப் பெற முடியாத நிலை ஏற்படும். கல்வி நிறுவனங்கள் தாங்கள் வசூலிக்கும் கல்விக் கட்டணத்தி் லொரு பகுதியை ஏழை எளிய மாணவ மாணவியருக்கு கல்வி உதவித் தொகை கொடுத்திட அறிக்கையில் கூறப்பட்டிருந்தாலும், அது பெரும் விளைவு ஏதும் ஏற்படுத்தாது என்பதை எல்லோரும் அறிவர். தேசியக் கல்விக் கொள்கை - 2019 வரைவறிக்கை ஒரு கொள்கை அறிக்கையே அல்ல. கொள்கை அறிக்கை என்பது சுருங்கச் சொல்லிப் புரிய வைப்பது. 20 -30 பக்கங்களில் சொல்ல வேண்டிய கொள்கை அறிக்கையை 476 பக்கங்களில் சொல்லியதன் மூலம் ஆட்சியாளர்கள் மக்களைக் குழப்பியிருக்கிறார்கள். பழைமை வாதக் கருத்தாக்கங்கள், ஆதாரமில்லாத செய்திகள், தவறான வாதங்கள், நிரூபிக்கப்படாத தகவல்கள் போன்றவற்றோடு கல்வியைக் கார்ப்பரேட் மயமாக்குவதற்கான வழிமுறைகளையும் இந்த வரைவறிக்கை முன்மொழிகிறது. இந்த அறிக்கையின் பல அம்சங்கள் இந்திய அரசின் அரசியலமைப்பின் அடிப்படை அம்சங்களான ஜனநாயகம், சமத்துவம், அறிவியல் கண்ணோட்டம் மற்றும் மதச்சார்பின்மையைப் பாதிக்கும் பரிந்துரைகளைக் கொண்டுள்ளது. இந்திய அரசியல் சட்டத்தின் மீதும் அதன் விழுமியங்கள் மீதும் பற்றுக் கொண்டுள்ள அனைத்துப் பகுதி மக்களும் ஒருமித்து இதனை எதிர்த்து வலுவான குரல் எழுப்பிட வேண்டும்.

கட்டுரையாளர் : தேசியச் செயலாளர், அய்பெக்டோ

வாசகர்களிடமிருந்து...

திராவிட இயக்கங்களின் பகடி இலக்கியங்கள் குறித்து பேராசிரியர் ராஜ் கவுதமன் கட்டுரை மிக அருமை. இத்தகைய சிறப்பான கட்டுரையை வெளியிட்ட 'நிமிர்வோம்' இதழுக்கு நன்றி தெரிவிக்கிறேன்.

“உன்னதமானவற்றை உன்னதமில்லாதவர்கள் கேலி செய்து சிரிக்கிறபோது, உடன் நிகழ்ச்சியாக உன்னதங்கள் தலைகீழாகப் புரட்டப்படுகின்றன. சர்வ வல்லமை பெற்றவையாக உள்ளவை இந்தப் பகடியின் மூலமாக சாமானியமானவையாக ஆக்கப்படுகின்றன. உயர்ந்தவற்றின் அசாதாரணத் தன்மைகள் அகற்றப்படுகின்றன. மாற்றத்துக்காகக் குரலிடும் சாமானியர்களின் மருகிப்போன தன்னிலைகள் களிப்படைகின்றன. மனச்சுமை, குத்தல், குற்ற உணர்வு, பயம் எல்லாம் கழன்று, தன்மானமும் சுயமரியாதையும் ஏற்படுகின்றன. குழு உணர்வும் போர்க் குணமும் இணக்கமும் கைகூடுகின்றன. ....”

இந்துப் பண்பாட்டில் சீரியஸானவையாகக் கருதி, மதிக்கப்பட்ட அனைத்தையும் அனைவரையும் நகைப்புக்குள்ளாக்கும் கலகத்தைத் திராவிட இலக்கியமே தொடங்கி வைத்தது. இதற்கு முன் தமிழகத்தில் சித்தர்கள் இதனைச் செய்தார்கள்தான். ஆனால், இவர்களின் பகடி, மதத்துக்குள்ளேயே மற்றொரு மாற்று மதத்தை உண்டாக்கும் இலக்கினையே கொண்டிருந்தது. ஆனால், திராவிட இலக்கியத்தின் பகடி, இந்து மதத்தையே நிர்மூலம் ஆக்கும் இலக்கைக் கொண்டிருந்தது, ஆட்சி அதிகாரம் என்ற மதத்தைக் கைப்பற்றும் வரை” என்று சிறப்பாக குறிப்பிட்டுள்ளார் கட்டுரை ஆசிரியர்.

— கனல்மதி, திருப்பூர்

வரலாற்றின் வரலாறு என்ற தலைப்பில் இரண்டே பக்கத்தில் மனித குல வரலாற்றைச் சுருக்கமாகப் பதிவு செய்திருக்கிறார், எழுத்தாளர் நோவா ஹாரரி, தனது 'சேப்பியன்ஸ்' நூலில். 'சேப்பியன்ஸ்' உலகம் முழுதும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தி வரும் நூல். அதன் தமிழாக்கமும் வெளி வந்துள்ளது. மதம், ஜாதி, கடவுள் அத்தனையும் 'புனைவுகளே' என்பதை மறுக்க முடியாத ஆதாரங்களுடன் விறுவிறுப்பான நடையில் எழுதப்பட்ட அந்த நூலை 'நிமிர்வோம்' தமிழ் வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தியிருக்கிறது; பாராட்டுகள்!

— ஏதி, சென்னை

சமூக அவலங்களை அண்ணா எப்படி இலக்கிய மாக்கினார் என்பதற்கு சான்று 'கருப்பண்ணசாமி' யோசிக்கிறார் 'சிறுகதை', அண்ணாவின் பகுத்தறிவு சிந்தனைகளை எழுத்துகளை தி.மு.க. போன்ற கட்சிகளே பரப்ப முன் வருவது இல்லை என்பது வேதனை. இப்படியே போனால் திராவிட இயக்கத்துக்கு பகுத்தறிவு சிந்தனைகளோ கருத்துகளோ கிடையாது என்ற நிலை வந்தாலும் ஆச்சரியமில்லை. தி.மு.க.வில் உள்ள ஜாதி, மத, கடவுள் மறுப்பாளர்கள் கவலையோடு இது குறித்து சிந்திக்க வேண்டும். இந்த கருத்துகள் நீர்த்துப் போகும் போது தமிழ் மண், அதன் தனித்துவத்தை இழந்து நிற்கும் என்பதை மறந்துவிட வேண்டாம்.

— கார்த்திக், திருச்செங்கோடு

புழந்தமிழகத்தில் சாதிகள் இல்லை என்பதற்குச் சான்றாகக் குறுந்தொகை நூலில் உள்ள ஒரு பாடலைத்தான் பலர் பயன்படுத்துவது வழக்கம்.

“யாயும் ஞாயும் யாராகியரோ
எந்தையும் நுந்தையும்
எம்முறை கேளிர்
யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்
செம்புலப் பெயல் நீர் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே”

- அந்தப் பாட்டு ஒரு பெண் தன் காதலனை

நெஞ்சங்களும் அன்பு என்ற உணர்வில் சங்கமித்து விட்டன” என்கிறாள் அந்தக் குறுந்தொகைப் பெண்.

இதை எழுதிய புலவர் பெயர் தெரியாததால் அவர் இப்பாட்டில் கையாண்ட உவமையை வைத்தே அவருக்கு ஒரு பெயர் சூட்டி விட்டார்கள், குறுந்தொகையைத் தொகுத்த புலவர்கள். அவர்கள் சூட்டிய பெயர் “செம்புலப் பெயல் நீர்” என்பதாகும்.

மேற்படிப் பாட்டில் சாதியைக் குறிக்கும் ‘குலம்’ என்ற சொல்லோ ‘குடி’ என்ற சொல்லோ

சங்க காலத்தில் ஜாதியம் இல்லையா?

● கவிஞர் தணிகைச் செல்வன் ●

புலவர் செந்தலை கவுதமன், ஜாதி ஏற்றத்தாழ்வுகள் உருவானது 800 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தான் என்றும், சங்க காலத் தமிழர் வாழ்வில் இருந்த திணை மரபு – ஜாதி மரபு அல்ல என்றும் கடந்த ‘நிமிர்வோம்’ இதழில் தனது உரையில் குறிப்பிட்டிருந்தார். இதற்கு மாறுபட்ட சிந்தனைகளும் உண்டு. தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே ‘வர்ணாஸ்ரம்’ உட்புறவத் தொடங்கினிட்டது என்பதற்கும் சான்றுகள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. இது குறித்த இரு தரப்பு விவாதங்களையும் ‘நிமிர்வோம்’ முன் வைக்கிறது. இது குறித்து கவிஞர் தணிகைச் செல்வன் கட்டுரையை ‘நிமிர்வோம்’ பதிவு செய்கிறது.

நோக்கிக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. அந்தப் பாட்டின் பொருள்:

“என் தாய் யார் என்பதை நீ அறிய மாட்டாய். உன் தாய் யார் என்பது எனக்குத் தெரியாது. அதேபோல் என் தந்தை யார் என்று எனக்கோ, உன் தந்தை யார் என்று எனக்கோ தெரியாது. அவர்கள் உறவு முறையினரா என்பதையும் நாம் அறியோம். இவ்வாறு நம் இரு குடும்பங்களின் பின்னணி எது என்று தெரியாமலே நாம் காதலால் கட்டுண்டோம். செம்மண் நிலத்தில் பெய்கிற மழையின் நீர், மண் நிறத்தைத் தன்னிறமாக ஏற்றுச் செந்நிறமாகிப் பிரிக்க முடியாதபடி கலந்து கரைந்து நீரும் நிறமும் ஒன்றிவிடுவது போல நம் இருவரது

இடம் பெறாததால் சாதிப் பிரிவுகள் நிலைப்படுவதற்கு நெடுங்காலத்துக்கு முன்னர் இயற்றப்பட்ட பாடலாக இருக்க வேண்டும் எனத் தெரிகிறது.

தொல்காப்பியம் வகுத்த தொழில் பிரிவினை மனுவின் நால்வருணத் தருமத்தோடு பொருந்துகிறது; எனினும், அரசன், வணிகன், வேளாளன் என்ற தொழிற் பிரிவுகள் இறுக்கம் பெற்றுத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் வருணச் சிக்கல்களை உருவாக்கவில்லை.

அதேபோல் உழவாளர், நெசவாளர், படை வீரர், இடையர், வணிகர், மரத்தச்சர், கல் தச்சர், இரும்புக் கொல்லர், பொற் கொல்லர், கொத்தனார், மீனவர் போன்ற தொழிற் பிரிவினரும்,

அரசர்களிடம் பாடுகிற பாணர்கள், கூத்து நிகழ்த்தும் கூத்தர்கள், விறலியர், பொருநர்கள், காலம் கணக்கிடும் கணியர்கள், தூதர்கள், ஓற்றர்கள் போன்ற அரசவைத் தொழிலினரும், தங்களை நாற்பிரிவில் எந்த வருணத்தோடும் பொருத்திக் கொள்ளும் சமூகத் தேவை இல்லாத ஒரு திரவ நிலை நிலவிய காலம் கி.மு. 300 முதல் கி.பி. 200 வரையான 500 ஆண்டுகள் ஆகும். வேதம் ஒதிய வேதியர் குலம் கொண்டிருந்த அரசவைச் செல்வாக்கால் திரவ நிலையிலிருந்த தொழிற் பிரிவுகள் குலப் பிரிவுகளாகத் திடப்பட்டன.

குலப் பிரிவுகளான பிறகும் கூடக் குலங்களுக்கிடையே குலப் போர்கள் நடந்தன என்பதற்கு அகச் சான்று (இலக்கியச் சான்று) அல்லது புறச்சான்று (கல்வெட்டு, செப்பேடு போன்றவை) ஏதுமில்லை.

சோழர் காலத்தில், பிராமணர்கள் எனப்படும் பார்ப்பனர் பிரம்மபுத்திரர்கள் எனப் போற்றப்பட்டு அவர்களுக்காகப் பிரம்ம தேயங்கள் எனப்படும் கிராமங்கள் பூதானமாக அரசர்களால் வழங்கப்பட்டன. இவ்வாறு முழு ஊர்களே காலி செய்யப்பட்டு வழங்கப்பட்ட சதுர்வேரி மங்கலங்கள் என்ற பார்ப்பனக் குடியிருப்புகளை நிலம் பறிக்கொடுத்த உழவர்கள் நெருப்பிலிட்டுக் கொளுத்திவிட்டார்கள் என்ற வரலாறு பதிவாகியிருக்கிறது. சாதிகளின் வேர் இறங்காத மண்ணாகக் குறுந்தொகைக் காலத்தில் திகழ்ந்தது தமிழகம் என்று நாம் பெருமைப்பட்டாலும், சங்க காலத்திலேயே 'தீண்டாமை' என்ற பார்ப்பனியச் சிந்தனையும் நடைமுறையும் தமிழனின் சமூக வாழ்க்கையில் புண்களாகத் தோன்றிவிட்டன என்பது வேதனையான ஒரு வரலாற்றுண்மை.

விலங்குகளின் இறைச்சி, குருதி ஆகியவற்றோடு தொடர்புடையவர்கள் புலையர் எனப்பட்டனர். மாடறுப்பது தோலுரிப்பது போன்றவை புலைத் தொழில்கள் எனப்பட்டன. புலை என்பது இறைச்சி, குருதி, தோல் ஆகியவற்றைக் குறிக்கும். புலையர் என்றசொல் இழி சொல்லாகவும், புலையர்கள் இழிந்த குலமாகவும், புலைத் தொழில் இழிகுலத் தொழிலாகவும் அடையாளம் பெறப் பார்ப்பனியம் முழு மூச்சாக உழைத்தது.

பெண் பெற்றெடுக்கும் குழந்தை தாயின் குருதியோடும் தொப்புள் கொடியோடும்

பிறக்கிறது. அந்தத் தொப்புள் கொடியை அறுத்து, இரத்தங்களைச் சுத்தம் செய்து குழந்தையைக் குளிப்பாட்டும் மருத்துவச்சியின் தொழில் புலைத் தொழில். எனவே அவளைத் தொட்டால் 'தீட்டு', தீண்டக் கூடாது என்று தடை போட்டது சனாதன தருமம்.

குழந்தைப் பெற்ற பெண்களின் இரத்தம் 'தீட்டு', எனவே அப்பெண்களின் தீட்டுத் துணிகளைத் தோய்த்து வெளுத்துத் தருபவர்களும் புலைத் தொழிற்காரிகளே ஆவர் என்றது பார்ப்பனத் தருமம்.

தோல் தொடர்பான மக்கள் அனைவரும் புலை மக்களே. தோலைப் பதப்படுத்துபவன் புலையன்; தோலைச் செருப்பாகத் தைப்பவன் புலையன்; தோலில் பறை செய்பவன் புலையன்; பறை இசைப்பவன் புலையன். தவிர், முழவு, முரசு, மேளம், தண்ணுமை, தப்பு, கொட்டு, துடி போன்ற தோலிசைக் கருவிகள் எல்லாமே புலைக் கருவிகள்; அதை அடிப்பவர்கள் புலையர்கள். எனவே அவர்களின் தீட்டுப் பட்டுவிடாமல் 'மியூசிக் அகாடமி' என்ற மேன்மக்கள் சபையைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று காஞ்சி சங்கராச்சாரி கட்டளை இடுகிறார், கஸ்தூரி அய்யங்கார் நிறைவேற்றுகிறார். புலையர்களின் தோலிசை புறக்கணிக்கப்படுகிறது. இதைச் சங்ககால 'ஆச்சாரியார்களே' அன்று நிறைவேற்றி யிருக்கிறார்கள் என்பதும் அதற்குத்

தமிழ்ப் பெருங்குடிகளே இரையாகியிருக்கிறார்கள் என்பதும் நமது மண்ணுக்கு நேர்ந்த புண்கள். அந்தப் புண்களே புரையோடிப் புரையோடி இன்று புற்றாகி நிற்கின்றன.

உயிரிழந்த மனிதன் சவமாகிறான். சவம் என்பது புலைப் பொருள். தீண்டாமைக்குரியது. சாவுக்குப் போய் வருகிறவன் வீட்டுக்குள் நுழையும் முன் தலைமுழுக வேண்டும் என்பது 'நூலோர்' வகுத்த விதி. அந்த விதிப்படிதான் சவத்தைப் புதைப்பவன் - எரிப்பவன் தீண்டத்தகாத புலையனாகிறான்.

“அங்கமலம் குறைந்து அழகு
தொழுநோயினராய்
ஆவுரிக்கும் புலையராய்...”
புகத் தேவல் உரிப்பவன் புலையன்

- இது அப்பர் வாக்கு -

தேவல் தைப்பவன்/தேவல் இசைப்பவன்-புலையன்
பிள்ளைப்பேறு பர்க்கும் மருத்துவச்சி - புலைத்தி
தீட்டுத் துணி வெளுக்கும் வண்ணாத்தி - புலைத்தி
சவம் எரிக்கும் வெட்டியான் - புலையன்

இவர்களெல்லாம் சங்க இலக்கியங்களில் எவ்வாறு பேசப்படுகிறார்கள் என்று சில பாடல்களைப் பார்க்கலாம் வாருங்கள்.

புறநானூறு - 1

தோல் வாரைப் பயன்படுத்திக் கட்டில் கட்டும் தொழிலாளி தன் ஊசியை எவ்வளவு விரைவாகக் கோத்து வாங்குகிறான் என்பதைச் சாத்தந்தையார் என்ற புலவர் பாடுகிறார். அவர் சிறப்பாகத் தொழில் புரிந்தாலும் இழிசினன் (இழிகுலத்தான்) என்றே இகழ்கிறார். அந்தப் பாடல் வரி இது:

“கட்டில் நீணக்கும் இழிசினன் கையது
போழ்தூண்டு ஊசியின் விரைந்தன்று மாதே”

சோழன் பெருநற்கிள்ளி மற்போரில் காட்டும் வேகம், இழிசினன் (சக்கிலி) தோல் தைக்கும் ஊசியின் வேகத்துக்கு நிகராக இருக்கிறது என்கிறார் புலவர். தொழில் திறமை இருந்து என்ன பயன்? தோல் தைப்பதால் இழிந்தவன் என்று சமூகம் கூறும் இகழ்ச்சி நீங்க வழியில்லையே.

புறநானூறு - 2

உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனார் பாடிய புறப்பாடலில் உள்ள முக்கிய வரிகள்:

“இழிபிறப்பாளன் கருங்கை சிவப்ப வலி துரந்து
சிலைக்கும் வன்கண் கடுந்துடி”

இழிபிறப்பாளனாகிய புலையன் தன் கருத்தகை சிவக்கும்படி வலிமையாக அடித்து எழுப்பும் துடி என்னும் தோல் இசைக் கருவியின் ஒலி - மலை நாட்டுத் தலைவனின் போர்க் குரலுக்கு நிகராகும் என்று பாடிய புலவர் தோல் பறையை அடிப்பதால் அப்புலையன் இழிபிறப்பாளன் - பிறப்பாலேயே இழிகுலத்தான் என்று கருப்புத் தமிழணைச் சிறுமைப்படுத்துகிறார். இது புலவரின் குற்றமன்று; புறநானூற்றுக் காலத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் குற்றம்.

புறநானூறு - 3

தந்துமாறன் என்ற பாண்டியனைச் சங்க வருணர் என்ற புலவர் பாடிய புறப் பாடலின் இறுதி வரிகள் இவை:

“புலையன் ஏவப் புல்மேல் அமர்ந்துண்டு
அழல்வாய்ப் புக்க பின்னும்
பலர்வாய்த் தீராஅர் பகுத்துண்டோரே”

சுடலையின் ஈமச்சடங்கின்போது வெட்டியான் (புலையன்) சொன்னவாறு தர்ப்பைப்புல் மேல் பிண்டம் வைத்துப் படைத்து உண்ட பலர் பின்னர் தாமும் இறந்து அதே சுடலை நெருப்புக்கு இரையானதைக் கண்ட பின்பும் வாழ்வின் நிலையாமையை எண்ணித் திருந்திப் பலருக்கும் உதவி செய்து பகுத்துண்டு வாழும் நெறியற்றவர்களாய் இருக்கிறார்களே (முறைதானா) என்று சுயநலவாதிகளைக் கண்டு பொருமுகிறார் புலவர்.

சுடலை வெட்டியான் என்பவன் மேட்டுக் குடிகளால் ஏவப்படும் புலையன் (தீண்டப் படாதவன்) என்ற சமூகச் சித்திரத்தை வரைந்து காட்டியிருக்கிறார் புறநானூற்றுப் புலவர்.

குறுந்தொகை

கணவனைப் பிரிந்திருக்கும் மனைவிக்கு அவளது தோழி கூறும் ஆறுதலாக அமைந்த இந்தத் குறுந்தொகைப் பாடலை இயற்றிய புலவர் கழார்க்கீரன் எயிற்றியன்.

“நலத் தகைப் புலைத்தி
பசை தேய்த்துத் தலைப்புடை போக்கித்
தண்கயத்தீட்ட பருஉத்திரி”

நலச்செறிவான வண்ணாத்தி (புலைத்தி) கஞ்சிப் பசையில் தேய்த்தெடுத்துத் தப்பிய பின் குளிர்ந்த குளத்தில் (கயத்தில்) போட்ட மேல்குலப்ப பெண்ணின் பருத்தி ஆடை (பருஉத்திரி) என்பது பாட்டின் பொருள்.

சதுர்வேரி மங்கலங்கள் என்ற பார்ப்பனக் குடியிருப்புகளை நிலம் பறிகொடுத்த உழவர்கள் நெருப்பி லீட்டுக் கொளுத்திவிட்டார்கள் என்ற வரலாறு பதிவாகியிருக்கிறது.

இதில் துணி வெளுக்கும் வண்ணாத்தியைப் புலைத்தி (தீண்டத்தகாதவன்) என்று கூறுவது புலவர் அல்லர். அன்றைய சமூக நடைமுறை அவருக்கு என்ன சொல்லித் தந்ததோ அதைத்தான் புலவர் கவிதையாக்கியுள்ளார்.

நற்றிணை-1

பெருங்குன்றூர்க் கிழார் என்ற சங்கப் புலவர் பாடிய குறிஞ்சித் திணைப் பாடல் வரி இது.

“புலையன்
பேழ்வாய்த் தண்ணுமை
இடம்தொட்டன்ன
அருவி இழிதரும் பெருவரை நாடன்”

‘அருவி விழுந்து ஒலி எழுப்பும் பெரிய மலையை (பெருவரை) உடைய மலை நாட்டரசன்’ என்று மன்னரைப் புகழ் வந்த புலவர், அருவியின் ஒலியை எதற்கு உவமையாகக் கூறுகிறார் என்றால், தண்ணுமை என்ற தோல் வாக்கியத்தை புலையன் ஒருவன் வாசிக்கும்போது எழும் ஒலிதான் அருவி ஒலிக்கு ஈடானது என்று புலையனின் திறமையைப் பாராட்டுகிறார். ஆனால் - புலையன் என்று கூறி அவன் குலத்தைக் கீழ்மைப்படுத்தும்போது தீண்டாமையை நிலை நிறுத்துகிறார்.

நற்றிணை-2

“யாயும் ஞாயும் யாராகியரோ” என்று செம்புலப் பெயல் நீர என்ற புலவர் பாடிய சாதியற்ற சமூகத்துக்கு நேர் எதிரான பாடல் இது. இதைப் பாடிய புலவரின் பெயர் தெரியவில்லை. அந்தப் பாட்டின் பொழிப்புரையைப் படிப்பது சிந்தனைக்குச் சிறந்தது என்பதால் அதை முதலில் கீழே தருகிறேன்:

ஒரு மீனவப் பெண்ணின் தோழி, அப் பெண்ணைக் காதலிக்கும் ஒரு உயர்குடி இளைஞனுக்கு அறிவுரை கூறுவதாக உள்ள பாடல் அது.

“ஐயா, நீ நாடி வந்த இவள் கடற்கரையில் உள்ள ஒரு சிறுகுடியைச் சேர்ந்த பரதவர் மகள்

(மீனவப் பெண்); நீயோ தேரேறி வலம் வருகின்றவன்; உயர்க்குடிச் செல்வன்.

“சுறா மீனை அறுத்துத் துண்டங்களாக்கிக் காய வைத்துப் பறவைகளை ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறோம். நாங்கள், எம் மீது மீன் நாற்றம் வீசுகிறது. கடலை நம்பி வாழும் மிகச் சாமானிய வாழ்க்கை எம்முடையது. எனவே உங்களுக்கும் எங்கள் பெண்ணுக்கும் பொருந்தாது. நீங்கள் போய் விடுங்கள்.

“மேலும் உம்மைப் போன்ற செம்மல்கள் (வீரமும் அழகும் பொருந்திய இளைஞர்கள்) எமது குலத்திலேயே உள்ளனர் - இவளை மணக்க. எனவே நீங்கள் போகலாம்.”

இவளே,
கானல் நண்ணிய காமர் சிறுகுடி
நீலநிறப் பெருங்கடல் காக்க உள் புக்கு
மீன் எறிபரதவர் மகளே;

நீயே,
நெடுங்கொடி நுடங்கும் நியம மூதூர்க்
கடுந்தேர்ச் செல்வன் காதல் மகளே
நீணச் சுறா அறுத்த உணக்கல் வேண்டி
இனப்புள் ஒப்புள் எமக்கு நலன் எவனோ
புலவு நூறுதும் செல நீன்றீமோ
பெருநீர் வியையும் எம் சிறுநல் வாழ்க்கை
நும்மோடு புரையதோ அன்றே
எம்மனோரில் செம்மலும் உடைத்தே.

வர்க்க பேதத்தையும் வர்ண பேதத்தையும் இத்தனைத் தெளிவாக அழகாக வெளிச்சப் படுத்தும் சங்கப்பாடல் வேறு ஏதும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றில் ‘தீண்டாமை’ என்னும் சமூக முரண்தான் சாதிய முரண்களுக்கும் மூத்த முரணாக இருக்கலாம் எனக் கருதத் தோன்றுகிறது.

சங்ககாலத் தமிழனின் தீண்டாமை உணர்வை நம் சமகாலம் வரை உயிர்ப்போடு எரிய விட்டு வளர்ந்து வருவதில் ஆர்யர்களின் பார்ப்பனியமும் சூத்திரர்களின் பார்ப்பனியமும் சேர்ந்தே அணி வகுத்துள்ளன என்பதற்கு நூற்றுக்கணக்கான சான்றுகள் வரலாற்றின் வழிநெடுக விரவிக் கிடக்கின்றன.

கட்டுரையாளர் - எழுத்தாளர் - கவிஞர் - அவர் எழுதிய ‘தத்துவத் தலைமை’ நூலிலிருந்து இப்பகுதியை ‘நிமிர்வோம்’ இழுக்கு அனுப்பி வைத்துள்ளார்.

பிரிட்டிஷ்காரர்கள் துய்பாக்கி முனையில் உருவாக்கியதே 'இந்தியா'

இந்தியாவின் பன்முகத் தன்மையை அழித்து ஒற்றை தேசம்; ஒற்றைப் பண்பாட்டைத் திணிக்கத் துடிக்கிறார்கள் பா.ஜ.க. - பார்ப்பன பரிவாரங்கள். இந்தியா எப்போதும் ஒரே நாடாக இருந்தது இல்லை என்பதே வரலாறு.

மௌரியப் பேரரசு, கி.மு. நான்காம் நூற்றாண்டில் மகதத்திலிருந்து நர்மதை நதிக்கரை வரையில் தனது ஆதிக்கத்தைப் பரப்பியது. கலிங்கம் நீங்கலாகத் தக்காணத்தில் மற்ற பெரும் பகுதியைப் பிந்துசாரன் தன்னாட்சிக்குக் கொண்டு வந்தான். அசோகன் கலிங்கத்தை வென்றான். ஆக, தமிழகத்தின் மூவேந்தர் ஆட்சியைத் தவிர இந்தியத் துணைத் கண்டத்திலிருந்த எல்லாத் தனி நாட்டுப் பகுதிகளும் மௌரியர்களால் ஒரு குடையின் கீழ்க் கொண்டு வரப்பட்டன. ஆனால் அரசியல் விற்பன்னர்களான மௌரியர்கள், தங்களது பேரரசை நிலை நாட்டியவுடன், தமது மைய அரசின் கீழ் சில இன்றியமையாத அதிகாரங்களை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு, அந்தந்த தனி நிலப் பகுதிகள் தன்னாட்சியை இழக்காத நிலையில் மத்தியத்தின் மேலாட்சியை மட்டும் நிறுவினர். தனி நாடுகளின் சுதந்திரத்திற்கும், மொழி, பண்பாடுகளுக்கும் எவ்வகையிலும் ஊறு நேரா வண்ணம் மௌரியர்களின் ஆட்சி நடைபெற்றது. பிற்காலக் கூட்டாட்சித் தத்துவத்தின் மூல மாதிரியாக மௌரியர்களின் மைய ஆட்சி விளங்கிற்று.

மௌரியப் பேரரசும் கனிஷ்கர் அரசும் வீழ்ந்த பின்னர் 400 ஆண்டுகள் கழித்து, குப்தப் பேரரசு தோன்றியது. இடைப்பட்ட நான்கு நூற்றாண்டுகளில் வட இந்தியா முழுவதும் பல நாடுகளின் தனியாட்சிகளே நிலவின.

குப்தர்களின் நிர்வாக ஆட்சியும், ஏறத்தாழ மௌரியர்களின் ஆட்சியைப் போன்றதே. இந்தியாவின் மற்ற தனிப் பகுதிகள் அதனதன் தனித் தன்மையை அரசியல் கலாச்சார ரீதியில் இழக்கவில்லை.

6ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் குப்தர்கள் ஆட்சி வீழ்ந்த பின்னர், 7ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வலுப்பெற்ற ஹர்சவர்த்தனர் காலம் வரை, ஏறத்தாழ 100 ஆண்டுகளில் வடஇந்தியாவில் மீண்டும் தனி நாடுகள் தான் தனி அரசுகளோடு கோலோச்சின.

கி.பி. 647இல் ஹர்சவர்த்தனரின் பேரரசு வீழ்ந்த பின்னர், கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஏற்பட்ட முகமதியர் ஆதிக்கம் வரை, ஏறத்தாழ 550 ஆண்டுகள் வடஇந்திய வரலாற்றில் வேறு எந்தப் பேரரசும் தோன்றாத காரணத்தால் பல சிற்றரசுகள் தனியாட்சி செய்து வந்தன. அவைகளிடையே ஒருமை நிலையேதும் உண்டாகவில்லை. பின்னர் கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்து 16ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரை, சுமார் 300 ஆண்டுகள் டெல்லி சுல்தான்களின் ஆட்சி வட இந்தியா முழுவதும் - அவ்வப்போது தக்காணத்திலும் - நடந்து வந்தது அலாவுதீன் கில்ஜி, முகம்மது பின் துக்ளக் ஆகியோர் காலங்களில் தென்னகம் வரையும் அவர்கள் பேரரசு பரவியிருந்தது. துக்ளக் வம்ச முடிவில், வடஇந்தியா மற்றும் தக்காணப் பகுதிகளில், பேரரசுக்குக் கீழ் ஆங்காங்கே இருந்த ஆளுநர்கள், அந்தந்தப் பகுதிகளில் தனி ஆட்சிகளுக்கு வழிகோலினர்.

கி.மு. 300 முதல் கி.பி. 1500 வரை மொத்தம் 1800 ஆண்டுகளின் வடஇந்திய வரலாற்றை நாம் ஆய்வு செய்தால் மௌரியப் பேரரசும் கனிஷ்கர் ஆட்சியும் குப்தப் பேரரசும் ஹர்ஷவர்த்தனர் ஆட்சியும் டெல்லி சுல்தான்களும் அலாவுதீன் கில்ஜி மற்றும் முகமது பின் துக்ளக்கும்

அவுரங்கசீப்

கோலோச்சிய ஏறத்தாழ 800 ஆண்டுகள் நீங்கலாக மீதி ஓராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு வடஇந்தியாவில் பல நாடுகளின் வரலாறுகள் மட்டுமே எஞ்சி நின்றன. வட இந்தியா முழுவதற்குமான ஒரே சரித்திரம், ஓராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு உருவாக வில்லை. எனவே இந்தியா ஒரே நாடு என்ற தத்துவம் வடபுலத்திற்குக் கூடப் பொருந்துவ தில்லை என்பது கண்கூடு.

மௌரியப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் தக்காணம் தலைதூக்கியது. (தக்காணம் என்பது மராட்டியம், ஓரிசா, ஆந்திரா, கருநாடகப் பகுதிகளைக் கொண்ட பிரதேசம்) பேரரசுகள் ஏதுமின்றி வடஇந்தியா காரிருளில் கலங்கிய போது மராத்தியத்தை மையமாகக் கொண்ட தக்காணப் பேரரசுகள் மலர்ந்தன. முழுத் தக்காணத்தையும் வடபுலத்தின் ஒரு பகுதியையும் சாதவாகனர் என்ற ஆந்திரர்கள் கைப்பற்றி, ஒரு பேரரசை உருவாக்கி, ஏறத்தாழ நான்கு நூற்றாண்டுகள் பேராட்சி செய்தனர். கலிங்கம் என்ற ஓரிசாவில், வன்மை மிக்க காரவேலன் கலிங்கப் பேரரசை உருவாக்கிப் புகழோடு ஆண்டான். கலிங்கம் வடபுலத்தின் பேரரசுகளுக்குப் பணிய மறுத்தது. அசோகன் கலிங்கத்தை வென்றான். ஆனால் கலிங்கப்போர் அசோகனை வென்றுவிட்டது.

சாதவாகனர்களின் ஆந்திர சாம்ராஜ்யம் வீழ்ந்த பின்னர், தக்காணத்தின் தனிநாட்டுப் பகுதிகளில் தனித்தனி அரசுகள் அவ்வப்போது தோன்றி வலிவு பெற்றுப் பேராட்சி நடாத்தின.

மராத்தியத்தில் வாதாபியைத் தலைநகராகக் கொண்ட சாளுக்கியரும், ஆந்திரத்தில் வெங்கியைத் தலைநகராகக் கொண்ட சீழைச் சாளுக்கியரும், பின்னர் இராஷ்டிரகூடர்களும், கர்நாடகத்தில் கங்கர்களும் கடம்பர்களும், ஓரிசாவில் கங்கர்களும் தனித்தனி அரசுகண்டனர். இவ்வரசுகள் கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து 13ஆம் நூற்றாண்டு வரை, தக்காண வரலாற்றை ஒளி பெறச் செய்தன. இவர்களுடைய காலங்களில் தென்னகத்தோடு ஏற்பட்ட கலைத் தொடர்பால், தக்காணத்திலும் திராவிடர் கலை தழைத் தோங்கியது. கன்னட மொழியும், ஓரியா மொழியும், மராத்தி மற்றும் களிதெலுங்கும் சிறப்பாக வளர்ச்சியுற்றன.

சாளுக்கியரின் ஆட்சிக்குப் பின்னிட்டு ஒய்சாளப் பேரரசு கர்நாடகத்தில் சிறந்து விளங்கி, கன்னட மொழியையும் சிறப்பம், சித்திரம் போன்ற கலைகளையும் சிறக்கச் செய்தது.

ஆனால், கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் வட இந்தியாவிலிருந்து வந்த முகமதியரின் படையெடுப்பு, இந்தப் பேரரசுகளை நிலைகுலையச் செய்தது. இதனால் தக்காணத்தின் வரலாற்றில் புதிய திருப்பம் ஒன்று உருவாயிற்று. 14ஆம் நூற்றாண்டில், தக்காணப் பகுதியின் வரலாற்றிலேயே முதன்முறையாக முகமதியர் மதம் வேர் விட்டது. கர்நாடகத்தின் வடபகுதியையும் மராட்டியத்தின் பெரும் பகுதியையும் ஆந்திரத்தின் தற்போதைய தெலுங்கானாப் பகுதியையும் உள்ளடக்கிய தக்காணத்தின் வடபகுதி, பீசப்பூர் சுல்தானின் ஆளுகைக்குள் வந்தது.

முகம்மதியரின் அரசியல் ஆதிக்கம் மற்றும் மத ஆதிக்கத்தைத் தடுத்து நிறுத்த, விசய நகரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு தக்காணத்தின் தென் பகுதியை உள்ளடக்கிய விசய நகரப் பேரரசு உருவாயிற்று. கர்நாடகம், ஆந்திரா இவைகளின் தென் பகுதிகளை மையமாகக் கொண்ட விசயநகரப் பேரரசு தென்னகத்தின் பெரும் பகுதியைத் தன் வயப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

முதல் நூற்றாண்டு முதல் 15ஆம் நூற்றாண்டு வரை ஏறத்தாழ 1500 ஆண்டுகளின் தக்காண வரலாற்றைப் பகுத்துப் பார்த்தால், தக்காணத்தின்

கென்று ஒரு முழுமையான வரலாறு அமைய வில்லை என்பது தெளிவாகும். தக்காணத்திலிருந்த தனி நாடுகளின் தனித் தனி வரலாறுகளின் தொகுப்பே தக்காணத்தின் வரலாறாகத் திகழ்கிறது. தனித்த தேசிய இனங்களின் திறம்பட்ட வளர்ச்சிக்கும் அதனதன் மொழி, கலை, கலச்சார வளர்ச்சிக்கும் அந்தந்தப் பகுதி வரலாறுகள் எப்படித் துணை நின்றன என்பதை முதல் பதினைந்து நூற்றாண்டுத் தக்காண நாடுகளின் வரலாறு நமக்குத் தெளிவாக எடுத்தியம்புகிறது.

தமிழகத்தின் வரலாறு - தமிழ் மொழியின் வரலாறு ஆகும். தமிழ் தோன்றிய காலம், சரித்திரத்தில் வரையறுக்கப்படவில்லை. ஆக, தென்னகத்தின் வரலாறு மிகத் தொன்மையானது. மூவேந்தர்கள் பண்டு தொட்டு ஆண்டு வந்தனர் எனச் செப்புகின்றன. தமிழ் மன்னர்களை, மூன்றாம் நூற்றாண்டில் களப்பிரர்கள் வென்றனர். ஏறத்தாழ இருநூறு ஆண்டுக்கால, களப்பிரர்களின் ஆட்சி நடந்தது. பின்னர் மதுரையில் பாண்டியர்களும், காஞ்சியில் பல்லவர்களும் அரியணை ஏறினர். பல்லவர்கள் சாளுக்கியப் பேரரசின் தலைநகரான வாதாபி வரைச் சென்று, சாளுக்கியரை வெற்றி கண்டனர். குகைக் கோயில்களும் சிற்பங்களும் ஓவியமும் நுண்கலைகளும், சைவ-வைணவ சமயங்களும் தோன்றின.

ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் சோழர்கள் தலைதூக்கி, பல்லவர்களையும் பாண்டியர்களையும் வெற்றி கொண்டு, சோழப் பேரரசை நிறுவினர். இராசராச சோழனும் அவன் மைந்தன் இராசேந்திரனும் சோழப் பேரரசை நிறுவினான்.

14ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் முகமதியரின் படையெடுப்பு நடந்தது.

1500 ஆண்டுகளின் தென்னக வரலாற்றை நாம் ஆய்வு செய்தால் வடபுலத்துப் பேரரசுகள் என்றுமே தென்னகத்தைத் தன்னகப்படுத்த வில்லை என்பது புலனாகும்.

ஆகவே, நில நூலின் சிறப்பியல்புகளும் வரலாற்றுச் சான்றுகளும், பேரரசுகளின் எழுச்சியும் வீழ்ச்சியும் தனி நாடுகளின் பல மொழிகளும் பல தேசிய இனங்களும் அவைகளின்

தனித்த வரலாறுகளும் இன்னோரன்ன பலவும், 'இந்தியா', 'ஒரு நாடு' அல்ல என்பதையும், அது ஒரு துணைக் கண்டமே என்பதையும் ஐயந்திரிபற நிலைநாட்டுகின்றன.

முதலில் 'அகில இந்தியா' எது என்பதைப் பார்ப்போம். 'அகில இந்தியா' என்று குறிப்பிடப்படக் கூடிய ஒரு பெருநிலப் பரப்பு, ஆதியில் எந்தெந்தப் பகுதிகளைக் கொண்டிருந்தது? அதற்கு புராண, இதிகாச மூலங்களைத் தவிர வேறு சான்றுகள் ஏதேனும் உண்டா? இந்தியா என்ற பெயரே ஆங்கிலேயர் இட்ட பெயர். எனவே அகில இந்தியாவிற்கு வரலாற்று விளக்கம் கூறிட இயலாது.

'பரதகண்டம்' என்ற புண்ணிய பூமிக்கு எல்லைகள் எவை? இந்துக்கள் வாழ்ந்த 'இந்துஸ்தானம்' எங்கு தொடங்கி எதில் முடிவடைகிறது? அங்கம், வங்கம், கலிங்கம் எனத் தொடங்கி 56 தேசங்களைக் கொண்ட இந்தியப் பகுதி எது? இன்றைய ஆப்கானிஸ்தானம் வரையும், இரஷ்ய நாட்டின் தென் பகுதி வரையுமே பரந்து நின்ற நிலப்பகுதியா பரதகண்டம்? அல்லது தமிழகம் நீங்கலாக மௌரியப் பேரரசின் ஆளுகையிலிருந்த நிலப்பகுதிதான் புனித இந்துஸ்தானமா? அல்லது ஒரு காலப் பகுதியில் நர்மதை நதிக்கும் வடக்கே முகம்மதியர்களால் ஆளப்பட்ட நிலப்பரப்பிற்குப் பெயர் தான் புனித இந்துஸ்தானமா?

வெள்ளையன் வெற்றிமேல் வெற்றியைக் குவித்து, இன்றைய ஆப்கானிஸ்தானத்தின் பாதிப் பகுதி வரையும் தன் பேரரசின் எல்லைகளை விரிவுபடுத்தினானே, அந்தப் பகுதிகளையும் உள்ளடக்கியதுதான் நமது அகண்ட இந்தியாவா? கி.பி. 1824ஆம் ஆண்டு தொடங்கி, கி.பி. 1866ஆம் ஆண்டிற்குள் ஏறத்தாழ 42 ஆண்டுகளில், இன்றைய பர்மா நாட்டில் போர்கள் பலவற்றை நடாத்தி அந்தப் பகுதியையும் வென்று, அதனையும் கல்கத்தாவுடன் சேர்த்து ஆங்கிலேயன் ஆண்டானே, அந்தப் பர்மா நாட்டையும் அகண்ட பாரதத்தின் ஒரு பகுதிதான் எனக் கூறலாமா?

கி.பி. 1798ஆம் ஆண்டில் வெள்ளையனின் காலடியில் வீழ்ந்துபட்ட இன்றைய இலங்கை நாடும், ஒரு மாவட்டம் என்ற தகுதியில்கூட அல்ல

இராபர்ட் கிளைவ்

- ஒரு வட்டம் என்ற அடிப்படையில் தமிழகத்தின் தஞ்சை மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரால் (கலெக்டர்) ஆணைகள் பிறப்பிக்கப்பட்டு - வெள்ளையனின் பேரரசால் இந்தியாவுடன் சேர்த்து அண்மைக்காலம் வரையும் ஆட்சி செய்யப்பட்டு வந்ததே, அந்த இலங்கையையும் சேர்த்து இந்திய நாடு எனக் கணக்கிட்டுக் கொள்ளலாமா? அல்லது பர்மா தனித் தொகுங்கிய பின்னர் - இலங்கை தனி நாடான பின்னர் - பாக்கிஸ்தானம் பிரிந்து சென்ற பின்னர் - எஞ்சி நிற்கிறதே இன்றைய 'இந்தியா எனப்படும் பாரதம்' - அதுதான் உண்மையான அகில இந்தியாவா? எது அகண்ட பாரதம்?

வரலாற்றின் பல்வேறு காலகட்டங்களில் பலப்பல பேரரசுகள் தோன்றியபோதும் - பின்னர் வீழ்ந்த போதும் - தென்கிழக்கு ஆசியப் பகுதியிலிருந்த பல தனித்தனி நாடுகளது எல்லைக் கோடுகள் அவ்வப்போது மாறிக் கொண்டே வந்துள்ளன என்பதுதான் வரலாறு காட்டும் உண்மையேயன்றி, 'பாரதம்' என்ற ஒரே 'அகண்ட இந்தியா' என்றுமே இருந்ததில்லை.

அகில இந்தியா இல்லையெனில், இன்றைய ஒருமைப்பாடு எவ்வகையில் தோன்றிற்று?

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் உருவான மொகலாயப் பேரரசு, இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் பல பகுதிகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வென்று, தமிழகம் நீங்கலாக, மற்ற எல்லாப் பகுதிகளையும் தன்னகத்தே ஆட்கொண்டு விட்டது. மொகலாயப் பேரரசர்களில் தலை சிறந்தவரான அக்பர் ஒரு வலிமையான மைய

அரசின் மூலமாக, இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் பெரும் பகுதியை ஒற்றுமைப்படுத்த முயன்றார். வாள் முனையாலும் அரசு தந்திரத்தாலும் அவர் ஓரளவு அதில் வெற்றியும் கண்டார். மொகலாயர்களின் கடைசிப் பேரரசரான ஓளரங்கசீப் காலத்தில் மத்திய அரசினுடைய ஒருமுக வல்லாட்சி முழுமை பெற்றது; ஆனால் முடிவும் பெற்றது.

இந்தியச் சரித்திரத்திலேயே இந்தியா முழுவதற்குமான ஒற்றையாட்சியை முதன் முதலாக உருவாக்கி அதில் ஓரளவு வெற்றியும் கண்டு, பின்னர் இயற்கையான தொழில், இன, தேசிய உணர்வுகள் கிளர்ந்தெழுந்ததால் 'அகில இந்தியாவை' நிலை நாட்டுவதில் தோல்வியைத் தழுவிக்கொண்டவர்களும் முகலாயர்களே.

மொகலாயர்கள் பேரரசு நடந்த காலத்தில்தான் பார்ப்பனர்கள் நாடு முழுவதும், சமூக அரங்கில் தங்கள் ஆதிக்கத்தை நிலைப்படுத்திக் கொண்டார்கள். இந்தியாவில் வாழ்ந்த முஸ்லிம் அல்லாத பல்வேறு இனக் குழுக்களை, பார்ப்பனர்கள் தங்கள் மேலாதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வந்ததும் இந்தக் காலத்தில்தான். முஸ்லிம் அல்லாத எல்லோரையும், மொகலாய மன்னர்கள் 'இந்து' என்று கூறியதும், 'இந்து' என்ற பெயர் வழக்கில் வந்ததும், அக்காலத்தில் தான். சமஸ்கிருத சுவோகங்களையும், வேதங்களையும் பார்ப்பனர்கள், தங்கள் சுயநலச் சுரண்டலுக்கு ஏற்ப திருத்தி அமைத்துக் கொண்டதும் அப்போது தான்.

அப்போதும் தமிழ்நாடு மொகலாயர்கள் ஆட்சியின் கீழ் வரவில்லை. அத்தகைய மொகலாயப் பேரரசுகூட, அவரங்கசீப்புக்குப் பிறகு வீழ்ந்துவிட்டது. அதன் பிறகு 66 ஆண்டுகளுக்கு, இந்தியத் துணைக் கண்டத்தைக் கட்டி ஆளும் ஒரே மய்ய அரசு எதுவும் உருவாகியதில்லை. ஆங்கிலேயரின் கிழக்கிந்திய வர்த்தகக் கம்பெனிதான் இங்கே குறி வைத்தது. இந்த வர்த்தகக் கம்பெனி உருவாக்கப்பட்ட நாள் 31.12.1600. இந்திய அரசர்களிடம் உரிமை வாங்கிக் கொண்டு, கடற்கரை ஓரமாக தங்களது வர்த்தகக் குடியேற்றங்களை இவர்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். கி.பி. 1612இல் முதன்முதலாக சூரத்திலும் தொடர்ந்து மசூலிப் பட்டினம் (1616),

அரிகர்பூர் (1633), சென்னையிலும் (1640), பம்பாயிலும் (1669), கல்கத்தாவிலும் (1686) வர்த்தகக் குடியேற்றங்களை நிறுவினர்.

வர்த்தகம் செய்ய வந்தவர்கள், நாடு பிடிக்கும் ஆசையை விட்டு விடுவார்களா? இந்தக் கம்பெனி வெறும் கையுடன் வந்துவிடவில்லை. தனக்காக ஒரு கடற்படையை வைத்துக் கொள்ளவும், தேவையான சட்டங்களை இயற்றிக் கொள்ளவும் பிரிட்டிஷ் ராணியிடம் உரிமை பெற்றிருந்தது. முதலில் மேற்கு வங்கத்திலுள்ள சிட்டகாங் பகுதியைத் தாக்கி, தோல்வி கண்டார்கள். பிரிட்டிஷ் கம்பெனி நாட்டை விட்டே வெளியேற வேண்டும் என்று உத்தரவு போட்ட அவரங்கசீப் மரணமடைந்தார் (கி.பி.1707). பேரரசு சிதைந்து, தனித்தனி ஆட்சிகள் உருவானது. தனது அதிகாரத்தை உறுதிப்படுத்த நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆங்கிலேயர்களுக்கு நல்ல வாய்ப்பாகி விட்டது.

ராபர்ட் கிளைவ், ஆற்காடு பகுதியைப் பிடித்தார் (கி.பி. 1749). தொடர்ந்து 12 ஆண்டுகள் போர் நடத்தி தென்னிந்தியாவின் பல பகுதிகளைப் பிடித்தனர். கருநாடகப் போர்கள் மூலம் ஆந்திரத்தின் பெரும் பகுதியைக் கைப்பற்றினர். வெற்றிகளைக் குவித்த ராபர்ட் கிளைவ் வடக்கே போனார். பிளாசி யுத்தம் நடத்தினார்; அதில் வங்கம் வீழ்ந்தது. அதைத் தொடர்ந்து ஒரு நூற்றாண்டில், படிப்படியாக ஆங்கிலேயர்கள் கைப்பற்றிய பல்வேறு பகுதிகள்தான் இந்தியா. ஆங்கிலேயர் ஆட்சி செய்த இந்தியாவில், இன்றைய ஆப்கானிஸ்தான் நாட்டின் பெரும் பகுதியும், பர்மாவும் (இன்றைய மியான்மர் நாடு) இலங்கையும் அடங்கி இருந்தது.

அப்போது இலங்கை ஒரு மாவட்டமாகக் கூட அங்கீகரிக்கப்படவில்லை; ஒரு வட்டமாகவே கருதப்பட்டு, அதன் நிர்வாக அலுவலகமே தமிழ்நாட்டில் தான் இருந்தது. இன்றைய பாகிஸ்தானும் பங்களாதேசம் அன்றைய 'இந்தியா' தான். இப்போதுள்ள வடகிழக்கு மாநிலங்களோ, காஷ்மீரோ அன்றைய இந்தியாவில் இல்லை. ஆக, 3000 ஆண்டுகால வரலாற்றில் - தனித்தனிப் பகுதிகளாக நிலவிய தேசங்களை - துப்பாக்கி முனையில் மிரட்டி - ஆங்கிலேயர்களால் உருவாக்கப்பட்ட நாடுதான் 'இந்தியா'.

மாநில சுயாட்சி முழுக்கங்கள்

அதிகாரங்களை இந்தியர்களுக்குப் பகிர்ந்தளிக்க ஆங்கிலேயர் ஆட்சி முன்வந்த போது, காங்கிரஸ் கட்சி மாநில சுயாட்சி முழுக்கங்களை முன்வைக்கத் தவறவில்லை. பல்வேறு தேசிய இனங்களைக் கொண்ட நாடுதான் இந்தியா என்றும், மொழி வழி மாநிலங்களை உருவாக்க வேண்டும் என்றும் அந்தக் காலகட்டங்களில் காங்கிரஸ் வலியுறுத்தி வந்தது. 1935ஆம் ஆண்டு, இந்தியாவுக்கான அரசியல் சட்டம் ஒன்றை, பிரிட்டிஷ் ஆட்சி உருவாக்கி இலண்டன் நாடாளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றியது. (இந்தச் சட்டத்தின் பெரும் பகுதிகள் பின்னால் உருவாக்கப்பட்ட இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் அப்படியே சேர்க்கப்பட்டன) அப்போது, மாநில சுயாட்சியோடு கூடிய கூட்டாட்சியை இந்தியாவில் உருவாக்க வேண்டும் என்று, காங்கிரஸ் கமிட்டி பம்பாயில் கூடி தீர்மானம் நிறைவேற்றியது என்பது வரலாறு (1942).

இப்படி மாநில சுயாட்சிக்குக் குரல் கொடுத்த காங்கிரஸ் - அரசியல் சட்டத்தில், அதைப் புறக்கணித்தது ஏன்? மய்ய அரசிடமே அதிகாரங்களைக் குவிக்கச் செய்தது ஏன்? பாகிஸ்தான் தனி நாடாகப் பிரிந்து போனதால், மேலும் பிரிவினைகள் ஏற்படாமல் தடுப்பதற்கே, வலிமையான மத்திய அரசை உருவாக்க விரும்பினார்கள். அந்த உள்நோக்கத்துடனேயே மாநில உரிமைகள் குறைக்கப்பட்டன என்று பல்வேறு நிபுணர்கள் சுட்டிக்காட்டுகிறார்கள்.

இந்த நிழலைத்தான் 'அகில இந்திய ஒற்றுமை' எனக் கூறுகின்றனர். உண்மையில் அது ஒருமைப்பாடல்ல; ஒற்றுமையைப் போன்ற ஒரு வெறும் மாயத் தோற்றமே; அது செயற்கையானதும் மிக்க பலவீனமானதுமாகும். நில நூலாலும், நெடிய வரலாற்றாலும், தனித்த மொழிகளாலும், பண்பாட்டாலும் உருவாக்கப்பட்டதும், பேணி வளர்க்கப்பட்டதுமான தனித் தேசிய இனங்கள் ஒரு வலிமையான மத்திய அரசின் ஆட்சியால் ஒன்றோடொன்று கலந்து விட்டதெனக் கருதுவதும் அதன் வழி உண்மையான அகில இந்திய ஒற்றுமை மலர்ந்து விட்டதெனக் கொள்வதும் பேதமையிலும் பேதமை.

'இராவணன்'

பார்ப்பனர்கள் நடத்தும் யாகங்களின் புரட்டு

வடநாட்டு புரோகிதரே சம்பலம்படுத்துகிறார்

புரோகிதர்களை வைத்து யாகங்களை நடத்தும் வேதகாலப் பண்பாடு இன்று அரசியல் பண்பாடாகி விட்டது. மழைக்காக தேர்தல் வெற்றிக்காக மட்டுமல்ல; அரசு விழாக்களிலும் கூட யாகங்கள் நடக்கின்றன. புரோகிதர்களின் தொழிலாக மாறியுள்ள இந்த யாகத்தின் மோசடிகளை ஆதாரங்களுடன் விளக்குகிறது இக்கட்டுரை. கட்டரையாளர் ஒரு வடநாட்டுப் புரோகிதர்)

உலகத்தின் எந்த நாட்டின் வரலாற்றை வேண்டுமானாலும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். மதத் தலைவர்களின் கையில் அரசியல் அதிகாரம் முழுவதும் சிக்கிக் கொண்டுவிட்ட காலம் ஒன்று கட்டாயம் இருக்கும். ஐரோப்பாவில் போப்பாண்டவர் எத்தனையோ பேரை மத விரோதிகள் என்று கூறி படுகொலை செய்வித்திருக்கிறார். இந்தியாவில் இதே உரிமையைப் புரோகித வர்க்கம் பெற்றிருக்கிறது. யாத்திரை கிளம்ப வேண்டுமா, வீடுகட்ட வேண்டுமா, திருவிழா அல்லது திருமணம் நிகழ்த்த வேண்டுமா, வியாபாரம் தொடங்க வேண்டுமா, புரோகிதர் வராமல் நடக்காது.

மத விஷயங்களில் புரோகிதர்கள் இதே வேலையைத்தான் செய்து வந்திருக்கிறார்கள். இந்தியர்கள் பொதுவாகவே மதத்தில் மிகுந்த பற்றுதல் உடையவர்கள். புரோகிதத் தொழில் என்றுமே 'பிராமணர்கள்' கையிலேயே இருந்து வந்துள்ளது. பிராமணர்கள் இந்தத் தொழிலை மதத்தைப் பரப்புவதற்காகவோ அல்லது சமூகத்திற்கு நல்லது செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்கோடோ மேற்கொள்ள

வில்லை. இதன் மூலம் அவர்களுடைய பிழைப்பு எளிதாக நடந்து வந்தது. புரோகிதம் செய்வது பிராமணர்களின் தொழில். மனுநீதிப்படி பிராமணர்களுக்காக விதிக்கப்பட்டுள்ள ஆறு கடமைகளில் யாகங்கள் நடத்துவதும், பாடம் சொல்லித் தருவதும், தானம் பெறுவதும் வயிற்றுப் பிழைப்புக்கான சாதனங்கள் தானே? தனக்கு என்று ஒரு தொழில் ஏற்பட்டவுடனேயே மனிதனுக்கு அதோடு தன்னலமும் பிறந்து விடுகிறது. உடனே அவன் தனது தொழிலை தொழிற் கண்ணோட்டத்தோடு பார்க்கத் தொடங்கி விடுகிறான். இதன் காரணமாகத்தான் புரோகிதர்கள் சமுதாய நலனைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் தங்கள் சந்ததியரின், தங்கள் இனத்தவரின் நலனையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு சுவையற்ற, பொருளே இல்லாத, புரியாத, சடங்குகளை உண்டாக்கத் தொடங்கினார்கள்.

எந்த நோய் ஏற்பட்டாலும் மருத்துவர் வழி சொல்வதில்லையா? எப்படிப்பட்ட வழக்கானாலும் வெற்றி பெற்றுத் தருவதாக வழக்கறிஞர்கள் கூறுவதில்லையா? அதேபோல, "எப்படிப்பட்ட விருப்பங்களையும் எங்களால் நிறைவேற்றித்தர முடியும்?" என்று புரோகிதர்கள் கூறத் தொடங்கினார்கள். மோட்சத்திற்கு அனுப்பவும் புண்ணியம் சம்பாதித்துத் தரவும் தான் அவர்களால் முடியும் என்பதில்லை. அவர்களால் பெண்களை வசப்படுத்த முடியும், எதிரிகளை அழிக்க முடியும், குழந்தையில்லாதவர்களுக்கு குழந்தை தர முடியும், போரிலே வெற்றி வாங்கித் தர முடியும், இன்னும் இதைப் போலப் பல வாணிபத்தில் இலாபம் சம்பாதிக்க, வழக்கிலே வெற்றி பெற, தேர்வுகளில் மதிப்பெண்கள் பெற, பூசைகள் நடத்திவிட்டு

வருபவர்களை நாம் பார்ப்பதில்லையா? ‘பாரஸகர கிருஹ்ய சூத்திரம்’ என்ற நூலில் வீட்டிலிருந்து வேலைக்காரன் ஓடிப் போய்விட்டால் அவனை எப்படி வசப்படுத்துவது என்பதற்குக்கூட வழி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது! “உயிருள்ள மிருகம் ஒன்றின் கொம்புகளை நம்முடைய மூத்திரத்தால் நனைத்து, அந்த வேலைக்காரன் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது அம்மிருகம் அவ்வேலைக்காரனை மூன்று முறை சுற்றி வரும்படியாகச் செய்ய வேண்டும்” என்கிறது அந்நூல்!

‘பிராமணர்கள்’ உயர்ந்த விதம்

மத நூல்களை இயற்றும்பொழுது ‘பிராமணர்கள்’ தாங்கள் மிகவும் உயர்ந்தவர்கள் என்பதையும், தாங்கள் மிகவும் இன்றியமையாதவர்கள் என்பதையும் பல்வேறு இடங்களில் வற்புறுத்தியிருக்கிறார்கள். மதச் சடங்குகள் மிகவும் நுணுக்கங்கள் வாய்ந்தவை என்றும், மற்ற இனத்தினர் அதில் தலையிடக் கூடாது என்றும், மற்றவர்களை எண்ணச் செய்யத்தான் இவர்கள் இப்படி எழுதி வந்தார்கள். அப்படி யாராவது துணிந்து முன்வந்தால் சமூகத்தின் பெயரால், சாத்திரத்தின் கட்டளைகளைக் கூறி அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்த அவர்கள் முயன்று வந்தார்கள். அரசர்கள் கட்டாயமாகப் புரோகிதர்களை வைத்துக் கொண்டுதான் யாகங்களை நடத்த வேண்டும் என்று பிராமண நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளது “புரோகிதன் இல்லாமல் அரசன் தரும் உணவை தேவர்கள் புசிப்பதில்லை. எனவே யாகங்கள் செய்யும்பொழுது அரசர்கள் புரோகிதர்களைத் தங்கள் முன் வைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அப்பொழுது தான் தேவர்கள் அந்த உணவைப் புசிப்பார்கள்” என்கிறது ‘ஆத்ரேய பிராமணம்’ (8-24) என்கிற நூல். ‘சதபத பிராமணம்’ என்கிற நூலில் புரோகிதனை ‘மனிதருள் தேவன்’ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

“தேவர்கள் இரு வகையினர். (தேவலோக) தேவர்கள் முதல்வகை. புரோகிதம் சொல்பவர்களும், மந்திரம் ஒதுபவர்களும் பிராமணர்கள் இரண்டாவது வகையினர். இவர்கள் ‘மனுஷ்ய தேவதைகள்’. சதபத பிராமணம் (2-216-6) இந்த மனுஷ்ய தேவதைகளை மகிழ்விப்பது எப்படி என்ற வழிகள் ‘கோபத பிராமணம்’ என்ற நூலில் கூறப்பட்டுள்ளன.

“தீயிலே அளிக்கப்படும் ஆஹூதிகளை (பொருள்களை)ச் சாப்பிடாத தேவர்கள் பிராமணர்கள். தீ மூலமாக அளிக்கப்படுபவைகளை ஏற்றுக் கொள்ளும் தேவர்கள் ஆஹூதிகளால் மகிழ்விக்கப்படுகிறார்கள். மனித உருவில் உள்ள தேவர்கள் - பிராமண புரோகிதர்கள் தட்சிணையால் மகிழ்விக்கப்படுகிறார்கள். அவர்கள் தாம் மகிழ்ச்சியடைவதோடு தங்கள் எஜமானர்களுக்கும் ஆகாரமும், ஆற்றலும் அளிக்கிறார்கள்.” (மேற்படி நூல் 2-1-6)

தட்சிணை பெறுவது ஒன்றுதான் புரோகிதத் தொழிலின் அடிப்படையாக இருந்து வந்துள்ளது.

தட்சிணைக்குப் பேராசைப்பட்டுத்தான் புரோகிதர்கள் மூடநம்பிக்கைகளையும், வெளிப் பகட்டுகளையும் வளர்த்தார்கள். மத நூல்களில் தட்சிணை மிகவும் கண்டிப்பான முறையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. நாம் சம்பளம், கூலி ஆகிவற்றைத் தீர்மானிப்பதில்லையா, அதே போலத்தான் தட்சிணையையும் நிச்சயித்து வந்திருக்கிறார்கள்.

தட்சிணை என்பது வெறும் உழைப்புக் கூலியாக மட்டும் இருந்திருந்தால் அதனை மற்றவர்கள் அடித்துக் கொண்டு போய்விடுவார்களே என்பதற்காக அதைத் தானம் என்றும், சடங்கின் பகுதி என்றும் புண்ணியச் செயல் என்றும் கூறி வந்திருக்கிறார்கள்.

தட்சிணையில்லாமல் யாகம் வெற்றி பெறாது என்றும், தட்சிணை யாகத்தின் துணை போன்ற தென்றும் முதலிலேயே எஜமானரின் உள்ளத்தில் கருத்துக்கள் ஊன்றப்பட்டுவிடுகின்றன. மகாபாரதத்தில் தட்சிணையில்லாத யாகம் உயிரற்ற சடலத்தோடு ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது. “ஏழை பிணத்துக்கு ஒப்பானவன், அரசனில்லையானால் நாடு அழிந்து விடும். பிராமணனில்லாவிடில் சிரார்த்தம் நாசமாகிவிடும். தட்சிணையில்லையானால் யாகமே உயிரற்றதாகிவிடும்” என்று அதில் கூறப்பட்டுள்ளது.

‘சதபத பிராமணம்’ என்ற நூலில் தங்கத்தைத் தான் தட்சிணையாகத் தர வேண்டும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. அதற்கான காரணமும் தரப்பட்டுள்ளது. “தட்சிணை யாகத் தீயுடன் சம்பந்தப்பட்டது. எனவே அதுவும் யாகத் தீயைப் போலவே ஒளி பெற்ற பொருளாகத்தான் இருக்க வேண்டும்” என்கிறது அந்நூல்.

‘காத்யாயன ஸ்ரோத சூத்ரம்’ என்ற நூலில் வெள்ளியைத் தட்சிணையாகத் தருவதற்குத் தடை விதிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்படித் தந்தால் ஆண்டு முடிவிற்குள்ளாகவே எஜமானரின் வீட்டில் யாராவது இறந்து விடுவார்கள் என்றும் பயமுறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இதனுடைய கருத்தும் தங்கத்தையே தட்சிணையாகத் தரவேண்டும் என்பதுதான்!

‘ஆத்ரேய பிராமணம்’ என்ற நூலில் தட்சிணை யாகத்தின் எருது போன்றது என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அதாவது எப்படி எருதில்லாமல் வண்டி ஓடாதோ அதேபோல தட்சிணையில்லாமல் யாகமும் முன்னேறாதாம்!

‘சதபத பிராமணம்’ என்ற நூலில் தட்சிணைக் கட்டணம் கொஞ்சம் குறைவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அதில் தட்சிணையாகத் தங்கத்திற்குப் பதிலாக பசு, துணி, குதிரை ஆகிவற்றைத் தரலாம் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இந்தப் புரோகிதர்களுக்கு மதத்திலே உள்ளளவும் நம்பிக்கையில்லை. வியாபாரிகளைப் போலவே இவர்களுக்கும் வருமானத்திலேயே குறி. யாராவது எஜமானர்கள் அழைத்தால் அவர்களுடைய இல்லங்களுக்குச் சென்று குழந்தைப் பேறு உண்டாகவும்,

எதிரிகள் அழியவும், வழக்குகளில் வெற்றி ஏற்படவும் யாகங்கள் நடத்திவிட்டு வந்துவிடுவார்கள். அதே நேரத்தில் தங்களுக்கு வருடக் கணக்கில் வேலையில்லாமல் இருந்தாலும், குழந்தைகள் உண்டாகாமல் இருந்தாலும் நீதிமன்றங்களில் வழக்குகள் நடந்து கொண்டிருந்தாலும் இவர்கள் தங்களுக்காக ஒருமுறை கூட யாகம் நடத்த மாட்டார்கள். இந்த ஏமாற்று வித்தைகளில் நம்பிக்கை இருந்தால் முதலில் இவர்கள் அவற்றைத் தங்கள் இல்லங்களிலேயே சோதித்துப் பார்க்கலாமே!

புரோகிதர்களுடைய இந்த வியாபாரக் கண்ணோட்டம் இன்று நேற்றல்ல, நீண்ட காலமாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது.

ரிக் வேதத்தில் (9-12-1) கீழ்க்கண்டவாறு கூறப்பட்டுள்ளது:

“தொழிலாளி முறிந்துபோன சாமான்களை எதிர்பார்ப்பதுபோல, மருத்துவர்கள் நோயாளிகளை எதிர்பார்ப்பதுபோல, யாகம் நடத்த யாராவது கூப்பிடமாட்டார்களா என்று புரோகிதர்கள் எதிர் பார்க்கிறார்கள்.”

எஜமானர்கள் என்றென்றும் புரோகிதர்கள் வசத்திலேயே இருக்க வேண்டும். அவர்கள் எப்பொழுதும் புரோகிதர்களைப் புகழ்ந்த வண்ணம் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக மத நூல்களில் அவர்கள் மிகவும் இன்றியமையாதவர்கள் என்றும் மிகுந்த சக்தி வாய்ந்தவர்கள் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“புரோகிதர்கள், எஜமானன் இறந்து போக வேண்டும் என்று விரும்பினால் உடனே மந்திரத்தைத் தப்பிதமாகக் கூறிவிட வேண்டும். அல்லது மந்திரத்தில் ஒரு அடியை விட்டுவிட வேண்டும். இதன் மூலம் மந்திரத்தின் தூய்மை கெட்டுவிடும். அப்படிப்பட்ட மந்திரம் உடனே எஜமானனைக் கொன்றுவிடும். எஜமானன் கண்ணிழந்து குருடனாக வேண்டுமானால் யாகத்தின்போது மைத்ரா வருண மந்திரத்தைத் தவறாக உச்சரித்து விட்டாலோ அல்லது அதில் ஒரு அடியை விட்டு விட்டாலோ போதுமானது, அது எஜமானனைக் குருடனாக்கிவிடும்.” (ஆத்ரேய பிராமணம், 3-3)

கூலியாட்களிடம் சரியாக வேலை வாங்க அதுபற்றி அறிந்த யாராவது ஒருவர் உடன் இருக்க நேர்வதுபோல, தெரிந்தவர்கள் யாரேனும் அருகில் இருந்தால்தான் இந்தப் புரோகிதர்கள் ஒழுங்காகத் தமது வேலையைச் செய்வார்கள். கல்வியறிவு உள்ள எஜமானன் முன்னிலையில் இவர்கள் சரியாக வேலை செய்வார்கள். கல்வியற்றவர்கள் கிடைத்தால் அவர்களை இந்தப் புரோகிதர்கள் எளிதாக ஏமாற்றி விடுவார்கள். இவர்களுடைய இந்த மனப்பான்மையும் புதியதல்ல, நீண்டகாலமாகவே இருந்து வந்துள்ளது.

“எவ்வாறு பாபிகள், கொள்ளைக்காரர்கள்

அல்லது திருடர்கள் காட்டிலே பணக்காரர்களைப் பிடித்துக் குழியில் தள்ளி விடுகிறார்களோ அதேபோல யாக விதிகளைச் சரிவர உணராது அதை நடத்தும் எஜமானனை இவர்கள் (பாபக்) குழியில் தள்ளிவிட்டுச் சென்று விடுவார்கள். “எனக்கே யாகத்தின் விதிமுறைகள் தெரியும். எனவேதான் அவற்றை அறிந்த புரோகிதர்களைக் கொண்டே, நான் யாகங்களை செய்கிறேன். அதனால்தான் எனக்கு வெற்றி கிடைக்கிறது” என்று பரீட்சித்துவின் குமாரர் ஜனமே ஜயன் கூறுவதும் இதனால்தான். (ஆத்ரேய பிராமணம்: 8-11)

அடிமையாக்குதல்

“பாவம், இந்த எஜமானர்களின் நிலைமை எவ்வளவு பரிதாபகரமானது! யாகங்கள் நிகழ்த்தா விட்டால் நன்மை விளையாது என்ற எண்ணத்தைப் பரப்பினவர்களே இந்தப் புரோகிதர்களோ அல்லது இவர்களுடைய முன்னோர்களோதான். பல ஆண்டுகள் உழைத்தாலன்றி கற்றுக் கொள்ள முடியாதவாறு இதன் விதிமுறைகளை இவர்கள் மிகவும் கடுமையாக்கி வைத்துவிட்டார்கள். அப்படியாராவது அதனைக் கற்றுக் கொண்டாலும் அவர்கள் பிராமணர்களின் மூலமாகத்தான் அவற்றை நிகழ்த்த முடியும். எஜமானர்களைக் கடவுளிடம் அனுப்புதல், அவர்களுக்குச் சொர்க்கத்தைக் காட்டுவது, அவர்களுக்கு உணவும் செல்வமும் பெற்றுத் தருவது போன்றவைகளுக்குத் தாங்களே குத்தகை எடுத்து வைத்துள்ளவர்கள் போன்று இந்தப் புரோகிதர்கள் விளங்கி வந்தார்கள். கல்வியறிவு உள்ள எஜமானர்கள் வீடுகளில் இந்தப் புரோகிதர்கள் சரிவர கடமையைச் செய்துவிட்டு வருவார்கள். மற்ற இடங்களில் ஏதாவது குழப்பம் ஏற்பட்டாலும் இந்தப் புரோகிதர்கள் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள். ஏனெனில் சாத்திரப்படி தண்டனை எஜமானனுக்குத் தானே கிடைக்க வேண்டும்! இவர்கள் தட்சிணை பெற்றுக் கொண்டு செல்வதோடு சரி.

‘பாணினீய சிக்ஷா’ என்ற நூலில் புரோகிதரின் கவனக்குறைவால் எஜமானனுக்கு எப்படி ஆபத்து ஏற்படுகிறது என்பதை விளக்க ஒரு சுலோகம் இருக்கிறது:

“மந்திரத்தின் உச்சரிப்பில் ஒரு சிறிது பிழையிருந்தாலும் அது தன் பயனை இழந்து விடும். அத்துடன் அதனுடைய பொருளும் சரிவர வெளிப்படாது. இடி விழுந்தால் திடீர் மரணம் ஏற்படுவது போன்று குற்றமுள்ள மந்திரத்தால் எஜமானன் அழிந்து விடுவான். இந்திரனின் எதிரி அழிந்ததே இந்த உச்சரிப்புப் பிழையின் காரணமாகத்தான்.”

மகாபாரதத்தில் இந்த இந்திரனின் எதிரியைப் பற்றிய கதை கீழ்க்கண்டவாறு தரப்பட்டுள்ளது:

“இந்திரனுக்கு ஒரு கொடும் பகைவன் இருந்தான். அவன் பெயர் விருத்திராசுரன் என்பது.

இந்திரன் அவனைக் கொல்வதற்கு வழிதேடிக்கொண்டிருந்தான். விருத்திராகரனோ தானே போரில் வெற்றி பெற புரோகிதர்களைக் கொண்டு யாகம் செய்வித்துக் கொண்டிருந்தான். யாக மந்திரத்தில் ‘இந்திரனைக் கொல்லப் போகின்றவர்களே’ என்ற சொற்களை புரோகிதர் தவறாகவே உச்சரித்து வந்ததால் அது ‘இந்திரனால் கொல்லப்பட்ட போகின்றவர்களே’ என்றே பொருள் தந்து கொண்டிருந்தது. இதன் விளைவாக விருத்திராகரன் கொல்லப்பட்டான்.”

புரோகிதர்கள் மந்திரத்தைத் தவறாக உச்சரித்தால் மிகப் பெருங் கேடுகள் விளையும் என்ற அச்சத்தைப் பரப்பவே இப்படிப்பட்ட கதைகள் பரப்பப்பட்டு வந்துள்ளன. ஆனால் இதன் மூலம் புரோகிதர்களுக்கு எவ்வகையிலும் தீங்கு விளையும் என்று எண்ணவே இடமில்லை. ஏனெனில் இவ்விதப் பிழைகளினால் புரோகிதர்களுக்கு எவ்வகையிலேனும் தீங்கு விளையும் என்று சட்டம் இருந்தால்தானே அவர்கள் அஞ்சியிருப்பார்கள்? தங்கள் எஜமானர்களுக்கு எவ்விதத் தீங்கும் ஏற்படக் கூடாது என்பதற்காக இவர்கள் எச்சரிக்கையோடு இருந்திருப்பார்கள் என்று எதிர்பார்த்திருக்க முடியாது. ஏனெனில் யாகத்தில் வெட்டப்பட்ட மிருகங்களைப் பங்கு போட்டுக் கொள்ளும்போதே சச்சரவிட்டு வந்த இவர்களிடம் அதனை எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்? இவர்கள் இப்படி சச்சரவிட்டு வந்தால்தான் ஒவ்வொருவருக்கு இவ்வளவு என்று ‘ரிஜிஸ்டர்’ செய்து வைக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. ‘ஆஷ் வாலாபன் ஷத்ர குத்ரம்’ இதனைக் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடுகிறது:

“யாகத்தில் கொல்லப்பட்ட மிருகங்களை எவ்விதம் பங்கு போட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை இங்கே நாம் குறிப்பிடுகிறோம். நாக்கு உள்பட தாடைகள் இரண்டும் யாகத்தைத் தொடக்கி வைக்கிற புரோகிதனுக்குச் சொந்தம். கழுகு போன்ற வடிவமுடைய ஈரல் வேதபாராயணம் செய்யும் புரோகிதனுக்குச் சொந்தம். மிருகத்தின் இந்த பாகம் தேவபாகம் எனப்படும்.”

புரோகிதர்கள் இதனைத் தங்களது பரம்பரைத் தொழிலாக ஆக்கிக் கொண்டுவிட்டதோடு சிறுசிறு தவறுகளுக்கெல்லாம் பிராயச் சித்தம் செய்யும் முறையை ஏற்படுத்தி எஜமானர்களின் சொத்தைக் கறந்துவரவும் வழி செய்து கொண்டார்கள். புரோகிதர்களினால் திருத்த முடியாத தவறுகளே இல்லை என்ற நிலைமை ஏற்படுத்தப்பட்டவிட்டது. தலைமீதோ அல்லது கால்மீதோ பல்லி விழுந்து விட்டால் உடனே போய் மந்திரித்துக் கொண்டு வரவேண்டும். அதற்காக தட்சிணை செலுத்தி விட்டு வரவேண்டும் என்பன போன்ற விதிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

கண்முன் நிகழும் பாப காரியங்களோடு மட்டும்

இவர்களுக்குத் திருப்தி ஏற்படவில்லை. கற்பனையிலேயே பிறந்த பல்வேறு ஆபத்துகளுக்காகவும் சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன. “பிருகஸ்பதியின் தீய பார்வை பட்டுவிட்டது” அல்லது “இராகு மிகவும் கோபமாக இருக்கிறான்” என்றெல்லாம் கூறி, புரோகிதர்கள் ஜெபதபங்கள் செய்தால்தான் இவற்றினின்று தப்ப முடியும் என்ற நிலையினை இவர்கள் தோற்றுவித்துவிட்டார்கள்.

இது சம்பந்தமாக புரோகிதர்களுடைய திருவிளையாடல்களைப் பற்றிய பல கதைகள் உலவுகின்றன. ஓர் எஜமானனின் காலில் பூசணிக்காய் விழுந்து விட்டதாம். இதன் பலனை அறிவதற்காக அவர் புரோகிதரிடம் சென்றாராம். இந்த எஜமானரிடம் எருமைகள் இருந்தனவாம். புரோகிதருக்கு நீண்டகாலமாகவே இந்த எருமைகளின்மீது ஒரு கண் இருந்து வந்திருக்கிறது. அவர் ஏடுகளைப் புரட்டிப் பார்த்துவிட்டு, “காலில் பூசணி விழுந்து விட்டால், மிகவும் கெட்டது. குறைந்தது நூறு எருமைகளையாவது தானம் செய்ய வேண்டும்” என்றாராம். அந்த அப்பாவி மனிதனும் ஒப்புக் கொண்டு யாகம் செய்வித்தாராம். இது தெரிந்தவுடன் இன்னொரு புரோகிதர் அங்கே வந்து “பாதே கூஷ்மாடம் பதனம், குதோ பூதம் குலக்ஷணம்?” (காலிலே பூசணி விழுந்தால் எப்படி கெட்ட அறிகுறி ஆகும்?) என்று அவரிடம் கேட்டாராம். அவரிடமிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள முதல் புரோகிதர், “இது மகா முட்டாள் நடத்துகிற யாகம், இதற்காக தட்சிணை நூறு எருமைகள். நாமிருவரும் பாதிப் பாதியாகப் பங்கு போட்டுக் கொள்வோம், ஒபண்டிதனே, இடையூறு செய்யாதே” என்று கூறினாராம்.

முதலில் பிராமணர்களின் தனியுடைமையாக இருந்து வந்த இந்தப் புரோகிதத் தொழில் பிறகு அவர்களது குலத் தொழிலாகவே ஆகிவிட்டது. புரோகிதன் மகன் புரோகிதனாகவே இருந்து வரத் தொடங்கினான். ஒவ்வொரு எஜமானனும் தனது புரோகிதனைவிட்டு இன்னொருவனை அமர்த்தக் கூடாது என்ற வழக்கம் ஏற்பட்டது. நல்லவனோ, பொல்லாதவனோ அவர் தன் புரோகிதனை வைத்துக் கொண்டுதான் சடங்குகளை நிகழ்த்த வேண்டும் என்ற நிலை பிறந்தது.

கவலையில்லாத வாழ்க்கை வசதி ஏற்படுத்தித் தருவதால் இன்று படிப்பற்ற தற்குறிகளெல்லாம் புரோகிதத் தொழில் நடத்தி வருகிறார்கள். உலக மக்களெல்லாம் மூடநம்பிக்கைகள் என்னும் விலங்குகளை அறுத்து எறிந்து முன்னேறி வரும் இந்த நாளில் இந்தியாவில் உள்ள அப்பாவி இந்து மக்கள் இந்தப் புரோகிதர்களின் தந்திர வலையிலிருந்து விடுபட முயற்சி செய்வார்களா?

கட்டுரையாளர் : கங்கா சகாய் பிரேமீ. பிறப்பால் ஒரு பார்ப்பன புரோகிதர் வடமொழியை ஆழ்ந்து கற்றவர்

அண்ணாவின் காலத்துக்குக் கொஞ்சம் முன்பிருந்து நாம் கதையைத் தொடங்கலாமா?

அரசியல், ஜனநாயகம் இவையெல்லாம் வெகு மக்களுக்குப் புதிதுதானே! சுதந்திர இந்தியாவில்தான் சாமானியருக்கு ஓட்டுரிமை வழங்கப்பட்டது. சரியாக, ஜனவரி 26, 1950-ல் இந்தியா குடியரசாகிறது; நான்கு மாதங்களுக்கு முன்னால் செப்டம்பர் 17, 1949 அன்று திமுக பிறக்கிறது. முதல் தேர்தலில் திமுக போட்டி யிடவில்லை, 1957-ல் நடந்த இரண்டாவது தேர்தலில் தான் அது போட்டியிட்டது என்றாலும் ஒரு முழு அரசியல் கட்சிக்கான ஆகிருதியோடுதான் முன்பிருந்தே அது நடந்துகொண்டது. பேச்சு, எழுத்துக்கு அது தீவிரமான கவனம் கொடுத்தது.

என்னுடைய சிறுவயது நினைவிலிருந்து சொல்கிறேன். திருநெல்வேலியில் அப்போதே மாணவர்கள் மத்தியில் திராவிட இயக்கப் பத்திரிகை களுக்குப் பெரிய செல்வாக்கு இருந்தது. 'திராவிட நாடு', 'முரசொலி', 'நம்நாடு', 'மன்றம்', 'தென்றல்', 'இன முழக்கம்', 'போர்வாள்' இப்படி நிறையப் பத்திரிகைகள் வரும். பள்ளிக்கூட மாணவர்களே சொந்தக் காசிலிருந்து 'திராவிட நாடு' வாங்கும் அளவுக்கு அந்தக் காலகட்டத்தில் அண்ணாவுக்கு ஒரு மவுசு இருந்தது. வாங்குவது மட்டுமல்ல; மனப்பாடமே செய்துவிடுவார்கள். அண்ணாவின் மொழிநடையும் இயல்பாகவே மனப்பாடமாகும். நான் பத்தாம் வகுப்பு படித்தபோது என்று நினைக்கிறேன். சிலப்பதி காரத்தைப் பற்றி தேர்வில் ஒரு கேள்வி வந்தது. 'சேரநாடு செந்நெல்லும் செங்கரும்பும் செழித்து வளர்ந்து வளம் கொஞ்சம் நாடு... எழிலுறத் திகழும் பொழில்கள், அப் பொழில்களைச் சுற்றி அடுக்கடுக்கான மாளிகைகள். அம்மாளிகைகளின் உள்ளே கலகலவென ஒலியெழுப்பிக் களிப்படையும் காரிகைகள், இத்தனையும் படைத்துச் செல்வத் திருநாடாய் இன்பத் திருவீடாய் இருந்தது சேர நாடு.' இப்படி! (கடகடவென ஒப்பிக்கிறார்)

விடைத்தாள் கொடுக்கும்போது ஆசிரியர் என்னை அழைத்தார். எனக்கோ பயம். "திராவிட நாட்டைப் படிச்சி மனப்பாடம் பண்ணினியா?" என்றார். தலையாட்டினேன். விடைத்தானைக் கையில் கொடுத்துவிட்டார். இப்படி ஆசிரியரும் மாணவரும் ஒன்றுபோல் படிக்கும் சூழல் அன்றிருந்தது. பேச்சுப் போட்டி என்றால், திமுக பாணியில்தான் மாணவர்கள் பேசுவார்கள். நாடகப் போட்டி என்றால் அண்ணா, கருணாநிதி எழுதிய நாடக வசனங்களைத்தான் பேசினார்கள். பொதுவாக, அந்நாட்களில் மூன்று இயக்கங்கள் மாணவர்களிடம் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன. பெரிய அளவில் திமுக, சிறு துளி மாதிரி தமிழரசுக் கழகம், இரண்டுக்கும் நடுவே பொதுவுடைமை இயக்கம். காங்கிரஸுக்குப் பெரியவர்கள் மத்தியில் இருந்த செல்வாக்கு மாணவர்கள் மத்தியில் இருந்ததாகச் சொல்ல முடியாது. பெரியாருக்குத் தீவிர ஆதரவாளர்கள் இருந்தார்கள். அதேசமயம், அது பெருங்கூட்டம் என்று சொல்ல முடியாது. திராவிடர் கழகத்தின் வளர்ச்சியிலேயே அண்ணாவுக்குப் பங்கிருந்தது. ஒரு சரியான தருணம் முகிழ்ந்தபோது

பெரியார் இயக்க மேடைகளின் தனித்துவம்!

புத்தக விழுவனை –
கேள்விகளுக்கு பதில் –
புள்ளி விவரம்
பேச்சுகளுடன் நடந்தன
பெரியார் – அண்ணா
கூட்டங்கள்

● பேராசிரியர் ஆ. சிவசுப்பிரமணியம் ●

நீண்ட அரசியலில் தமிழ்நாடு எழுச்சி பெற்ற நூற்றாண்டின் சாட்சியங்களில் ஒருவர் பேராசிரியர் ஆ. சிவசுப்பிரமணியன். நம் காலத்தின் முக்கியமான சமூகவியல் ஆய்வாளர்களில் ஒருவரும் இடதுசாரி புலமையாளருமான சிவசுப்பிரமணியன், தமிழ்நாட்டின் வெகு மக்களுக்கு எப்படி ஜனநாயகத்தைக் கற்பிப்பதாகவும் வளர்த்தெடுப்பதாகவும் அண்ணாவின் அரசியல் இருந்தது என்பதையும் திராவிட இயக்கம் எப்படி இங்கே ஒரு அறிவொளியை உண்டாக்கி யது என்பதையும் மிக விரிவாகப் பேசுகிறார்.

சமூக மறுமலர்ச்சி இயக்கமான அதிலிருந்து அரசியல் இயக்கத்தை உருவாக்கிய அண்ணா, அரசியல் களத்தை முழுவதுமாகத் தனதாக்கிக்கொண்டார். திமுக கூட்டங்களிலும் சரி, பத்திரிகைகளிலும் சரி, பெரிய வசீகரம் தமிழ்.

தமிழ்நாட்டின் அறிவியக்கத்தில் பொதுவுடமை இயக்கம், தனித்தமிழ் இயக்கம் இவற்றினூடாக திராவிட இயக்கம் - குறிப்பாக, அண்ணாவின் திமுக - செய்த முக்கியமான மாற்றம் என்று எதைச் சொல்லீர்கள்? நவீனத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியில் அண்ணா நடத்திய அறிவியக்கம் எத்தகைய மாற்றங்களை உண்டாக்கியது?

திராவிடர் இயக்கம்தான் தன்மான உணர்வை அடித்தட்டு மக்கள் வரை கொண்டுசேர்த்தது. எங்கள் கிராமத்தில் ஒரு சின்ன அக்ரகாரமுண்டு. ஆனாலும், 'சூத்திரர்கள்' என்ற வார்த்தையை நான் கேட்டதில்லை. நான்காம் வகுப்பு படிக்கையில் சென்னை மயிலாப்பூர் கோயிலுக்குப் போனபோதுதான் முதல் முறையாக 'சூத்திரா ஒத்திக்கோ' என்று பிராமணர்கள் சொல்லக் கேட்டேன். விதவை மாமிகள் அப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே வந்தார்கள். அப்போது அதற்கு எனக்கு என்ன அர்த்தம் என்று தெரியவில்லை. அப்பாவிடம் கேட்டேன். "சூத்திரர் என்றால் பிராமணர் அல்லாதவர்" என்று சுருக்கமாகச் சொல்லிக் கடந்துவிட்டார். ஆனால், படிக்கப் படிக்க சாதியின் பின்னுள்ள அரசியல் புரிபட்டது. "சூத்திரன் என்றால் தேவடியா மகன்னு அர்த்தம்டா. யாராச்சும் சூத்திரன்னு சொன்னா, யார்டா தேவடியா மகன்னு எதிர்த்துக் கேளு" என்று பெரியார் அன்று சொன்னது நேரடி அர்த்தப்பாட்டுக்குப் பொருத்தமற்றதாக இருக்கலாம்; ஆனால், அவ்வளவு சாதிய இழிவுகள் அன்று பிராமணரல்லாதோர் மீது சுமத்தப்பட்டிருந்தன.

இன்றைக்கு யாருமே 'சூத்திரா ஒத்திக்கோ' என்று சொல்ல மாட்டார்கள்; திராவிட இயக்கத்தின் விளைவு அது. அதேபோலதான் புராணம் என்ற பெயரிலான மூடநம்பிக்கைகளையும் அதை அடிப்படையாகக் கொண்டு நடந்த ஊழல் சமூக அமைப்பையும் கேள்வி கேட்கவைத்தார் பெரியார். பேச்சு வழியாக மட்டும் அல்லாமல், இதையெல்லாம் பத்திரிகைகள், சிறு பிரசுரங்கள் வழியாகவும் பேசியது திராவிட இயக்கம். மேலைச் சிந்தனையாளர்களையும் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தியது. ஆக, திராவிட இயக்கப் பத்திரிகைகளின் முக்கிய அம்சம் என்னவென்றால் தமிழ் உணர்வு, சமத்துவம் இவற்றை மட்டும் அவை பேசாமல் ஏனையோர் பேசத் தயங்கிய சமூக நீதியையும், பகுத்தறிவுக் கோட்பாட்டையும் பேசின. கடவுளையே விமர்சிக்கலாம் என்ற சூழலை உருவாக்கியதன் மூலம், எதையும் விமர்சிக்கலாம் என்று கருத்துச் சுதந்திரத்தின் எல்லையை விரிவுபடுத்தின. பத்து, பன்னிரண்டு வயது பையன்களெல்லாம் தீவிரமான பத்திரிகைகளைப் படிக்கும் சூழல் இந்தப் பின்னணியில்தான் ஏற்பட்டது.

பெரியார் காலத்திலேயே திராவிட இயக்கக் கூட்டங்களில் முக்கிய அம்சமாக, புத்தக விற்பனை வந்துவிட்டது. புத்தகங்களை விற்றுவிட்டுதான்

பெரியார் பேச்சையே தொடங்குவார். இன்றைய புத்தகங்களின் பின் அட்டையில் அதைப் பற்றிய சிறு குறிப்பு எழுதுகிறோம் இல்லையா, அந்த மாதிரி புத்தகத்தைப் பற்றிச் சுருக்கமாகச் சின்ன அறிமுகத்தைச் சொல்லிவிட்டு, "இந்தப் புத்தகத்தின் விலை ரெண்டணா. இந்தக் கூட்டத்தில் ஒன்றரையணாவுக்குக் கொடுக்கிறேன்" என்பார். அதைப் பகுத்தறிவாளர்கள் மட்டுமில்லை, ரொம்ப வைதீகமான ஆட்கள்கூட வாங்குவார்கள். கூட்டத்துக்கு நடுவே புத்தகங்களைச் சுமந்து கொண்டு வந்து திராவிட இயக்கத்தினர் விற்பார்கள். அதேபோல, ஒரு விஷயத்தைப் பேசும் போது ஆதாரபூர்வாகப் பேசுகிறோம் என்பதை உணர்த்துவதற்காக சம்பந்தப்பட்ட புத்தகத்தைக் காட்டி அதில் உள்ள பகுதியைப் பக்க எண் குறிப்பிட்டு வாசிக்கும் பழக்கத்தையும் பெரியார் கொண்டுவந்து விட்டார். ஆக, புத்தக வாசிப்பின் மேல், அறிவின் மேல் ஒரு பசியை உண்டாக்குவது என்பது பெரியார் காலத்திலேயே திராவிட இயக்க மேடைகளில் தொடங்கி விட்டது. வாசிப்பின் மீதான ஆர்வத்தை அடுத்து எழுத்தின் மீதான ஆர்வம் எல்லோரையும் தள்ளியது.

அண்ணா தலையெடுத்த பின் அவரை முன்னுதாரணமாகக் கொண்ட ஒவ்வொருவரும் மேடைப் பேச்சும், பத்திரிகை எழுத்தும் அரசியலுக்கான தகுதிகள் என்பதுபோல உணரலானார். ஆளாளுக்குப் பத்திரிகைகளைத் தொடங்கினார்கள். இது திராவிட இயக்க இதழ்களின் எண்ணிக்கையை விசுவரூபம் எடுக்கவைத்தது. சுமார் 400-க்கும் மேற்பட்ட பத்திரிகைகள் திராவிட இயக்கத்தவரிடமிருந்து மட்டும் அப்போது வந்தன. தனித்தமிழ் இயக்கம் சார்பில் வெளிவந்த முதல் பத்திரிகை, பெருஞ்சித்திரனார் நடத்தி கடலூரிலிருந்து வெளிவந்த 'தென்மொழி'; முக்கியமான பத்திரிகை. போலவே, இளைஞர்களுக்காக 'தேன்சிட்டு' என்று நடத்தினார்கள். பிறகு, லெனின் தங்கப்பா போன்றவர்கள் மாவட்டத்துக்கு ஒரு பத்திரிகையை நடத்தினார்கள். ஆனால், அது பெரிய மக்கள் இயக்கமாக மாறவில்லை. பொதுவுடைமை இயக்கத்தில் முதலில் 'ஜனசக்தி' வந்தது. 1958 டிசம்பரில் 'தாமரை' முதல் இதழ் வந்தது. தொழிலாளர்கள் காத்திருந்து வாசிக்கும் இதழாக 'ஜனசக்தி' இருந்திருப்பதைப் பார்த்திருக்கிறேன். மாணவர்கள் மத்தியில் திராவிட இதழ்கள் போன அளவுக்கு எதுவும் போகவில்லை.

பொதுவுடைமை இயக்கம் ஆகட்டும்; ஏனைய இயக்கங்கள் ஆகட்டும்; தனிநபர்கள் பத்திரிகைகள் நடத்துவதற்கு நிறையக் கட்டுப்பாடுகள் இருந்தன. அவரவர் இஷ்டப்படி நடத்துகிறார்கள் என்று தடைபோட்டார்கள். ஆனால், அண்ணா எல்லா கருத்து முரண்பாடுகளையும் விவாதங்களையும் அனுமதித்தார். பத்திரிகைகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்ததோடு, ஒரு குறிப்பிட்ட பிரச்சினையில் எதிர்த் தரப்பினரின் வாதத்தையும் திராவிட இயக்கத்தினரின் வாதத்தையும் ஒன்றாகப் பிரசுரித்து 'எழுத்துப்போர்' என்றெல்லாம் சிறு வெளியீடுகளை நடத்தும் கலாச்சாரம் உருவானது. ஊருக்கு ஊர் பூங்காக்கள் தொடங்கி டிக்கடைகள், சைக்கிள்

கடைகள், சலூன்கள் வரை திராவிட இயக்கப் பத்திரிகைகளை வாய்விட்டு ஒருவர் வாசிக்க ஏனையோர் கேட்கும் சூழல் இருந்தது. எல்லா முமாகச் சேர்ந்து சாமானியர்கள் மத்தியில் அரசியல் மீதான ஒரு ஈர்ப்பையும் மதிப்பையும் நம்பிக்கையையும் உண்டாக்கின. ஏனைய கட்சிகளிடமும் தாக்கத்தை உண்டாக்கின.

தமிழ்நாட்டின் அரசியல் மேடைகளை அண்ணா எந்த வகையில் மாற்றியமைத்தார்?

மேடைகளின் வடிவம் எனக்கு நன்றாக ரூபகம் இருக்கிறது. 1950-களில் எல்லா கட்சி மேடைகளும் ஒரே மாதிரியாக, எளிமையாக இருந்தன. ஒரு பிளாட்பார்டம், ஒரு சின்ன ஏனியூடன் மேடைகள் இருக்கும். மேலே மேற்கூரை இருக்காது. பக்கவாட்டில் இரண்டு கம்பு, மேலே இரண்டு கம்பு. மொத்தம் ஐந்தாறு டியூப் லைட் அவ்வளவுதான். மின் விசிறிகூட இருக்காது. இரவில் ஒரு கூட்டத்துக்கு மேல், நிறைய பூச்சிகள் வந்து விழும். இதற்காகவே விளக்கருகே எண்ணெய்த் தாளைத் தொங்கவிட்டிருப்பார்கள்.

பெரியாரிடம் ஒரு ஈர்ப்பு சக்தி இருந்தது. தள்ளாத வயதிலும் தொடர்ந்து ஊர் ஊராகப் போய்க் கூட்டம் பேசினார். அவருடைய நேர்மையை எல்லா தரப்புகளிலும் ரசிப்பவர்கள் இருந்தார்கள். சிதம்பரத்தில் நான் படித்துக்கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில் ஒரு கூட்டம். பெரியார் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போதே மின்சாரம் போய்விட்டது. சட்டென்று ஒரு கமென்ட் அடித்தார், "பார்ப்பனர்களை விமர்சிக்க ஆரம்பிச்சா, கரென்ட் கூடப் போயிடுது. என்ன செய்ய? நம்மாள் போஸ்டல் ஏறி இறங்குனாலும் சவிட்ச் இன்னமும் பார்ப்பனர்கள் கையில்தானே இருக்கு?" கூட்டம் விழுந்து விழுந்து சிரிக்கும். கூட்டத்தில் பங்கேற்ற பிராமணர்களும் கூடத்தான்!

அப்புறம் பெரியார் பேச்சின் இன்னொரு விசேஷ அம்சம் என்னவென்றால், எந்த ஊரில் அவர் பேசினாலும், கொஞ்சம் உள்ளூர் விஷயங்களையும் எடுத்துக்கொள்வார். திருநெல்வேலியில் கூட்டம் என்றால், நெல்லையப்பர் திருவிழாவின் மோசமான புராணக் கதைப் பின்னணியைச் சொல்லித் தீட்டுவார். நெல்லையப்பர் மானூர் என்ற ஊரில் எழுந்தருள் வதற்கு வைப்பாட்டி வீட்டுக்குப் போவதாக ஒரு கதை உண்டு. "வைப்பாட்டி வீட்டுக்குப் போகுது சாமி. முட்டாப் பசங்களா, அதுக்கு விழாவா?" என்று தீட்டுவார். ஆனால், சிரிச்சுக்கிட்டே மக்கள் கேட்டுக் கொள்வார்கள். காங்கிரஸில் விபூதி வீரமுத்து என்று ஒருவர் இருந்தார். பெரியார் படத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு பொதுக்கூட்ட மேடையில் நின்ற படி, "செருப்பால் அடிப்பேன்" என்பார். சொன்ன படியே, பெரியார் படத்தைச் செருப்பால் அடிக்கவும் செய்வார்; பெரியார் படத்தைக் கொளுத்தவும் செய்வார். பெரியார் எந்த அதிர்ச்சியும் அடையவில்லை. "நானே நிறைய படம் அடிச்சி வெச்சிருக்கேன். என் கிட்டையே வாங்கிக்கோ" என்று இயல்பாய்ச் சொல்வார். கூட்டம் இதையெல்லாம் வெகுவாக ரசிக்கும்.

அந்தக் காலத்தில் அரசியல் கூட்டம் நடந்தால், பார்வையாளர்களிடமிருந்து கேள்விகள் எழும். எப்படி

என்றால், துண்டுச்சீட்டில் கேள்வியை எழுதி தலைவருக்குக் கொடுத்தனுப்புவார்கள். பெரியார் இப்படியான கேள்விகளுக்குப் பதிலளிப்பதில் ஆர்வமாக இருப்பார். பாளையங்கோட்டையில் ஒரு கூட்டத்தில் திமுகக்காரர் ஒருவர், பெரியாரிடம் ஒரு கேள்வியைக் கேட்டிருந்தார். "தந்தை பெரியார் அவர்களே, எங்கள் தலைவர் அண்ணா புத்தியைத் தீட்டச் சொல்கிறார்; நீங்களோ கத்தியைத் தீட்டச் சொல்கிறீர்கள். இதில் இருந்தே இரண்டு பேருக்கு முள்ள வேறுபாடு தெரிகிறதல்லவா?" கேள்வியை முழுமையாக வாசிக்கும் பெரியார், "இப்படி ஒருத்தர் கேள்வி கேட்டிருக்கார். ஏன்யா, எவன் எவனுக்கு எது எது பஞ்சமோ அதைத்தானே தீட்டணும்!" என்று போகிற போக்கில் அடித்துவிட்டுப் போய்விடுவார். அப்போது சிரித்தேன். பல வருஷம் கழித்து யோசித்த பிறகு, அந்த ஆள் திமுகவில் இருந்தாலும் பெரியாருக்கு எவ்வளவு மரியாதை கொடுத்து, 'தந்தை பெரியார் அவர்களே' என்று கேள்வி கேட்டிருக்கிறார்; இந்த மரியாதையை எப்படி திமுகவினரிடம் அண்ணா உருவாக்கினார் என்று யோசித்திருக்கிறேன்.

அரசியல் மேடைப் பேச்சுகளை வெறும் பிரஸ்தாபமாக அல்லாமல், இலக்கிய நடையோடும் புள்ளிவிவரங்களோடும் பேசும் தீவிரமான இடமாக அண்ணா உருமாற்றினார்; தமிழின் பெருமையையும் தமிழர்களின் வீழ்ச்சியையும் மேடைப் பேச்சின் மையத்துக்குக் கொண்டுவந்தார். நிறையப் புள்ளி விவரங்களைப் பேச்சில் தருவார். தமிழ்நாடு எந்தெந்த விஷயங்களிலெல்லாம் புறக்கணிக்கப்படுகிறது என ஆதாரபூர்வமாகப் பெரிய பட்டியலே போடுவார் (இதை மீண்டும் சிந்திக்கும் காலத்தில் இன்றைக்கு இருக்கிறோம்). அவருடைய இயக்கத்துக்கு அப்பாற்பட்ட ஆட்களும் பங்கேற்கும் கூட்டங்களாக அண்ணாவின் கூட்டங்கள் அமைந்தன. நட்சத்திரப் பேச்சாளர் என்றால், அவர்தான். அண்ணா கூட்டங்களுக்கு வெள்ளம்போல மக்கள் வருவார்கள்.

ஒரு பேச்சாளராக அண்ணாவுக்குத் தமிழ்நாட்டில் இருந்த செல்வாக்கை ஒப்பிடலாம் என்றால் அகில இந்திய அளவில் நேருவுக்கு இருந்த செல்வாக்கோடு ஒப்பிடலாமா?

தாராளமாக! எங்கள் அப்பா நேரு பக்தர். நேரு இறந்தபோது இரு நாட்கள் அவர் சாப்பிடவில்லை. அப்படி ஒரு நேசம். வரலாற்று ஆர்வம் காரணமாக, நேரு எழுதிய 'உலக சரித்திரம்' புத்தகத்தை 'புக்ஸ் இண்டியா' கம்பெனியில் வாங்கினேன். அந்த புத்தகத்தை ரூ.5, ரூ.7.50 என்று இரண்டு தரத்தில் வெளியிட்டிருந்தார்கள். நான் ஐந்து ரூபாய் பதிப்பை வாங்கிவந்தபோது என்னுடைய அப்பா "பைண்டட் வால்ட்யும் வாங்கிவா" என்று சொல்லிக் கூடுதலாகக் காசு கொடுத்தார். அந்தப் புத்தகத்தைப் படித்த பிறகு, "எப்படி இருக்கிறது?" என்று கேட்ட அப்பாவிடம், "அண்ணாவின் பேச்சு இதற்கு இணையானது" என்று சொன்னபோது அவரது கடுமையான கோபத்துக்கு ஆளானேன். ஆனால், அதுதான் உண்மை. மாசிடோனியா என்ற நாட்டின் பெயரே அண்ணாவின் பேச்சின் மூலம்தான் எனக்குத் தெரியவந்தது.

நேருவின் அரசியல், அவரது ஆதரவாளர்கள் எல்லாவற்றிலும் மேட்டுக்குடித்தன்மை உண்டு. ஆனால், அண்ணா கீழ்நிலை மக்களிடம் அதைக் கொண்டுசென்றார். நேருவின் வாழ்க்கைச் சூழல், பொருளாதாரச் சூழல், உலக அனுபவங்கள் இது எதுவும் அண்ணாவுக்குக் கிடையாது. ஆனால், நேருவின் இடத்தைச் சிந்தனையில் எட்டிப்பிடித்தவர் அண்ணா. ஐரோப்பியப் பண்பாட்டு ஆய்வாளர் ஒருவர் - 'ஸ்கூல் ஆஃப் ஓரியண்டல் ஆப்ரிக் கன்ஸ்' அமைப்பில் செயல்பட்டவர் - ஒரு பொதுப் பேச்சுக்கும் ஆய்வுக் கட்டுரைக்கும் உள்ள தொடர்பை அற்புதமாக வரையறுக்கிறார். அதைப் படித்தபோது எனக்கு அண்ணாவின் 'பணத்தோட்டம்' நினைவுதான் வந்தது. காலனிய கால வங்கிகள், காப்பீட்டு நிறுவனங்கள், முதலீடுகளைத் துல்லியமாகப் பட்டியலிட்டு, தெற்கின் மக்கள் முதலீடுகள் எப்படி வடக்கின் தொழில் முதலீடுகளாக மடைமாற்றப்படுகிறது என்பதை விவாதிக்கும் புத்தகம் அது. கிராமத்து மேடைகளில் அவர் பொருளாதாரத்தை எளிமையாகப் பேசினார். மாணவர்கள் மத்தியில் சென்றபோது அதை மேலும் விரிவாக்கினார். அறிவுஜீவிகள் மத்தியிலான விவாதத் துக்கான தேவையை உணர்ந்து ஆய்வுக் கட்டுரைகளாக எழுதியபோது அதைப் புத்தகமாக்கினார். ஒரே விஷயத்தை வெவ்வேறு தளங்களில், வெவ்வேறு ஆழத்தில் விரிவாக அவரால் விவாதிக்க முடிந்தது.

இரவில் வெகுநேரம் படிப்பது, எழுதுவது; காலையில் தாமதமாக எழுந்திருப்பது; ஒரே நாளில் பல கூட்டங்களில் பங்கேற்பது என்ற பழக்கம் அண்ணா விடம் இருந்தது. இது உண்டாக்கிய குறைபாடு என்னவென்றால், கூட்டத்துக்குச் சரியான நேரத்துக்கு அண்ணா வர மாட்டார். குறைந்தபட்சம் இரண்டு மணி நேரம் மூன்று மணி நேரம் தாமதமாகும். அதனால், அண்ணா வரும் வரை கூட்டத்தைத் தக்கவைக்க இயக்கப் பாடல்கள், நாடகம் போன்ற கலை வடிவங்களைத் திமுகவினர் மேடையில் புகுத்தினார்கள். கூடவே, கட்சியின் உள்ளூர்த் தலைவர்களுக்கு அந்த நேரத்தில் பேச வாய்ப்பளிக்கும்படி அண்ணா சொன்னார். மேடையில் அவர் உண்டாக்கிய இன்னொரு கலாச்சாரம், கூட்டத்துக்குப் பங்களித்தவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் பெயர் சொல்லி விளித்து அங்கீகரிப்பது. 'நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அவர்களே', 'கலைஞர் கருணாநிதி அவர்களே' என்று ஆரம்பித்து, கட்சியின் சாதாரண நிர்வாகிகள் வரை 'பழக்கடை பாண்டி அவர்களே', 'பூக்கடை முருகன் அவர்களே' என்று எல்லோரையும் விளிப்பார்கள். இது சாமானிய மக்களிடத்திலே ஒரு பெரிய அங்கீகாரமாக அமைந்தது. அதுவரை எந்தக் கட்சியிலும் இது கிடையாது; பெரியாரிடத்திலும் கூடக் கிடையாது. மேடையில் துண்டு போர்த்தும் கலாச்சாரத்தின்மூலம் சாதிகளுக்கு அப்பாற்பட்டு ஒருவரையொருவர் கட்சியின் பெயரால் அணைத்துக் கொள்ளும் கலாச்சாரத்தையும் அண்ணா ஊக்குவித்தார். இவையெல்லாம் திமுகவைத் தாண்டியும் எல்லா கட்சி மேடைகளையுமே மேலும் ஜனமயப்படுத்தின!

- 'அண்ணா மாபெரும் தமிழ்க் கனவு' நூலிலிருந்து

வாசகர்களிடமிருந்து...

பெரியாரை தமிழின் எதிரியாகப் பேசி வரும் சில தமிழ்த் தேசியத் தலைவர்களுக்கு பெருஞ்சித்திரனாரின் கட்டுரையே சரியான பதில்.

“தமிழ் மொழியையும் அவர் அறிவியல் கண்ணோட்டத் துடன் தான் அணுகினார். அது ஒரு பழையமையான மொழி என்பதற்காகவோ, சிறந்த இலக்கண இலக்கியச் செழுமை வாய்ந்தது என்பதற்காகவோ, அவர் அதைப் பாராட்டவில்லை.

அதில் உள்ள பாட்டு இலக்கியங்களையும், கதை இலக்கியங்களையும், வேறு சில கூறுகளையும் மக்கள் மனநலன் அறிவுநலன் இவற்றுக்குப் பயன் தரும் வகையில் ஆராய்ந்தார். அவற்றிலுள்ள மூட நம்பிக்கைகளையும் மக்களுக்கு உதவாத பழமைக் கருத்துகளையும் அவர் ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தார். அவற்றைக் கடுமையாகச் சாடினார். பொதுவாக மக்கள் வாழ்க்கைக்குப் பயன் தராத எந்த மொழிக் கூறையும் அவர் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. மேலும் தமிழ்மொழி புலவர்கள் பாங்கிலேயே அடைபட்டுக் கிடந்து, பொதுமக்கள் நிலைக்கு எளிமையாக பயன்படுத்த முடியாமல் இருப்பதை அவர் எண்ணி வருந்தினார். அதை அறிவியல் சிந்தனையுடன் முன்னேறுவதற்கு வாய்ப்பில்லாமல் சிறைபடுத்தி வைத்திருந்த பழமை விரும்பும் புலவர்களைக் கண்டித்தார். அவர்களுக்கு உணர்வில் உறைக்கும்படியாகத் தமிழ் மொழியை 'ஒரு காட்டுமிராண்டி மொழி' என்றும் கூறினார்” என்று பாவலரேறு மிகச் சரியாக மதிப்பிட்டிருக்கிறார்.

- தபசி. குமரன், சென்னை

அறிவியல் பார்வைக்கு முன் மதங்களின் கற்பனைகளை நியாயப்படுத்தவே முடியாது; இஸ்லாம் மதமும் அதற்கு விதிவிலக்கு அல்ல. இஸ்லாம் மதத்தின் அறிவியலுக்கு எதிரான கருத்துகளை அற்புதமாகப் படம் பிடித்துக் காட்டியிருக்கிறது, 'நிமிர்வாரம்' வெளியிட்ட கட்டுரை.

- ஜின்னா, கோவை

காத்திருக்கும் கோட்சே கூட்டம்!

பெருநிலையில் இருக்கின்றீர் காமராசப்
பெருந்தகையீர்! உம்பெருமை அவர்கள் கண்ணில்
கருவேலின் முன்போல உறுத்தும், நீவீர்
கடுகளவும் அஞ்சாதே கோட்சே கூட்டம்
திரைமறைவில் நோக்கத்தை வைத்திருக்கும்
வெளிப்புரத்தில் செல்வாக்கை வளர்க்கு யிந்த
விரிவுதனை நீர் அறிவீர் அஞ்சவேண்டா;

கோட்சேக்கள் செல்வாக்கை வீழ்த்த வேண்டும்
ஏழைக்கும் செல்வனுக்கும் பன்மதத்தார்
எல்லார்க்கும் எதிலும் நலம்புரிய எண்ணி
வாழ்ந்ததுவும் குற்றமெனக் காந்தி அண்ணல்
மார்பு பிளந்தார்; காமராசரே, எம்
தோழரே! திராவிடரே உமது மேன்மை
தொலைப்பதற்கும் வழிபார்க்கும் கோட்சே கூட்டம்!
ஆழ்ந்திதனை எண்ணிடுக கோட்சே கூட்டத்
ததிகாரம் ஒழியுமட்டும் மீட்சி இல்லை!

புரட்சிக் கவிஞர்

1.3.1948இல் 'குயில்' ஏட்டில் எழுதிய கவிதை

வரலாற்றுக் குறிப்பு: ..... காந்தியை கோட்சே கூட்டத்தைத் தொடர்ந்து காங்கிரஸ் முதல்வராக இருந்த ஓமாந்தூர் இராமசாமி (ரெட்டியார்) மற்றும் காமராசர் ஆகிய இருவருக்கும் சேர்த்து - புரட்சிக் கவிஞர் எழுதிய கவிதை இது. காமராசர் மீதான பகுதியை மட்டும் இங்கு வெளியிட்டுள்ளோம். புரட்சிக் கவிஞர் எச்சரித்தபடியே 18 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு டெல்லியில் காமராசர் தங்கியிருந்த வீட்டுக்கு தீ வைத்து வெறியாட்டம் போட்டது கோட்சே கூட்டம். காமராசர் - உதவியாளர் உதவியுடன் தப்பினார்.

Printed by K.RAJENDRAN. Published and Owned by K.RAJENDRAN and Printed at BEAUTIFUL PRINTER, 27/65, Devaraj Street, Royapettah, Chennai-600014 and Published at Old No.29, New No.16, 1st Street, Journalists Colony, Srinivasapuram, Thiruvannamiyur, Chennai-600041. Editor:K.RAJENDRAN

நீங்கள் அச்சுக்கு கொடுக்க வேண்டியவை

புத்தகத்தின் உட்பக்கங்களை குறுந்தகடுகளில் (CD / DVD)
பிடினஃப் (PDF) ஃபைலாகவும், மேலட்டையை கோரல்ட்ரா
(Corel Draw) ஃபைலாகவும் தரலாம்.

பழைய புத்தங்களை அப்படியே ஸ்கேன் செய்து அச்சிட்டுத் தருகிறோம்.

அளவு

கிரௌன், டிம்மி, டுப்ள் கிரௌன், A4 மற்றும்
உங்களுக்கு விருப்பமான அளவுகளில்...

கிரௌன் 7"x4.75"   டெம்மி 8"x5.15"

டுப்ள் கிரௌன் 7"x9.15"   A4 8.25"x 11*.7"

ARUNA ENTERPRISES

No.9, Sunkurama Chetty Street, Opp. High Court, Parrys, Cenai - 600 001.

Email: asxpod@gmail.com | salesarune.com | www.szindia.com

XEROX | PRINT | SCAN | COLOR | DESIGN | CADD | CARD | BIND | LAMINATE

அச்சு

முறையில் ஓர்

செற்றம்

பதிப்பாளர்களுக்கு ஓர் அறிய வாய்ப்பு

SHANKAR IAS ACADEMY™

**Admissions
Open**

IAS/IPS COACHING 2019

New Regular Batch. Class Starts on 07th Aug 2019!

Selections in UPSC (2013-18)

Service wise Selections in UPSC

76677 66266 | 044 48574957

www.shankariasacademy.com | www.iasparliament.com